

Trần Thị Bảo Châu

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

“Không bao giờ nữa... Không... Không bao giờ nữa”. Cái điệp khúc ấy ám ảnh Phượng Hy cả tuần nay, nó khiến cô khóc muốn cạn hết nước mắt khi nghĩ tới lúc phải rời xa ngôi nhà vĩnh viễn.

Đúng là rời xa vĩnh viễn. Sẽ không bao giờ căn nhà nhỏ bé ấy còn là của gia đình Phượng Hy nữa. Cô chưa kịp trang bị đủ để đối phó với nỗi đau xa cách, thì ngày dời đi đã tới. Hy có cảm giác mọi cảm xúc, suy nghĩ của mình đều xoay tít, chỉ có những vật mà cô sắp phải chia ly đứng yên.

Giọng dì Tuyên vang lên nhẹ nhàng nhưng thật dứt khoát:

— Đi thôi Hy! Có bịn rịn tiếc nuối thì đó cũng không còn là của mình nữa rồi.

Phượng Hy gượng gạo cười. Cô quay lại nhìn cánh cổng sơn màu hồng tro khép kín, nơi có những sợi cát trắng tím buông lơ lửng cuối rồi mím môi leo lên chiếc xe tải nhỏ.

Ngồi lẫn trong những mớ đồ đạc hỗn độn, Phượng Hy lặng lẽ đợi người tài xế đóng bửng xe lại mới bật khóc. Cô khóc to, khóc ngon lành mà chẳng sợ bị dì Tuyên mắng. Ngồi ở cabin với tài xế, dì ấy chẳng thấy, cũng chẳng nghe tiếng khóc i ỉ như mèo ngao của Hy một khi xe đã chuyển bánh.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ có một cuộc sống mới và cuộc sống ấy chắc chắn đầy trắc trở chứ không êm đềm phẳng lặng như cô đã từng sống bên mẹ.

Nước mắt lại tuôn trào. Phượng Hy để mặc. Cô nhớ tới ba mình mà

căm hận. Ông đã phản bội vợ con, độc ác và phũ phàng. Ông đã đẩy vợ đến cái chết và con đến chỗ phải nương náu vào lòng nhân từ của người khác, còn ông thì biến mất như chưa từng xuất hiện trên cõi đời này.

Chiếc xe dần xóc làm đầu Hy bị va vào thùng ê ẩm. Đường về quê có lẽ vẫn còn xa. Rồi cô sẽ sống thế nào giữa những người ruột thịt nhưng xa lạ ấy nhỉ?

Phượng Hy bó gối rùng mình. Chiếc xe đang chạy bỗng lắc lư dừng lại. Hy chưa kịp thốc mác thì tám bửng đã hạ xuống. Ông tài xế hát hàm và một gã đàn ông làm lì nhảy lên ngồi đối diện với Hy.

- Trời ơi, xe hợp đồng mà cũng đón khách dọc đường nữa sao?

Ông tài gã đầu khi Hy kêu như thế:

- Cô thông cảm. Người nhà của tui chứ không phải khách đâu.

Phượng Hy ngao ngán ngó lơ ra bên ngoài. Mới đến xa cảng thôi. Còn bảy mươi cây số nữa mới tới Mỹ Tho. Suốt chặng đường còn lại cô mất tự do rồi.

Bỗng dưng Hy ném về gã đàn ông cái nhìn khó chịu và bối rối vì ánh mắt lạnh tanh của gã đang cắm vào người mình.

Trông hán ta có vẻ gì rất lạ. Khinh khỉnh, dửng dưng và có vẻ bất cần đời thế nào ấy. Dưới cái nón bo lính rộng vành, gương mặt gã lạnh, đẹp và vô cảm.

Mà sao Phượng Hy lại để ý tới một người lạ như gã ta nhỉ? Phải chăng vì gương mặt rõ nét như tượng ấy. Hy vốn thích cái đẹp, dù biết đó là phù phiếm nhưng cô vẫn không cưỡng nổi sự quyến rũ của một bờ môi ngạo mạn, một cái cằm cương nghị.

Hỏi mẹ còn sống bà luôn rầy rà mỗi khi Phượng Hy khen ai đó đẹp.

Theo mẹ thì sắc là cái mau phai tàn nhất, mà lại có sức hủy diệt con

người nhiều nhất, khổ nỗi khó ai cưỡng lại lòng mình trước vẻ đẹp. Mẹ Phượng Hy là một điển hình. Năm mười tám tuổi mẹ đã bỏ nhà theo ba, một chàng đẹp trai, có làn hơi dài ấm, mỗi lần xuống sáu câu vọng cổ là bao nhiêu trái tim con gái thổn thức.

Ba Phượng Hy đi tới đâu là con gái tương tư tới đó. Nhưng chỉ riêng mẹ dám bỏ gia đình để theo ba, một kép hát có thanh có sắc nhưng chưa thành danh nên phải theo các gánh bầu trò hát ở tỉnh lẻ, để rồi suốt cuộc đời còn lại của mình mẹ chẳng được vui lấy một ngày.

Chiếc xe đang chạy ngon lành bỗng Phượng Hy thấy bị chao đảo. Hết hồn, cô vừa nhồm lên để nghe ngóng thì gã đi nhờ đã đập mạnh vào thành xe, mồm hét toáng lên:

- Xe xì bánh. Ngừng lại...

Chiếc xe như bị nghiêng, nhưng rồi cũng tấp được vào lề an toàn.

Gã nhảy xuống nhanh hơn cả tài xế và lom khom ở bánh sau.

Vẫn cái giọng trầm nhưng mạnh mẽ, gã phán:

- Phải thay bánh sau.

Bà Tuyên cũng vừa xuống tới. Rồi kêu lên bực dọc:

- Đúng là xui!

Gã làm lì bật thêm một câu:

- Hên đấy! Nếu xui xe đã nhào xuống ruộng rồi.

Bà Tuyên liếc gã một cái rồi trở lên ngồi trên cabin. Gương mặt này gọi cho bà một nỗi nhớ nào đó, nhưng bà vẫn chưa hình dung ra bà nhớ ai...

Buổi trưa nắng như đổ lửa. Nhìn hai người đàn ông lặng lẽ với bù lon, con đội thay bánh xe, Hy bỗng áy náy.

Bà Tuyên quay xuống gọi:

- Lên đây Hy.

Cô ngần ngừ rồi cũng nghe lời. Ngồi kể dì Tuyên, Phượng Hy im lặng nhìn bàn tay đầy nhẫn vàng, vòng vàng của dì và nghe dì đều đều giọng:

- Không hiểu sao mẹ con không cho con ở với dì. Sống với Hai Thọ khó thờ lắm đấy.

Phượng Hy cắn môi. Nhớ tới gương mặt mỏng, trắng phơ của vợ cậu Hai Thọ, cô nuốt tiếng thở dài. Mẹ Phượng không phải người dễ tính, những ông anh, bà chị họ của Hy cũng vậy. Cô chỉ hy vọng vào bà ngoại. Nếu bà thương giọt máu côi cút của mình, Hy mới sống được dưới mái nhà đó. Bằng không...

Bà Tuyên chép miệng:

- Dì dặn hờ... Nếu ở với vợ chồng Hai Thọ hồng hạp, con quay trở lên với dì.

Phượng Hy gật đầu:

- Dạ.

Dì Tuyên với mẹ Hy là chị em bạn dì. Ngay từ nhỏ hai người đã rất thân thiết với nhau. Khi mẹ bỏ nhà theo ba, bà chỉ nói với mỗi mình dì Tuyên. Sau này trôi nổi ở đất Sài Gòn cũng mình dì Tuyên lo lắng, giúp đỡ, chăm sóc mẹ con Hy mỗi khi gặp chuyện khó khăn.

Vậy mà trước khi chết, mẹ nhất định bắt Phượng Hy về Mỹ Tho với ngoại chứ không cho cô sống với dì Tuyên. Điều này làm dì Tuyên buồn nhưng dì vẫn làm theo ý mẹ cô vì dì thừa biết môi trường quán xá của dì không phù hợp với Hy.

Sắp tới, Phượng Hy lại xa luôn cả dì Tuyên, một điểm tựa mà bao nhiêu năm dài mẹ con Hy vẫn nương vào để sống.

Phượng Hy nghe mũi cay xè:

- Con sẽ rất nhớ dì.

Bà Tuyên vuốt tóc cô:

- Đừng nhớ nữa. Con phải tập cứng rắn hơn để đối mặt với đời.

Ngày xưa cũng tại đa sầu đa cảm nên Phượng Huyền mới lụy vì tình.

Dì không muốn con giống mẹ để khi nhắm mắt vẫn còn khóc hận.

Tháo trong tay ra chiếc nhẫn mặt cẩm thạch xanh bóng đẹp tuyệt, bà Tuyên nói:

- Giữ lấy, có gì còn phòng thân. Cái nhẫn này không đáng bao nhiêu, nhưng ít ra cũng đủ tiền cho con đi xe từ Mỹ Tho lên Sài Gòn.

Phượng Hy gượng cười. Cô đeo nhẫn vào tay:

- Mong sao con sẽ đeo nó suốt đời chứ không phải bán.

Bà Tuyên trầm tư:

- Thật ra chiếc nhẫn này là của mẹ con. Hồi con gái có người đã tặng cho Phượng Huyền kèm theo lời thề non hẹn biển, nhưng khi gặp Trọng Nhân, mẹ con đã quên ngay lời hẹn thề đó và trốn theo anh ta...

Phượng Hy ngạc nhiên:

- Vậy ở đâu dì có nó?

Bà Tuyên nói:

- Trước khi trốn đi, Phượng Huyền nhờ dì trả cho chủ, nhưng dì không đành. Mới đây khi soạn những vật kỷ niệm cũ, dì đã gặp lại nó...

- Đã là vật kỷ niệm sao dì bảo con bán đi?

Bà Tuyên im lặng vì câu hỏi bất ngờ của Phượng Hy. Phải gần cả phút sau, bà mới lên tiếng:

- Đã nói để phòng thân. Khi phải bán nó nghĩa là con đang đối mặt với khó khăn nan giải. Hiểu không?

Phượng Hy không trả lời. Cô lại hỏi:

- Sao lúc mẹ con trốn đi theo ba, dì không cản?

Giọng vẫn bình thản, bà Tuyên nói:

- Dì không thể quyết định cuộc đời người khác. Nếu dì cản thì bây giờ làm gì có con.

Phượng Hy chua chát:

- Và con đâu phải chịu khổ như vậy.

Bà Tuyên chưa kịp nói thêm lời nào đã nghe tiếng bác tài reo lên:

- Xong rồi.

Phượng Hy rời cabin ra phía sau thùng xe. Gã đi nhờ vẫn còn xớ rớ dưới đất. Thấy Hy, hắn liền nhảy lên trước rồi chìa tay ra. Một bàn tay lem nhem những vết đen vì dầu nhớt xe, nhưng lại có những ngón tay dài thanh tú, nghệ sĩ chứ không phải tay của người quen lao động.

Ngần ngừ một thoáng, Hy ngược lên nhìn gã. Cái ánh mắt lạnh tanh ấy dường như đang ám dần. Phượng Hy đưa tay cho gã kéo mình lên.

Cô cụt ngủn:

- Cảm ơn.

Và nhận được cái nhếch mép khinh khỉnh của gã. Tự nhiên Phượng Hy co người lại ở thế thủ. Cô không biết hành động vừa rồi của mình đúng hay sai, nên hay không.

Nhưng dầu đúng hay sai, nên không thế nào đi nữa, Hy cũng đã ... rồi. Cô chợt bàng hoàng nhận ra từ nay trên đời này chỉ mình cô quyết định chuyện đời mình chứ không ai, kể cả dì Tuyên không thể giúp cô được.

Bà Bảy Thương chợt đưa tay lau nước mắt. Giọng run rẩy kiểu người già của bà lại cất lên ai oán :

- Nhìn nó lại nhớ con Huyền. Tại sao trời bắt con tôi phải khổ đến thế chứ ?

Ông Hai Thọ cười khan:

- Má kheo ca cẩm ! Tự con Huyền tìm lối đoạn trường mà đi, chứ có trời nào bắt nó phải khổ.

Bà Bảy khào khào:

- Tất cả cũng tại mày hồi xưa hăm he cấm đoán, nó mới bỏ nhà.

Ông Hai Thọ ngắt ngang lời bà :

- Má đừng đổ thừa. Không ai trong nhà này chấp nhận có thằng rể kếp hát chứ đâu phải mình con. Hơn nữa chuyện xảy ra đã hai chục năm, má nhắc lại làm khổ mình và khó chịu người khác.

Bà Bảy Thương ghen ngào :

- Mày không hề thương con Huyền nên có chết mày vẫn trơ trơ không rớt một giọt lệ.

Bà Tuyên vội chen vào giảng hòa :

- Di Bảy đừng nói thế, có máu phải có xốt, là đàn ông, anh Hai đâu thể khóc như đàn bà. Nếu không thương con Huyền, anh đâu đứng ra lo ma chay như vừa rồi.

Hai Thọ nhếch mép:

- Đám ma dầu sao cũng là chuyện nhỏ. Vấn đề tôi lo là con Phụng Hy kia. Đành là ruột thịt nhưng từ bé đến lớn nó ở xa, tánh ý nó, vợ chồng tôi chả biết ra sao. Chỉ sợ lại mang tiếng vì nó.

Bà Tuyên liền khen :

- Con nhỏ ngoan lắm! Anh không phải lo.

Hai Thọ cố ý nhấn mạnh:

- Ngoan như cô và con Huyền hồi đó phải không ? Hừ ! Đúng là rạng danh giòng họ.

Bà Tuyên khó chịu :

- Mỗi người có một cách sống. Anh không cần mĩa mai.

Hai Thọ vẫn tiếp tục gần từng tiếng :

- Cô và con Huyền y như hai chị em ruột, nhưng khi chết đi nó lại không để con Hy sống với cô. Hừ ! Chắc cô thừa hiểu vì sao mà.

Mặt Bà Tuyên tái xanh, môi run lên bà lắp bắp :

- Anh ngụ ý gì mà nói thế ?

- Có ý gì đâu mà ngụ. Tất cả để tự cô hiểu lấy. Tốt đẹp gì hạng chủ quán bar mà tự hào.

Bà Bảy Thương vỗ bàn :

- Im ngay ! Mà đi cho tao nhờ.

Hai Thọ đứng dậy :

- Má có cháu ngoại hầu hạ rồi. Cần gì tôi và đám cháu nội nữa.

Nhìn theo dáng ngất ngưỡng của Hai Thọ, bà Bảy rớm nước mắt :

- Dì có hai đứa con, rớt cuộc cũng như không. Người ta nói trời trả báo vì hồi đó dưỡng con ác quá quả không sai.

Bà Tuyên an ủi:

- Hơi đâu dì nghe những lời độc địa đó! Bây giờ Phụng Hy ở gần, nó sẽ thay Phụng Huyền chăm sóc dì. Ông trời sắp xếp hết mọi chuyện rồi, dì đừng buồn mà tổn thọ.

Ngập ngừng, bà nói tiếp:

- Điều quan trọng là dì đừng để mấy đứa con anh Thọ ăn hiếp Phụng Hy. Con bé ngoan nhưng bướng bỉnh lắm, nó không để ai nặng nhẹ nó đâu.

Bà Bảy tự tin:

- Còn có dì, tụi nó không dám lộng hành đâu.

Bà Tuyên làm thinh, trong lòng bà không tin lắm lời dì của mình. Bà

Bảy vẫn còn nắm quyền trong nhà, nhưng người già cỡ gần đất xa trời như bà làm sao bì với dân trung niên giảo hoạt như Hai Thọ. Vợ chồng ông ta mới thật sự quản lý tiền bạc, thu nhập từ mấy vườn cây ăn trái ít ỏi còn sót lại sau thời gian dài làm ăn thất bát phải bán gần hết của gia đình. Phải làm sao để Phượng Hy cũng được chia phần từ thu nhập này. Chớ không thể để mỗi mình thằng cha Hai Thọ thao túng. Nếu con nhỏ có đất đai của cải, cuộc sống sẽ ổn định hơn bây giờ.

Bà Bảy bỗng chuyển đề tài:

- Cách đây mấy tháng, Ba Tâm có về.

Mặt bà Tuyên bỗng đổi sắc, nhưng bà làm ra vẻ thản nhiên:

- Vậy à! Anh Tâm thay đổi nhiều không dì Bảy?

Bà Bảy nhú mày:

- Lâu quá rồi ai lại không thay đổi, nhưng thằng Tâm không thấy già lắm. Nó hỏi thăm bây với con Huyền. Tội nghiệp! Nó vẫn chưa quên và có vẻ buồn khi nghe dì nói con Huyền gặp phải thằng chồng không ra gì.

Giọng bà chợt nghẹn lại:

- Phải chi hồi đó...

Bà Tuyên nhỏ nhẹ:

- Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa dì. Hai người không có duyên thì phải chịu thôi.

Bà Bảy xót xa:

- Ba Tâm vẫn chưa lấy vợ mới thăm chớ.

Bà Tuyên sừng sốt:

- Anh si tình đến mức đó sao? Sống ở xứ người mà một thân một mình cũng khổ.

Bà Bảy bùi ngùi:

- Hôm trước dì có khuyên nó lập gia đình, nó chỉ cười trừ.

Bà Tuyên tò mò:

- Anh Tâm về chơi hay có chuyện gì không dì?

Bà Bảy chép miệng:

- Chuyện gia đình thằng Nguyễn, anh Hai nó. Con trai thằng Nguyễn mới ra tù, thằng Tâm về để sắp xếp công ăn việc làm cho thằng đó, rồi nhân thể thăm nhà luôn.

Bà Tuyên nhú mày ngạc nhiên:

- Hai Nguyễn có hai thằng con trai, hồi đó Phượng Huyền thương tụi nó lắm, mà sao lại ở tù hả dì?

- Uống rượu say, lái xe đụng người ta chết rồi bỏ chạy luôn. Nó bị người ta kêu án mười mấy năm, nhưng nhờ lao động tốt gì đó, nên được giảm án, đợt lễ vừa rồi nó được ân xá.

Bà Tuyên lại hỏi:

- Thằng lớn hay thằng nhỏ vậy dì Bảy?

- Thằng nhỏ.

Bà Tuyên nhớ ngay tới thằng bé đẹp như thiên thần có cái đuôi tóc dài được tết thành bính tòn ten sau lưng. Giòng họ Ba Tâm toàn những người đẹp trai, nhưng tiếc là Phượng Huyền lại tìm được người vừa đẹp lại vừa hát hay chứ không mồm mép như Ba Tâm... Chính vì vậy anh ta đã rớt đài.

Trái tim bà Tuyên chột nhói đau khi nhớ về thời thanh xuân của mình. Ngoài hiên Phượng Hy bước vào với một ôm dĩa quỳ vàng rực trong tay.

Nó giống mẹ đến mức bà hoảng hốt tưởng Phượng Huyền đang đi tới. Dường như bà Bảy Thương cũng cùng ý nghĩ giống bà. Hai

người ngẩn ngơ nhìn con bé với tất cả bụi ngùi.

Bà Bảy lên tiếng:

- Con hái hoa làm gì nhiều vậy?

Phượng Hy chỉ vào góc tủ:

- Con thấy có cái bình trống, mà trước sân mình nhiều hoa quá nên định cắm một bình cho vui nhà vui cửa.

Rồi như chợt nhớ ra mình chưa hỏi ý bà, cô ngập ngừng:

- Có được không ngoại?

Bà Bảy mỉm cười dễ dãi:

- Được chứ con !

Phượng Hy thấy nhẹ nhõm, cô bước tới lấy bình hoa xuống và bắt đầu cắm hoa vào.

Bà Bảy hỏi:

- Chừng nào con về Sài Gòn hả Tuyên?

Bà Tuyên trả lời:

- Con ở với má con vài bữa nữa. Hay dì Bảy qua nhà con chơi?

Bà Bảy ngần ngừ:

- Dì bữa nay không được khỏe, để dịp khác vậy.

Bà Tuyên đứng dậy:

- Con về đây!

Phượng Hy liền bước theo bà. Hai dì cháu chậm rãi đi dưới hàng nhãn dẫn ra cổng.

Bà Tuyên dặn dò:

- Con phải luôn tâm niệm đây là nhà mình, con cũng là chủ như tụi con Vy thằng Long. Bởi vậy con phải thể hiện vai trò làm chủ của mình, chứ không để tụi nó ăn hiếp. Nhớ chưa?

Phượng Hy gật đầu:

- Dạ nhớ.

Bà Tuyên lại nói:

- Thỉnh thoảng dì về sẽ ghé thăm con. Có gì cứ gọi điện cho dì.

Phượng Hy nhìn chiếc xích lô cho tới khi nó khuất bóng. Cô định đóng cổng thì một thanh niên hớt đầu đình nhìn cô tủm tỉm cười.

Hy cũng cười đáp lễ khi nghe anh ta hỏi:

- Em về hồi nào vậy?

Cô chớp mắt:

- Dạ về hôm qua, nhưng không thấy anh Long đâu hết...

Dừng chống xe, Long nói:

- Anh lại lên thành phố. Chơi suốt đêm, tuy chưa hết trò nhưng đành phải về...

Phượng Hy cười cười:

- Vì rỗng túi đúng không?

Long búng tay đánh tróc:

- Em thông minh thật. Dân Sài Gòn có khác.

Dứt lời anh ta đưa mắt nhìn Hy từ trên xuống dưới. Cái nhìn trần trụi nằm ngoài phạm vi tình cảm anh em khiến Phượng Hy ngượng ngùng lẫn khó chịu. Cô quay lưng và thầm nghĩ... Có lẽ mình không nên quá thân mật với Long, đầu anh ta là anh mình.

Dường như đọc được ý tưởng trong đầu Hy, Long bẻm mép:

- Tuy là dân tỉnh lẻ, nhưng tư tưởng của anh thoải mái lắm. Giữa anh em mình không có giới hạn nào đâu, anh sẽ lo lắng, chăm sóc cho em y như cho nhỏ Vy.

Phượng Hy hiền từ:

- Em cảm ơn anh.

Long bước cạnh Hy:

- Em thấy nhà này thế nào? Có bằng ngôi nhà em từng ở không?

Phượng Hy xịu mặt:

- Anh lại chọc quê em rồi. Nhà em ấy hả, chỉ bằng cái bếp nhà này thôi.

Long bật cười:

- Vậy sao em khóc cả tuần khi không được ở trong nhà đó nữa?

Phượng Hy buồn bã:

- Dù tệ như cái chòi cũng là nhà mình, nơi gia đình mình quây quần yên ấm. Bây giờ em không còn nhà, cũng không có gia đình bảo sao em không khóc được.

Giọng Long ngọt như đường:

- Đây mới là nhà của em. Thật đó!

Nhớ tới lời dì Tuyên lúc nãy, Phượng Hy thản nhiên gạt đầu:

- Em cũng nghĩ vậy.

Long nheo nheo mắt tinh quái. Hai người vừa bước vào nhà đã nghe bà Bảy cao giọng:

- Mày về rồi đó hả? Hừ! Hai mươi mấy tuổi đầu mà chỉ lông bông suốt ngày. Phải làm gì đó phụ ba má mày chứ.

Buông người xuống cái trường kỷ chạm xà cừ ngũ sắc óng ánh,

Long uể oải:

- Ba đâu có cần con làm việc, cả nội cũng vậy, nên con phải chơi cho hết ngày giờ.

- Tại mày không nên thân...

- Thế nào là mới nên thân? Kiểm điểm lại mình, con đã làm gì sai đâu? Tại sao lúc nào nội và ba cũng có thành kiến với con hết? Nội luôn thích con lông bông ngoài đường, nhưng thỉnh thoảng lại mắng nhiếc cho mọi người thấy nội có trách nhiệm với cháu.

Bà Bảy Thương vỗ bàn:

- Mày nói gì, thằng yêu kia?

Nhịp nhịp chân, Long bảo:

- Nội đừng lớn tiếng, Phượng Hy sợ đấy. Nội nhìn xem, mặt con bé tái rồi kìa.

Bà Bảy tức tối:

- Nó sợ mày thì có!

Long xoa hai tay vào nhau:

- Với Phượng Hy, tình cảm của con rất thấm thiết, lấy gì con nhỏ sợ... Đúng không Hy?

Bất ngờ vì bị Long lôi vào cuộc, Phượng Hy áp ứng:

- Em... Em có sợ gì đâu. Nhưng anh đừng trêu cho ngoại giận nữa.

Long phát một cử chỉ phân bua:

- Anh nói thật chứ có trêu... ngoại của em đâu.

Tủm tủm cười thật mát dạ, Long nói:

- Trong mắt em hiện giờ, ngoại y như bà tiên phải không? Nhưng lâu dài rồi em sẽ thấy, tiên cũng có nhiều thứ lắm đó.

Bà Bảy ré lên:

- Cút ngay, đồ khốn nạn.

Long vươn vai đứng dậy. Anh ta chậm chạp bước ngay chỗ Phượng Hy và bỏ nhỏ:

- Nếu buồn muốn xem phim thì ghé phòng anh. Nhiều phim đã lắm.

Bà Bảy tò mò:

- Nó nói gì vậy?

Hy liếm môi:

- Ảnh nói nhỏ quá, con nghe không rõ.

Bà Bảy mím miệng:

- Con không được đến gần nó. Đồ trời đánh thánh vật.

Phượng Hy thắc mắc:

- Ảnh đã làm gì sai phải không ngoại?

Bà Bảy nghiêng rằng:

- Nó là thằng phá gia chi tử, ăn chơi vung vít. Bởi vậy, ngoại không bao giờ coi nó là cháu đích tôn của giòng họ.

Hy tỏ vẻ không tin:

- Con thấy anh Long cời mở lắm mà ngoại.

Bà Bảy Thương lâu bầu:

- Nó được cái miệng xạo chớ cời mở gì. Thằng Long nói mười tin được một. Là anh em ngoại luôn muốn các con thương yêu thân thiết với nhau. Với con Vy thì được, riêng phần thằng Long, con nên cẩn thận. Người ta đồn nó chích xì ke, nhưng ở nhà chưa bắt được tận tay thôi.

Phượng Hy sửng sốt. Cô rất dị ứng với tất cả những gì liên quan đến ma túy. Trước đây, đã có một người ghiền xì ke nhiễm HIV, nửa đêm chết trước nhà cô. Ấn tượng ấy đã ăn sâu vào tâm trí Hy, cô rất sợ, sợ tới bây giờ... Cứ tưởng tượng ngày nào đấy, Long sẽ ôm yếu, hom hem, dơ bẩn, gương mặt hốc hác, đôi mắt lơ lơ ngày ngày lượn trước Phượng Hy để xin, thậm chí đòi hỏi, cướp giật tiền để chích hút, Phượng Hy nẫu cả lòng.

Thế đấy, thân mình lo chưa xong, bày đặt đòi lo lắng, chăm sóc người khác. Đúng là dân... nổ.

Lúc ấy, bà Phụng đi chợ về. Ngồi xuống ghế, bà nói như ra lệnh:

- Phượng Hy sẽ nấu cơm cho cả nhà.

Bà Bảy nhú mày khó chịu:

- Con Út mền đâu.

Bà Phụng trầm giọng:

- Nó sẽ ra cửa hàng phụ con.

Bà Bảy vội nói:

- Má thấy công việc ở cửa hàng hợp với Phượng Hy hơn.

Giọng bà Phụng ngọt không thua gì cậu quý tử của mình:

- Đó là công việc làm ăn của riêng con, con đâu dám nhờ Phượng Hy. Để con nhỏ ở nhà chăm sóc má, đưa má đi chùa mỗi ngày tốt hơn phải ngồi suốt một chỗ.

Quay sang phía Hy, bà Phụng hỏi chiếu lệ:

- Ý con thế nào?

Phượng Hy lấp lửng:

- Trước mắt, con xin được ở nhà nấu cơm.

Bà Phụng cắc có:

- Còn sau đó?

Phượng Hy trả lời chậm rãi:

- Con sẽ tìm một việc để làm.

Môi nhếch lên, bà Phụng nói:

- Nấu cơm cũng là công việc tốt đấy.

Hy từ tốn:

- Nhưng nó không phù hợp với con.

- Còn chuyện đó nữa sao? Đúng là giọng điệu của Phượng Huyền.

Xưa nay cô ấy từng đồng đánh nói thế. Cũng phải thôi, cô Phượng Huyền chỉ thích hợp làm những việc trên mây. Bởi vậy...

Bà Bảy Thương gạt ngang:

- Đủ rồi.

Bà Phụng ngờ ngác:

- Bộ con nói sai sao? Phượng Huyền đúng là như vậy mà. Con bé

này giống mẹ y đúc. Mơ mơ mộng mộng không khéo khổ thân.

Nhìn bà Bảy, bà Phụng chép miệng:

- Con nghĩ má phải quan tâm tới đứa cháu ngoại duy nhất nhiều hơn quan tâm tới mẹ nó xưa kia. Nếu không thì... Chậc! Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Giọng Phụng Hy đành lại:

- Tôi không thích bất cứ ai nhắc tới mẹ tôi bằng kiểu đó.

Bà Phụng hơi khựng lại, nhưng ngay tức thời, bà bật cười khiêu khích:

- Ghê nhỉ. Hà! Mẹ chả nhắc tới mẹ con nữa đâu. Nhưng sự thật là như vậy. Nhà này thừa những rối rắm rồi. Chỉ mong con đừng làm rối thêm mớ hỗn độn ấy.

Dứt lời, bà bước ra cửa. Bà Bảy Thương rít lên:

- Đồ đàn bà độc mồm, độc miệng. Hừ! Nó luôn chọc tức cho ngoại chết sớm để ẵm gọn gia tài. Hừ! Còn lâu mới có chuyện đó. Ngoại để tiền làm phước còn hơn để rơi vào tay con rắn độc ấy.

Phụng Hy ngao ngán xách giỏ thức ăn xuống bếp, ngực nặng như đeo đá. Quả đúng như lời dì Tuyên nói. Sống dưới mái nhà này không đơn giản chút nào. Nhưng đây là chỗ dừng chân, là chốn nương thân của Hy, nhất định cô phải bền lòng vững chí, kiên cường đối mặt với khó khăn để có một vị trí hẳn hoi trong ngôi nhà của ông bà cô đã gây dựng.

Phụng Hy ngồi lên cái đôn hình con voi kê gần gốc nhãn già nhìn toàn cảnh mua bán đang diễn ra ngoài sân.

Mùa nhãn năm nay trúng đậm. Cả tuần rồi vườn nhà ngoại tấp nập thu hoạch, vô giỏ, chuyên chở, đi ra Bắc, qua Campuchia. Phụng Hy chưa bao giờ nghĩ nhãn được tính bằng tấn bằng tạ thế này.

Thảo nào anh Long và chị Vy mang tiếng “dân vườn”, nhưng sống sung sướng tiện nghi và sang hơn cả dân thành phố gấp bội phần. Ngày xưa, chắc mẹ là một “cô Ba” xinh đẹp giàu có được nhiều “Công Tử Mỹ Tho” săn đón. Giai thoại còn lưu truyền Hắc Công Tử Mỹ Tho và Bạch Công Tử Bạc Liêu từng dùng tiền làm cũi để nấu nước pha trà. Người đàn ông theo mẹ ngày xưa chắc cũng phải thuộc diện con nhà. Chẳng biết ông ta là ai, hiện giờ ở đâu nhỉ? Không hiểu sao khi về ở ngôi nhà này, ngủ trong căn phòng ngày xưa của mẹ, Phượng Hy tò mò, thắc mắc và tìm hiểu về mẹ mình. Nhưng ngoài tấm ảnh chân dung bà chụp năm mười tám tuổi được treo trên vách ra, Hy không tìm thấy một chút gì thuộc về mẹ hết. Hai mươi năm, ngôi nhà đã được sửa chữa, dọn dẹp bao nhiêu lần? Dĩ nhiên mỗi lần dọn dẹp người ta sẽ vứt những thứ cũ kỹ không cần thiết. Mẹ Hy bỏ đi, đồ đạc thuộc về bà sao còn tồn tại được chứ? Một người phụ nữ trạc tuổi dì Tuyên bước tới chỗ Hy ngồi. Đưa cô một rổ nhãn với những trái bé tẹo, bà ta mời:

- Ăn đi, nhãn tiêu đầy, không có hạt đâu.

Phượng Hy cảm ơn. Bà ta nở nụ cười đôn hậu:

- Cháu là con gái cô Ba Huyền phải không? Cháu giống mẹ đến mức mới nhìn thấy cháu, tui hết hồn.

Hy nhỏ nhẹ:

- Ai cũng nói cháu giống mẹ.

Người đàn bà nghiêng đầu ngắm Hy rồi hạ giọng như thì thầm:

- Nhưng cháu vẫn có nét giống ba. Đôi mắt cháu dài, đen, sáng là của Trọng Nhân.

Phượng Hy kêu lên:

- Dì biết cả ba cháu à?

Người đàn bà phe phẩy cái nón lá:

- Ở xứ này, trạc tuổi dì, ai hổng biết Trọng Nhân dù hồi đó ảnh chưa nổi tiếng. Ba mẹ cháu xứng đôi lắm, tiếc rằng sau này ba cháu đối xử tệ với vợ. Tội nghiệp cô Ba Huyền. Cô ấy rất tử tế với tui.

Hy ngập ngừng:

- Dì là bạn mẹ cháu à?

Người đàn bà lắc đầu:

- Đâu có. Nghèo hèn như tui sao là bạn cô Ba được. Tui đi ở cho bà Bảy từ hồi còn nhỏ cho tới khi cô Ba bỏ nhà mới thôi.

Phượng Hy tò mò:

- Sao dì lại nghỉ vậy?

- Tại bà Bảy đuổi đó chớ. Bà Bảy nghỉ tui làm liên lạc cho cô Ba và Trọng Nhân.

- Mà dì có làm không?

- Thì cô Ba sai gì, tui làm y như vậy, tui cứ nghĩ đơn giản là cô Ba trốn đi dăm bữa, nửa tháng rồi sẽ về. Ai dè đâu cở đi luôn, tui không đời nào được gặp lại cở nữa.

Phượng Hy chớp mắt vì những lời chân thật của người phụ nữ chân lấm tay bùn này. Cô có nghe mẹ mình nhắc đến một người giúp việc tên là... là... Bê thì phải. Cô buột miệng:

- Phải dì là dì Bê không?

Người đàn bà sửng sốt:

- Sao cháu biết?

Phượng Hy nói:

- Cháu có nghe mẹ nhắc tới dì.

Bà Bê cảm động:

- Thật hả? Trời ơi, không ngờ cô Ba vẫn nhớ tới tui. Tui biết cở

thương tui lắm mà. Tội nghiệp cổ vắn số quá.

Phượng Hy quan tâm:

- Bây giờ dì sống ra sao?

Bà Bê mân mê cái nón:

- Tôi làm công cho chủ vựa trái cây ở đây. Sống cũng được. Thế nào cháu cũng phải tới nhà tui chơi cho biết.

Phượng Hy gật đầu:

- Nhất định rồi. Nhưng nhà dì gần đây không? Xa là cháu không biết đường đâu.

Bà Bê bật cười:

- Thành phố này nhỏ xíu, cháu đi tới lui cũng về tới nhà, chẳng lạc đâu mà sợ. Hay là một lát đi với tui luôn?

Phượng Hy ngần ngừ suy nghĩ. Bữa nay, bà ngoại đi chùa, anh Long lại vọt lên Sài Gòn chơi cho đã, chị Vy cũng tấp vào nhà bạn bè để đấu láo về thời trang sân khấu. Cậu Hai Thọ qua cồn Thới Sơn, mẹ Phụng ngoài quầy video. Cô có thể giao nhà cho bác Quỳ và nhỏ Út Mến để đi chơi mà. Bác Quỳ đang coi hái nhãn, bác ấy trông thêm nhà cũng không sao.

Nghĩ là làm, Phượng Hy nói:

- Cũng được, bữa nay cháu rảnh.

Bà Bê tươi ngay nét mặt:

- Vậy thì đi.

- Dì chờ một chút.

Phượng Hy chạy vội ra sau vườn tìm bác Quỳ:

- Bác Quỳ ơi, cháu đi chơi một chút.

Ông Quỳ nhú mày:

- Cô đi đâu?

- Cháu đi tới nhà dì Bê. Bác biết dì Bê không?

Ông Quỳnh ngạc nhiên:

- Tới nhà... con Bê làm gì? Cô quen con Bê à?

Phượng Hy nói dối ngon ơ:

- Dạ quen chứ bác. Bác trông chừng nhà nhen, cháu đi à.

- Không có bà Bảy ở nhà, tôi không dám quyết định đâu. Tốt nhất là cô đừng đi.

Phượng Hy xụ mặt:

- Suốt ngày ở nhà như con ma xó, cháu chán lắm rồi.

Dứt lời, cô đi vào nhà dắt xe đạp ra Tới chỗ bà Bê ngồi, Hy nói:

- Cháu chờ dì.

Bà Bê nhìn Hy:

- Tui cũng đi xe mà.

Hai người thong thả đạp xe. Đường phố ở đây yên ả chứ không đông đúc ồn ào như Sài Gòn. Qua một chiếc cầu nhỏ, bà ngừng xe trước một cổng rào bẽ thế.

Bà đưa tay bấm chuông trước đôi mắt ngạc nhiên của Hy. Như hiểu được điều cô đang nghĩ, bà Bê giải thích:

- Số tui suốt đời đi ở đợ. Đây là nhà chủ...

Phượng Hy hết hồn khi một lũ chó bốn, năm con há mồm nhe răng chồm ra hàng rào sủa inh ỏi. Một con bé mười hai tuổi ra mở cửa. Nó vừa suyt chó, vừa nói:

- Cậu Bằng trông má nãy giờ. Cậu ấy than đói mà không có gì ăn.

Dừng xe vào vách, bà Bê cau mày:

- Sao con không nấu cho cậu ấy?

Con nhỏ trề môi:

- Cậu ấy chê con nấu dở. Người gì đâu khó chịu. Con nấu dở cỡ nào

cũng ngon hơn cơm tù.

Bà Bê nạt:

- Hồn! Tao vã miệng bây giờ. Mau vô rót nước mời cô.

Con bé lấm lét lủi vào trong sân có nhiều cây mát rượi.

Phượng Hy tò mò:

- Chắc con gái út của dì?

- Tui có mình nó hà.

Vừa nói, bà Bê vừa dẫn Phượng Hy đi dọc ngôi nhà lớn nằm giữa sân. Hết ngôi nhà kiên cố, tới một căn nhà nhỏ lợp lá nằm ở góc trong cùng sân, bà Bê nói:

- Chỗ này chỉ dành cho mẹ con tui.

Phượng Hy nhìn quanh. Ngôi nhà nhỏ, gọn gàng, sạch sẽ, chứng tỏ chủ nhân nó là người ngăn nắp, siêng năng.

Bà Bê nói:

- Cháu ngồi chơi, tui lên nhà trên coi một chút coi cậu chủ cần gì rồi xuống ngay.

Phượng Hy gật đầu. Cô không hiểu sao mình theo người đàn bà lạ này về đây và ngồi xếp một chỗ như vậy. Chẳng lẽ tại vì bà ấy không đủ sức thuyết phục. Có lẽ tại cô buồn, muốn tìm chỗ giải khuây.

Nhưng tìm đúng chỗ này đúng là xui.

Con bé khệ nệ mang vào một ly nước to:

- Mời cô uống nước.

Phượng Hy mỉm cười:

- Cưng tên gì?

- Dạ ở nhà tên Xê. Má em nói má tên Bê, thì em tên Xê cho dễ nhớ.

Phượng Hy hỏi tiếp:

- Còn đi học thì tên gì?

Con nhỏ Xê hình mũi ra chiều hãnh diện:

- Dạ tên Lê Thủy. Má nói giống y tên Lê Thủy hát cải lương. Má em mê cô Lê Thủy lắm á.

Phượng Hy cười hết nổi khi nhớ tới ba mẹ mình. Nghệ sĩ đa phần là thần tượng của nhiều người, hoặc ít nhất của một người. Như ba đã từng là thần tượng của mẹ, để rồi một ngày kia thần tượng bị sụp đổ. Con người bằng xương bằng thịt đòi hỏi đủ điều từ vợ mình cho bị kịch xảy ra. Dì Bê vậy mà đỡ khổ hơn mẹ Hy, vì thần tượng của dì là một nữ nghệ sĩ, dì không bỏ gia đình để theo một người đàn bà được.

Giọng con bé Xê thì thảo với vẻ tò mò tốt bụng:

- Phải cô là bồ của cậu Bằng không?

Đang uống nước dừa, Phượng Hy suýt sặc vì câu hỏi của con nhỏ.

Cô trấn tĩnh lại:

- Sao em nghĩ kỳ vậy?

- Tại má nói trước sau gì cũng phải kiếm cho cậu Bằng một cô bồ.

Thấy má dẫn cô về là em đoán ngay. Chắc cậu Bằng mừng lắm.

Phượng Hy dở khóc dở cười vì lời con bé. Không lẽ nào bà Bê mời cô về đây với mục đích đó? Tự dưng Hy thấy ghét gã Bằng chưa biết mặt mũi nào đấy hết sức.

Cô nhân nha bảo:

- Lúc nãy em nói cậu Bằng khó chịu lắm. Tội vạ gì cô phải là bồ ruột của người khó chịu nhỉ?

Con nhỏ Xê liếm môi:

- Nhưng cậu ấy cũng tội nghiệp lắm.

Phượng Hy tò mò:

- Sao lại tội nghiệp một người khó chịu?

Nhỏ Xê hạ thấp giọng:

- Tại cậu Bằng mới ở tù ra. Tù mười năm lận.

Phượng Hy trở mắt:

- Cậu ấy tội gì vậy?

Nhỏ Xê lắc đầu:

_ Em hồng rành. Nhưng mà có chết người đó.

Phượng Hy bỗng tò mò muốn biết nhiều hơn nữa về nhân vật Bằng này. Cô chưa kịp hỏi, nhỏ Xê đã.. nhiều chuyện:

- Nghe má kể hồi đó bỏ cậu Bằng đẹp lắm, nhưng khi cậu ấy ở tù, cổ đi lấy chồng. Bởi vậy, bây giờ cậu Bằng rất hận đời. Chính vì hận đời, cậu ấy mới khó chịu với mọi người.

Hai vai rút lại, Xê thì thảo:

- Con ớn cậu Bằng thấy mồ.

Phượng Hy buột miệng hỏi một câu lạc quẻ:

- Thế ba em có ở đây không?

Xê lắc đầu:

- Em không có ba. Má nói má vừa nghèo vừa xấu, hồng ai thèm lấy nên má xin em về nuôi cho vui cửa vui nhà.

Nghe con bé hồn nhiên nói về mình, Phượng Hy bỗng xót xa. Cô hỏi:

- Vậy ba má ruột em đâu?

Xê thản nhiên:

- Chắc là chết hết rồi. Nên hồi nhỏ tới giờ, ông bà chưa lần nào tới thăm em hết.

Bà Bê tất tả bước vào, giọng bứt rứt:

- Tui bận chút việc, cô cứ theo con Xê đi vòng vòng sân vườn chơi nghen.

Phượng Hy để dãi:

- Được mà, dì cứ tự nhiên.

Bà Bê bảo với con gái:

- Mà dẫn cô Hy gần mé mương chỗ mấy cái vũng cho cỏ nằm chơi.

Nhỏ Xê nắm tay Hy lôi đi:

- Ra đây nằm mát lắm.

Vừa đi, Hy vừa nói:

- Nhà cô cũng có vũng vậy.

Nhỏ Xê lý sự:

- Nhưng vũng mỗi nơi mỗi khác. Nằm vũng nhà em, bảo đảm cô sẽ khoái.

Phượng Hy nhìn quanh. Khu vườn này thật rộng lại nằm sát thành phố. Dĩ nhiên chủ nhân nó chắc phải thuộc hàng có máu mặt ở địa phương. Không hiểu sao họ lại dính vào tù tội nhỉ?

Cô ngập ngừng tìm hiểu:

- Trong nhà này, ngoài mẹ con em, còn có ai nữa?

Xê kể một dọc:

- Còn cậu Yên, bà Hai Nữ, cậu Bằng. Nhưng hiện giờ, chỉ còn cậu Bằng là ở đây hằng ngày, còn những người kia thỉnh thoảng mới về. Má nói tại cậu Yên và cậu Bằng hồng hạp nên hồng ở chung được.

Trề môi ra, con nhỏ lên giọng như bà già:

- Mà chắc cũng hồng ai hạp với cậu Bằng ngoài cái hũ rượu.

Ngồi xuống vũng, Phượng Hy thắc mắc:

- Cậu Yên và những người kia là ai?

Xê nằm lăn ra cái vũng đối diện:

- Cậu Yên là anh cậu Bằng. Bà Hai Nữ là má hai người. Cô hồng biết đâu, từ khi ra tù tới giờ, cậu Bằng làm xáo trộn hết mọi chuyện trong nhà. Cậu ấy dữ lắm, ai không làm vừa ý cậu là cậu ấy... đục đó. Bởi

vậy, lần hồi ai cũng đi hết, còn mỗi mình má con em.

- Vậy là ông hạp với má em rồi.

Con nhỏ đồng đồng:

- Hồng dám đâu cô ơi ! Tại má không có nhà. Đi khỏi đây, biết ở chỗ nào?

Phượng Hy làm thinh. Không nhà đúng là khổ. Hơn ai hết, Hy biết nỗi khổ này. Bất giác, Hy ngã người xuống võng, mắt nhắm lại với một mớ suy nghĩ không đầu không đuôi, không giải quyết được những tồn đọng trong lòng Hy. Cô không muốn ở nhà nấu cơm mãi như vậy. Nhưng để có một công việc ở thành phố bé tẹo này sao khó quá.

Nhỏ Xê kêu lên:

- Cô ơi, cô ngủ rồi hả cô?

Thấy Hy làm thinh, con nhỏ nói tiếp:

- Chỗ này của cậu Bằng đó. Nằm chơi thì được, chớ đừng có ngủ. Lỡ cậu ấy ra tới mất công lắm. Cô đừng ngủ nghen.

Phượng Hy vội nhồm dậy vì tưởng lão Bằng đi ra tới. Nhưng khu vườn vẫn lặng yên. Cô bỗng phì cười khi nghĩ mình tự dưng rời khỏi nhà để tới đây nhận lấy nỗi phập phồng từ một người chưa biết mặt. Nhồm người lên, cô nhặt trái mận héo ném xuống mương, đám cá thòi lòi thấy động nhảy tùm xuống nước.

Phượng Hy lại nghe Xê ca cẩm:

- Làm cái gì mà má em chịu cậu Bằng dữ vậy hồng biết. Hồi cậu ở tù, lâu lâu cũng chỉ có má đi hầu cậu ấy. Thú thiệt, con ghét cậu Bằng lắm.

Rồi như nghĩ mình không nên nói thế với một người mới gặp lần đầu, Xê nghiêm mặt:

- Cô đừng... học lại với má ghen, bà sẽ chửi vì em ghét cậu Bằng đó.

Hy mỉm cười:

- Cô đâu có nhớ Xê nói những gì mà học với mách.

Nhỏ Xê được nước, lẩn tới:

- Cô cũng đừng thêm cặp bồ với cậu Bằng. Cho ông ể độ luôn ghen.

Phượng Hy tỏ vẻ quan tâm:

- Nhưng ông đã làm gì mà em ghét ông quá vậy?

Xê bĩu môi:

- Tại má lo cho ông hơn em, nên em ghét.

Hy nhỏ nhẹ:

- Vậy là ganh tỵ, xấu lắm.

Xê bướng bỉnh:

- Xấu cỡ nào cũng tốt hơn người từng ở tù.

Phượng Hy cau mày:

- Ai nói với em vậy?

- Cậu Yên nói khi gây lộn với cậu Bằng. Cậu Yên đi khỏi đây vì không muốn ở chung với người xấu đó.

Phượng Hy khe khẽ lắc đầu. Đúng là gia đình nào cũng có những bất đồng xung đột, chứ không phải chỉ gia đình cô là bất hạnh đến tan tác, chia lìa.

Bà Bê trở ra với một rổ nhãn. Tay quệt mồ hôi còn đọng trên trán, bà bảo:

- Ăn thử nhãn nhà này coi ngon hay dở hơn nhãn của bà Bảy

Thương.

Phượng Hy hờ hững:

- Cháu thấy nhãn nào cũng vậy.

Bà Bê có vẻ phật ý:

- Sao cũng vậy được. Mỗi loại mỗi có tên, mỗi tên có cái khác của nó chứ. Loại này đang được chuộng nhất đây. Có bao nhiêu cũng không sợ ế. Con ăn thử đi.

Phượng Hy nhón một trái cho vừa lòng bà và nhận ra trái nhãn này thật dày cơm, dai thịt và hạt lại nhỏ.

Vừa ăn, cô vừa nghe bà Bê kể một loạt tên nào là nhãn tiêu, nhãn huế, nhãn da bò... với những cái hay dở của nó. Vườn nhà ngoại Hy cũng có nhiều nhãn, nhưng cô không biết đó là nhãn gì, giá trị kinh tế ra sao.

Bà Bê phấn chấn khoe:

- Mai mốt cậu Bằng sẽ cải tạo lại hết những giống nhãn cũ, năng suất thấp để trồng loại mới, thu hoạch cao, trái lại ngon.

Nghe bà Bê nói, Phượng Hy có cảm giác bà là một cán bộ nông nghiệp đầy kinh nghiệm chứ không phải một người giúp việc nhà tầm thường như bà tự giới thiệu mình. Với cách nói đó, chắc chắn bà Bê gắn bó với gia đình này nhiều lắm.

Phượng Hy tò mò:

- Dì ở đây lâu chưa?

Bà Bê chớp mắt:

- Sau khi bà Bảy đuối, tui được ông chủ này nhận vô làm tới bây giờ luôn.

- Nghĩa là đã hai mươi năm hơn?

Bà Bê gật đầu:

- Đúng vậy.

Hy nói:

- Thảo nào dì có những cảm tình đặc biệt với cậu chủ và ngôi nhà này.

Bà Bê buột miệng:

- Con Xê lại nhiều chuyện với cháu rồi.

Phượng Hy vội lên tiếng:

- Con bé đâu nói gì. Nhìn cử chỉ của dì, cháu cũng đoán được. Hơn nữa, không có tình cảm đặc biệt, làm sao dì chịu ở đây cả hai mươi năm.

Bà Bê xa xôi:

- Ở lâu thì phải mến người, mến cảnh chứ. Tui là người chung thủy mà.

Phượng Hy dò dẫm:

- Chắc cậu chủ Bằng là người cực kỳ tốt?

Bà Bê gật đầu, giọng chắc nịch:

- Đúng, không ai tốt hơn cậu ấy đâu.

- Chắc cậu chủ phải lớn tuổi rồi?

- Đâu có. Cậu Bằng mới hai tám tuổi.

Phượng Hy ngạc nhiên:

- Ủa ! Vậy nhận dì vào làm là người khác à?

- Ừ, khác. Ông là chú của cậu Bằng.

Bà Bê bỗng chuyển đề tài:

- Vợ chồng Hai Thọ có tốt với cháu không?

Phượng Hy ngập ngừng:

- Cháu không biết nữa. Người ta nói thức khuya mới biết đêm dài.

Mới về ở hơn một tháng, cháu chưa thấy biểu hiện gì rõ. Hơn nữa vợ chồng cậu Hai tối ngày đi suốt, ai cũng bận bịu công việc, nên đâu còn thời gian để ý tới cháu.

Bà Bê nói:

- Tui hiểu rõ hai người đó mà. Họ chả cho không ai cái gì đâu. Tốt nhất, cháu nên có một việc làm.

Phượng Hy thở dài:

- Cháu chẳng biết làm gì ở xứ này hết. Học hành dang dở, chuyên môn chả có, ai thèm muốn cháu.

- Nhưng không lẽ cháu sống nhờ vào người khác hoài?

Phượng Hy cứng mồm vì câu trả lời trần trụi của bà Bê. Thiếu gì người không cha mẹ vẫn tự lập được. Tại sao cô thì không?

Phượng Hy ấp úng phân bua:

- Trước khi mất, mẹ bắt cháu hứa phải về ở với ngoại để thay mẹ chăm sóc bà ở những ngày gần đất xa trời. Cháu phải vâng lời mẹ trước, rồi từ từ mới tính sau.

Bà Bê hạ giọng:

- Nói đại mồm. Lỡ ngày nào đó, ngày ngoại cháu trăm tuổi thì sao? Cháu sẽ ra khỏi nhà đó với hai bàn tay trắng như lúc cháu về à? Tui dốt, hông có ăn học, nhưng cũng biết chút ít về đời. Cháu phải lo cho thân mình ngay từ bây giờ, chớ đừng trông mong gì vào cửa cải của bà Bảy.

Phượng Hy đỏ mặt:

- Cháu không hề nghĩ như vậy.

Bà Bê nhỏ nhẹ:

- Tui biết. Lẽ ra tui không nên nói những lời khó nghe như vừa rồi, nhưng vì cháu là con của cô Ba Huyền, người mà tôi chịu ơn rất lớn, do đó tui phải thiệt tình khuyên răn. Cháu đừng giận nhen.

Phượng Hy chép miệng:

- Cháu hiểu dì mà.

Rồi cô nói tiếp:

- Giờ cháu phải về lo cơm chiều cho cả nhà.

Bà Bê tỏ vẻ tức giận:

- Mợ Phụng bắt cháu làm công việc của người ở mà bà Bẩy cũng chịu à?

Phượng Hy ngập ngừng:

- Bà ngoại không thích, nhưng tại cháu muốn nhà yên ổn nên nhận làm cho rồi.

Bà Bê kêu lên:

- Thay vì lo ba chuyện thầy bà, chùa miếu, bà Bẩy lo cho cháu hồng tốt hơn sao?

Phượng Hy lặng lẽ nhìn, bà Bê như nhận ra mình đã quá lời, nên ngập ngừng:

- Tui nói nhiều quá, chắc mai mốt cháu không thèm qua chơi nữa đâu hả?

Phượng Hy gượng gạo:

- Dạ đâu có. Cháu sẽ qua thăm dì với bé Xê, nếu rảnh.

Bà Bê đưa cô ra tận cổng:

- Có chuyện gì, cứ chạy sang đây, đừng ngại gì hết.

Phượng Hy máy móc gật đầu. Cô không tưởng tượng nổi “có chuyện gì” là chuyện gì, mà hết dì Tuyên lại đến bà Bê dặn dò cô với vẻ đầy cẩn trọng. Với những bất hạnh đã xảy ra thì còn có chuyện gì lớn hơn khiến Hy phải sợ nữa.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Chương 2

Dẫn cuốn sổ xuống bàn, Bằng cau có nói với bà Hai Nữ:

- Không thể tin vào sổ sách này được. Họ qua mặt má ào ào mà má đâu có hay.

Bà Hai lộ vẻ bất bình:

- Đừng nói như vậy. Người ta đã làm cho mình bao nhiêu năm rồi.

Phải tin nhau mới làm ăn được, con à.

Bằng vẫn giữ ý kiến của mình:

- Tin cũng tùy người. Trong con mắt con, Tư Chí không xài được. Cả tháng nay, con theo dõi, kiểm tra và nhận ra những con sổ Tư Chí vô sổ toàn là sổ ma, hoàn toàn sai so với thực tế. Mỗi ngày con ghi số lượng trái cây thu mua vào từ các vườn rồi xuất đi các tỉnh rất tỉ mỉ và thấy chênh lệch với sổ sách của Tư Chí cao lắm. Mỗi tháng hẳn bỏ túi riêng không dưới mười triệu đồng.

Bà Hai tái mặt vì xót của:

- Mà giỏi thôi phòng sự thật. Tiền ở đâu chui ra vậy?

Bằng cười mũi:

- Tiền ở đâu hả? Má cứ giao vựa cho con, nếu một tháng không tăng thu nhập cho má, con sẽ làm việc không lãnh lương.

Bà Hai ậm ự:

- Không giao cho mà được đâu.

Bằng so vai:

- Vì con là một thằng tù tội chứ gì?

- Không phải. Nhưng thằng Yên sẽ không chịu. Giao nhà, vườn cho mà rồi thôi chứ.

Bằng nhú mày:

- Thôi là sao hả má? Nhà, vườn đó của chú Ba Tâm, con chỉ là ông từ giữ nhà, làm sao con lập nghiệp bằng cái của người khác được?

Bà Hai Nữ xẵng giọng:

- Chú Ba mà ở Mỹ luôn chứ không về nữa đâu. Bởi vậy, mà sẽ sở hữu nhà, vườn của chú ấy. Phần của ba mà thuộc vợ chồng thằng Yên.

Bằng vẫn giữ ý kiến cũ:

- Con muốn mọi việc phải rạch ròi chứ không nhập nhằng như vậy.

Bà Hai Nữ khó chịu:

- Có gì gọi là nhập nhằng đâu?

Bằng bực dọc:

- Con không muốn đụng vào những thứ của chú Ba. Huê lợi của chú phải để riêng cho chú, tại vì tới bây giờ, chú vẫn mập mờ với con.

- Mà đúng là thằng điên. Ở Mỹ, chú mà giàu sụ, cần gì ba mớ lẻ tẻ này chứ.

Giọng cọc lốc, Bằng gằn:

- Ý của con là muốn tham gia quản lý vừa trái cây. Đó là quyền lợi chung của gia đình. Con không muốn bị người ngoài qua mặt. Bắt đầu tháng sau, má cho Tư Chí thôi việc.

Bà Hai Nữ nhú mày:

- Nghỉ việc không có lý do coi sao được. Hơn nữa, Tư Chí lại là anh vợ thằng Yên, làm như vậy, mất mặt nó lắm.

Bằng nhếch mép:

- Để Tư Chí lại cũng được, nhưng con sẽ quản lý từ trên xuống dưới. Hắn phải chịu sự điều động của con.

Bà Hai Nữ ngập ngừng:

- Mày mới ra, chân ướt chân ráo biết gì mà điều động với quản lý, lơ mơ bán vừa luôn đó con. Thị trường bây giờ, không phải như bảy tám năm về trước đâu. Chỉ cần trục trặc một chút ở đâu ra là mày chỉ còn nước đổ trái cây xuống sông.

Giọng Bằng chắc nịch:

- Suốt thời gian qua, con theo dõi công việc này rất kỹ. Con tin sẽ không làm má thất vọng.

Bà Hai Nữ lặng thinh. Nhìn vẻ chờ đợi của Bằng, lòng bà chùn xuống. Vừa trái cây là chỗ mưu sinh của bà hai chục năm nay. Bà đã từng sống chết, lúc thịnh lúc suy với nó. Sau này sức khỏe yếu, bà giao lại cho Mỹ Lệ, vợ Yên trông coi. Mỹ Lệ kéo anh trai vào làm cùng. Công việc vẫn tiến triển tốt đẹp. Dạo này, Mỹ Lệ sanh con, nên Tư Chí tha hồ thao túng. Bà Hai biết hắn có lem nhem, nhưng bà đã mệt mỏi lắm rồi nên không muốn làm to chuyện này. Bây giờ, Bằng đã về, tại sao bà không để con ruột mình tiếp tục công việc bà từng làm, mà lại để một người ngoài, rồi lắm lúc bực bội thiếu tin tưởng? Nếu Bằng không ngồi tù, thì nó đã thay bà từ lâu. Nó rất bén nhạy trong kinh doanh, trong khi thằng Yên lại thích hợp làm một công chức gương mẫu. Yên có vẻ hài lòng với địa vị đang có. Phó giám đốc một sở như sở X là điều mong ước của biết bao nhiêu người. Thằng Yên tuổi trẻ, tài cao, nó là niềm kiêu hãnh của cả dòng họ. Còn thằng Bằng giống như bẽ trái của anh mình.

Mà bà đâu thể đánh giá Bằng như vậy được, khi việc ở tù hoàn toàn không phải lỗi ở nó.

Trái tim người mẹ bỗng nhức nhối đau, bà Hai ân hận vì từ hồi Bằng về tới nay, bà đã không quan tâm chăm sóc nó đúng mức. Trái lại, bà luôn nghiêng về phía Yên để đánh giá Bằng.

Bà Hai thở dài khi nhớ lại chuyện ngày xưa. Lúc đó, công việc làm ăn thất bại, Bằng đã đứng ra nhận chuyện ấy để đổi lấy một số tiền lớn.

Nhờ số tiền đó, bà đã gượng lại được để vừa trái cây lèo tèo ấy phát triển cho tới ngày nay.

Cái án mười năm tù như một nhát dao chém ngang đời Bằng. Mơ ước thành kiến trúc sư mãi mãi chỉ là mơ ước, Bằng đã bị đánh cắp cả một thời trai trẻ mà không một tiếng than. Nó chưa yêu cầu bà bất cứ điều gì. Đây là lần duy nhất Bằng mong muốn bà đáp ứng điều nó muốn. Lẽ nào bà lại từ chối?

Bà Hai Nữ chép miệng:

- Má phải bàn bạc với anh Hai con trước đã.

Bằng nhếch môi:

- Anh sẽ không bằng lòng đâu.

- Biết vậy, sao con còn dồn má vào chỗ đó?

Bằng chậm rãi đốt thuốc:

- Chẳng lẽ con không bao giờ định sống vì mình?

Bà Hai chưa kịp nói gì thì Yên bước vào với một cái cặp to sụ kê bên hông. Dáng bệ vệ đầy tự mãn của một người có chức phận, Yên hát hăm:

- Em đang mè nheo gì bà già à?

Bằng rít thuốc, không trả lời. Sự lặng thinh của Bằng khiến Yên khó chịu. Anh dần cái cặp táp lên bàn như một cách thể hiện quyền hành.

Bà Hai lên tiếng:

- Bằng chả mè nheo gì cả. Má gọi nó sang đây có chuyện.

Yên nhíu mày:

- Chuyện gì vậy má?

Bà Hai nuốt nước bọt:

- Má quyết định giao vừa trái cây lại cho thằng Bằng trông nom.

Vừa ngồi xuống ghế, Yên đã vội nhồm đít lên, giọng gay gắt:

- Má chưa trao đổi với con mà đã quyết định sao? Con thấy phải bàn lại vấn đề này.

Bà Hai Nữ nói:

- Không cần. Má đã nghĩ kỹ rồi. Mỹ Lệ mới sanh xong, nó phải chăm con ít nhất cũng cả năm trời, thằng Bằng thay Mỹ Lệ là đúng lúc hợp thời.

Yên vội vã:

- Con không để Mỹ Lệ nghỉ lâu như vậy.

Bà Hai Nữ gạt ngang:

- Má đã quyết định rồi, khi ba còn sống, ý ông cũng muốn thế, bộ con quên à?

Yên vội vã nói:

- Con cho rằng thằng Bằng trông nom mấy mảnh vườn của chú Ba là

sống dư dả, bon chen vào thương trường làm chi cho khó.

Bằng nhìn thẳng vào mắt anh mình:

- Anh thật ngây thơ khi nghĩ chú Ba sẽ để tôi toàn quyền xử dụng đất đai nhà cửa của chú ấy. Suốt mười năm qua, chú Ba đã lợi dụng chúng ta chớ có tốt lành gì đâu.

Yên phản ứng:

- Em không nên nói như vậy. Đối với em, chú ấy đã sòng phẳng lắm rồi.

Bằng cười khẩy:

- Nếu đổi lại anh là em, anh sẽ không nói thế đâu. Nhưng làm sao anh là em được phải không? Em không kể những gì đã làm cho gia đình này, nhưng em không muốn bị xử ép.

Thấy Yên làm thinh, Bằng nhấn mạnh:

- Tôi muốn làm chủ cái của mình, chớ không muốn làm ông từ giữ đất cho chú Ba. Chú ấy không lừa được tôi lần thứ hai đâu. Tóm lại, tôi muốn trông coi vừa, còn đất đai ba để lại, anh toàn quyền xử dụng, tôi không đòi chia đâu. Quyết định này có lẽ sẽ khiến anh khó ăn nói với chị Lệ, nhưng đó là sự công bằng đấy.

Yên vẫn im lặng. Cái im lặng dè chừng đầy nghi ngại. Anh không tin lời thằng em trai mình, cho dầu nó đã một lần hy sinh vì mẹ vì anh. Thời gian nghiệt ngã đã làm thay đổi tất cả. Trước kia, Bằng là đứa mơ mộng, đầy lý tưởng, nhưng ngày nay, Bằng khác hẳn. Nó ít lời, nhiều toan tính. Linh cảm cho thấy Bằng sẽ gây khó cho anh. Nó bảo không đòi chia chác đất đai, nhưng ai tin được điều đó khi Bằng đã thuyết phục được má giao vừa lại cho nó.

Chậc! Phen này chắc hẳn anh sẽ xấu mình với Mỹ Lệ. Cô vợ xinh đẹp, sắc sảo và giỏi giang của Yên rất ham làm giàu. Cô nàng sẽ làm trợn làm thượng khi nghe tin này cho mà xem. Muốn tránh cơn thịnh nộ đó, Yên phải có ý kiến mạnh vào, chớ đâu thể để thằng Bằng lèo lái mẹ được.

Đi tới đi lui với vẻ đĩnh đạc của một phó giám đốc, Yên vòng vo:

- Từ khi vợ con thay má làm chủ vừa tới nay, không có sơ suất nào hết, bây giờ má giao lại cho chú Bằng, thế nào cô ấy cũng tự ái. Mỹ Lệ mới vừa sanh xong, xúc động đâu có tốt. Má gát chuyện này lại một thời gian nữa, để chúng con trao đổi với nhau đã. Được không má?

Bà Hai chớp mắt vì những lời Yên nói. Cái thằng lúc nào cũng ngọt ngào, mềm mỏng, chỉ tội nước sợ vợ... Sợ đến mức sợ cả giòng họ vợ luôn. Mà giòng họ vợ của nó có liên quan gì tới bà, tự nhiên mỗi tháng thằng Tư Chí bỏ vào túi riêng mười triệu đồng. Một năm vị chi

một trăm hai chục triệu. Trời ơi! Cả một gia tài lớn chứ đâu phải ít. Chỉ nghĩ bao nhiêu đó, bà Hai đã nóng mặt. Hừ! Anh em con Lê coi bà như bù nhìn. Mà bản thân bà cũng dở. Làm chủ bao nhiêu năm, kinh nghiệm đầy mình, vậy mà khi về hưu, lại bị qua mặt một cái vù. Mỹ Lệ mồm mép, nịnh nọt quá làm bà đặt niềm tin vào nó. Bắt đầu hôm nay thì dừng hồng.

Bà Hai Nữ dứt khoát:

- Má đã quyết định. Bởi vậy, con phải nói với nó sớm để nó yên tâm nghỉ ngơi. Sau này cứng cáp rồi thì trông coi vườn tược. Anh em sống chết vì nhau mà, huống hồ những chuyện nhỏ này.

Yên bắt gặp cái nhếch môi chua chát của Bằng. Cái nhếch môi khiến Yên phải quay đi, anh dụi giọng xuống:

- Nếu má đã quyết định thì thôi, vợ chồng con đâu dám cãi.

Dứt lời, Yên xách cái cặp lên lầu. Không khí trong phòng bỗng lắng xuống nặng nề. Bằng lớn tiếng:

- Con biết thời gian đầu sẽ gặp khó khăn. Nhưng má tin con đi, không lâu đâu, con sẽ biến cái vựa trái cây của má thành một công ty xuất khẩu rau quả đi khắp Đông Nam Á.

Bà Hai lặng thinh, bà tần ngần không biết quyết định vừa rồi của mình là đúng hay sai. Có quá bốc đồng không? Giao cái nghiệp cả đời cho một đứa vừa ra tù rõ ràng là quá phiêu lưu. Nhưng đòi hỏi của Bằng là chính đáng, con của bà phải có một công việc ổn định để đường hoàng ngẩng mặt nhìn đời.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Chương 3

Dần dũa xuống mâm, Ánh Vy chanh chua nói:

- Cơm này mà cho người ăn hủ. Hừ! Có lộn không vậy?

Liếc Phượng Hy một cái dài mấy cây số, cô chì chiết:

- Mày hồng ư tao, cứ nói đại ra, chớ đừng nấu những món gớm ghiếc này cho tao để bỏ ghét nhé.

Đứng dậy, Ánh Vy đổ chén cơm còn nguyên, đĩa thịt ram, đĩa đồ xào vào tô canh làm nước canh văng tung tóe ra đầy bàn rồi gằn giọng:

- Mang cho chó đi.

Mặt Phượng Hy đanh lại, cô tức lắm, nhưng vẫn bình thản nhả từng chữ:

- Chị muốn thì cứ. Xong rồi, dọn dẹp “bãi chiến trường” này luôn.

Ánh Vy phủi hai tay vào nhau:

- Đó là việc của người ở, chứ không phải của tao. Trong nhà này, chức ấy dành cho mày.

Phượng Hy đẩy ghế đứng bật dậy:

- Đủ rồi. Chị mà nói vậy lần nữa thì đừng trách tôi hỗn.

Ánh Vy trợn đôi mắt tởm lên:

- Ngon. Mày nhắm làm gì được tao mà hăm dọa? Đồ thứ ăn bám, chỉ nấu cơm thôi chưa đủ tiêu chuẩn người ở đâu. Mày phải lau nhà, giặt quần áo, rửa cầu tiêu, chà nhà tắm nữa kìa.

Phượng Hy sừng sộ bước tới, môi mím lại:

- Tôi đánh mạnh lắm đó.

Như một phản xạ, Ánh Vy đưa tay lên che cái mũi mới giải phẫu thẩm mỹ, mồm không ngớt tru tréo:

- Đồ mất dạy! Mày thử đung vào sợi lông.. chân tao coi, ba mẹ tao có tống cổ mày ra khỏi đây không cho biết.

Phượng Hy làm lì vung tay lên, Ánh Vy né người sang một bên, tay vẫn giữ chặt mũi. Hy xô mạnh làm cô ta té nhào xuống đất.

Giọng lạnh tanh, Hy nói:

- Lần sau mà còn chót chét, tôi cho chị méo mũi luôn.

Léch về phòng mình, đóng cửa lại, Ánh Vy bắt đầu mở đài:

- Đồ mất nét y như mẹ mày. Mày đừng hòng rút rửa ba mẹ tao mãi.

Nếu tự trọng, mày xéo khỏi đây ngay. Đồ khốn nạn!

Phượng Hy bỏ ra ngồi tuốt ngoài gốc nhãn nhưng vẫn nghe tiếng Ánh Vy nheo nhéo trong phòng. Cô ta lờ ba mẹ Hy ra mắng mỗ bằng những từ kinh dị nhất. Hy ôm lấy đầu, nước mắt hoen mi.

Lẽ ra vừa rồi, cô không nên cơn đồ như vậy. Ánh Vy chắc chắn sẽ xé to chuyện này lên, bà Phụng sẽ dựa vào đó mà tống cô đi. Nóng nảy như cô quả là ngốc. Nhưng cho dù thế nào thì phản ứng của Hy vẫn là đúng. Ánh Vy đâu có quyền nhục mạ cô. Phượng Hy thừa biết mẹ Phụng xui Vy kiếm chuyện thường xuyên với Hy để cô chán mà đi khỏi đây. Nếu rời khỏi đây, Hy sẽ sống ở đâu?

Suy nghĩ của Hy hướng ngay về dì Tuyên. Dì Tuyên đang làm chủ một quán bar khá lớn, kinh tế gia đình thoải mái, dì sẵn lòng nhận Hy về sống chung. Ở với dì Tuyên, Hy còn có cơ hội đi học tiếp tục.

Nhưng tại sao mẹ lại không muốn? Phải vì mẹ không thích môi trường quán xá không? Mẹ lo cho cô sa ngã chứ gì?

Phượng Hy thở dài. Cô chẳng muốn làm trái ý mẹ tí nào. Nhưng cứ sống kiểu nặng nề, ngột ngạt thế này mãi chắc Hy điên mất. Hành động bộc phát thiếu kiềm chế vừa rồi phải chăng là một khởi đầu cho cái sự điên?

Hy chợt rùng mình khi thấy tương lai hoàn toàn xám xịt.
Đang trầm kha trong tầm tối, Phượng Hy chợt giật nảy người khi bị xoa vào vai. Ngẩng đầu lên, cô thấy Long, anh ta sà xuống ngồi xuống bên cô. Một kiểu thân mật quá đáng mà Hy không chấp nhận được.

Cô vội đứng dậy:

- Anh làm em hết hồn.

Long cười cười :

- Anh không tin em yếu bóng vía đến mức “hết hồn” khi mới vừa rồi em xô nhỏ Vy té chổng gọng. Anh khoái con gái có cá tính mạnh như em.

Phượng Hy nhếch môi:

- Chị Vy cũng mạnh lắm chứ bộ.

Long so vai:

- Nó chỉ mạnh miệng thôi. Trong nhà này nhỏ Vy chanh chua nhất, giờ có em trị nó rồi, anh đỡ bị ăn hiếp.

Hy khịt mũi:

- Anh hiền dữ vậy sao?

Long tròn mắt:

- Thật mà. Không tin, em hỏi nội xem. Anh luôn lịch sự, ga lăng với bất kỳ phụ nữ nào không phân biệt già trẻ, đẹp xấu.

Phượng Hy nói:

- Nhưng anh rất hay chọc cho ngoại và mợ Phụng nổi giận.

Long phẩy tay:

- Không phải là chọc. Anh làm cho các bà lưu thông máu huyết đấy. Tại em không để ý, chớ mỗi lần mắng anh xong, cách bà ăn cơm rất ngon và rất nhiều.

Phượng Hy không cười nổi trước câu nửa đùa nửa thật của Long.

Anh ta ngồi run đùi, chu mồm huýt sáo với vẻ khoái chí, khiến Hy cứ ầm ức tại sao lại có những người vô tâm sung sướng đến thế kia.

Mà Long sung sướng thật, ngoài việc chơi ra, anh chàng chả phải làm gì cả. Công việc chính của Long là chơi, chơi từ đồng bằng sông Cửu Long cho tới Sài Gòn rồi ra tận Long Hải, Vũng Tàu, Bình Dương, Sông Bé.

Chơi xa vài ba hôm về, Long bắt đầu xin tiền mợ Phụng. Bà mắng lầy mắng để nhưng rồi cũng móc tiền cho. Mỗi lần như vậy là năm sáu trăm ngàn cho tới bạc triệu. Một số tiền không nhỏ chút nào. Đã tốt nghiệp đại học nông nghiệp ở Cần Thơ, nhưng Long không chịu đi làm, cũng không phụ giúp gì cậu Hai. Anh ta đúng là không biết xấu hổ khi cứ ăn chơi theo năm rộng tháng dài.

Ánh Vy tiêu tiền chả kém ông anh, nhưng âm thầm hơn và lúc nào cũng được bà mẹ ủng hộ, nên Hy chưa bao giờ nghe Vy bị mắng về vấn đề tiền bạc.

Khoản Vy tốn kém nhất là khoản chăm lo sắc đẹp. Sửa mắt hai mí, sửa mũi dọc dừa, gì Ánh Vy cũng đã thử hết. Tiền mỹ phẩm dưỡng da, sữa tắm, kem chống nắng, tan mỡ... hằng tháng không phải nhỏ, cộng với tiền quần áo, giày dép hợp thời trang được tậu từ những shop nổi tiếng ở Sài Gòn. Ánh Vy thật sự là cái máy ngốn tiền.

Học xong lớp mười hai, Ánh Vy trượt ba năm đại học lẫn cao đẳng. Cô nàng bèn học Anh Văn ở các trung tâm với mơ ước một ngày nào đó sẽ có chồng Việt Kiều.

Giọng Long rủ rê:

- Đi Sài Gòn không Hy? Về thăm bè bạn xóm giềng chứ?

Phượng Hy hỏi:

- Chẳng nào đi?

Long sáng mắt lên:

- Nếu em muốn, đi ngay bây giờ mai về.

Phượng Hy le lưỡi:

- Không dám đâu. Bà ngoại chửi, em nghe hồng hết.

Long hùng hồn:

- Đi với anh, nội ngoại gì cũng... né chưa hết. Em khỏi phải lo.

Phượng Hy lắc đầu:

- Sao lại không lo cho được. Anh thừa biết thân phận chùm gởi của em mà.

Long chép miệng:

- Rắc rối quá. Anh chưa bao giờ xem em là chùm gởi. Tiếc rằng ba mẹ anh và con Vy lại coi tiền bạc nặng hơn máu mủ ruột rà. Anh rất ghét, bởi vậy có cơ hội là anh xài tiền thoải mái.

Hy xịu mặt:

- Anh nói vậy mà nghe được à?

Long bật cười:

- Được quá đi chứ. Anh không xài cũng có đứa khác xài. Nhà này toàn những kẻ hào phóng với người dưng. Nội cúng chùa. Mẹ cúng thầy bói. Con Vy cúng cho thời trang sắc đẹp. Ba anh cúng cho bọn con gái choai choai thì tội tình gì anh phải nhịn xài kia chứ.

Phượng Hy nuốt nước bọt:

- Nhưng tiền ấy là do mồ hôi nước mắt của cậu mợ...

Long nói:

- Làm gì có chuyện đổ mồ hôi mới có tiền ở nhà này. Ba anh muốn có tiền thì bán bớt đất. Bán chừng nào hết mới thôi. Anh không xài,

nghĩ cũng phí.

Rút trong túi ra một cọc tờ năm chục ngàn, Long dúi vào tay Hy:

- Xài phụ anh đi.

Phượng Hy đẩy ra:

- Ngoại có cho em rồi. Em không lấy của anh đâu.

Long bẹo má cô:

- Thì để dành phòng khi hữu dụng. Người khôn ngoan không bao giờ chê tiền.

Phượng Hy đỏ mặt, cô đứng lùi lại, giọng nghiêm nghị:

- Nhưng cũng không nên nhận tiền bừa bãi.

Long nhún vai:

- Mình là anh em mà, Hy dè dặt quá khó sống hòa đồng lắm. Nào, cầm tiền cho anh vui.

Phượng Hy lắc đầu:

- Cảm ơn anh. Nhưng em có nguyên tắc riêng. Em không nhận tiền của anh đâu.

Long nheo nheo mắt:

- Đúng là có cá tính mạnh. Hy vọng mãnh lực của đồng tiền sẽ thua cá tính của em.

Nhìn đồng hồ, Long nói:

- Em không đi Sài Gòn thì anh đi với tụi bạn, chớ ở nhà chắc anh sẽ chết vì buồn.

Phượng Hy buộc miệng:

- Ở trên có gì vui đâu.

Long trợn mắt:

- Đùa hoài. Sài Gòn không vui thì ở đâu vui bây giờ.

Hy vẫn cãi:

- Là dân Sài Gòn, bộ em hông biết sao?

Long khoanh tay ngạo nghễ:

- Sài Gòn cũng có năm bảy thứ dân, dân sống trong... cổ mộ như Tiểu Long Nữ thì thua dân ruộng các anh là cái chắc. Ủa, nghe nói ba em danh tiếng lẫy lừng lắm mà, lẽ nào em lại tu để thấy Sài Gòn buồn?

Phượng Hy xụ mặt khi nghe hỏi tới ba mình. Long lại tiếp tục:

- Kể về dưỡng Nhân cho anh nghe đi.

Hy xằng giọng:

- Có gì để kể đâu khi trong trí nhớ em chỉ đọng lại những chuyện ba làm khổ mẹ.

Long tò mò:

- Có đúng dưỡng Nhân là thần bài không?

Phượng Hy cười khẩy:

- Khoảng cách giữa thần và quỷ mong manh như sợi chỉ. Khi thắng trận thì là thần, khi thua bạc thì thành quỷ ám vợ con. Ba em là quỷ nhiều hơn làm thần. Lúc được bài, chẳng biết ông tung tiền vào những cuộc thầu đêm suốt sáng nào, đến khi thua, ông luôn có mặt ở nhà hạch sách vợ từng đồng để đi gỡ. Với em, những lúc ấy, ông ác như quỷ.

Long rùn vai:

- Anh rất ghét bài bạc, nên không đời nào thành thần bài.

Phượng Hy hóm hỉnh:

- Nhưng hình như anh lại thích thành ... ma?

Long khựng lại rồi nhanh chóng cười:

- Em muốn nói tới ma túy hả? Người ta đồn bậy đấy. Anh không có điên nên đâu có đụng vào ba thứ đó.

- Không có lửa, sao lại có khói nhỉ?

Long chép miệng:

- Em thích bắt bẻ người khác lắm à? Nếu thế thì anh xin thua. Nhưng nói thật, anh không dính ma túy. Anh thề đó. Anh tuy lông bông nhưng không đến nỗi tệ như em nghĩ đâu.

Phượng Hy chớp mắt:

- Anh không nghĩ ngày nào đó sẽ phụ cậu Hai công việc vườn tược sao?

Long hờ hững:

- Nghĩ thôi thì ích lợi gì? Với anh, tốt nhất là đừng nghĩ.

- Tại sao vậy?

- Ba anh vốn độc đoán và đa nghi. Ông không tin ai hết, kể cả vợ con. Bởi vậy, dứt khoát ông không cho anh tham gia vào công việc làm ăn. Nói nghe phi lý vì có ông bố nào lại không muốn con cái kế thừa sự nghiệp của mình. Nhưng với ba anh, sự thật đúng như thế.

Nhìn vẻ mặt của Hy, Long nói tiếp:

- Chắc em cho rằng tại anh quá tệ, quá dở, nên không chiếm được lòng tin của cha mẹ. Nhưng dần dà em sẽ hiểu, những người trong ngôi nhà này, ngoài em ra, đều phân biệt đối xử với anh.

Phượng Hy phản đối:

- Làm gì có chuyện đó. Trái lại, em thấy ai cũng chiều chuộng, xem anh như ông vua con.

Long cười xòa:

- Em có quá lời không? Anh mà là ông vua con à? Nếu đúng vậy, chắc anh là vua của riêng em.

Mặt Phượng Hy xụ xuống:

- Anh em anh lúc nào cũng coi em là đầy tớ.
- Làm gì có.
- Không, sao anh nghĩ mình là vua của riêng em. Ý anh muốn nói em là nô tì hầu hạ mình anh thôi chứ gì?

Giọng Long trầm hẳn xuống:

- Sao lại nhiều tự ái thế cô nhóc? Anh có gì đâu để dám xem người khác là tôi tớ của mình. Mà nếu anh là vua, anh sẽ đặt em ở một ngôi vị tương xứng. Thật đó.

Nhìn Long nghênh ngang bước đi, Phượng Hy lắc đầu. Anh ta lúc nào cũng mồm mép, xem khuyết điểm của mình là đúng. Bà ngoại bảo Hy tránh xa Long vì không muốn cô bị nhiễm những tật xấu của anh chứ gì. Mà sao Phượng Hy có cảm giác bên trong con người Long như chứa đựng một nỗi u uất nào đó, chính u uất ấy khiến anh trở nên người gàn dở. Mà suy cho cùng, trong nhà này, toàn những người gàn dở. Vừa rồi, khi xô Ánh Vy chúi nhủi, cô cũng thuộc dạng.. quạu chứ có hiền đâu. Chiều nay khi mọi người đông đủ, Ánh Vy sẽ kể lại chuyện này bằng giọng sưng ướm và bằng điệu bộ yếu đuối, hiền từ. Và đứa con có ông bố hoang đường như Hy sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Hừ! Chuyện gì tới, cứ để mặc nó tới, nhưng mâm cơm hỗn độn ấy nhất định Hy không dọn. Cô để mặc bụng đói dắt xe đạp ra khỏi nhà và đạp vòng vòng thành phố giữa trưa nắng gắt.

Ở đây, Hy không bạn bè, nên cô chẳng biết phải ghé đâu. Lòng nuối tiếc cô ân hận khi lúc nãy từ chối lời mời đi Sài Gòn của Long. Dầu gì Sài Gòn vẫn gần gũi thân thiết với cô hơn Mỹ Tho mà.

Đang lơ ngơ giữa phố vắng, Hy chợt nghe tiếng người hót hải gọi mình. Nhìn qua phía bên kia đường, cô thấy bà Bê. Phượng Hy bèn đạp xe qua.

Bà Bê nói liền một hơi:

- Tui tới nhà cháu, gọi hoài không ai lên tiếng. Sao lại ra đường trưa nắng chang chang như vậy?

Phượng Hy gượng gạo:

- Ở nhà buồn quá, cháu chạy rong cho vui ấy mà.

Nhìn Hy với tất cả nghi ngờ, bà Bê nghiêng mặt:

- Phải vậy không? Chà! Chắc có chuyện gì buồn rồi. Nè, về nhà dì đi. Tới lúc này, Hy mới nhớ để hỏi:

- Dì tìm cháu để làm gì vậy?

Bà Bê ngập ngừng chỉ vào giỏ:

- Có mấy cái bánh xèo, dì mang tới cho cháu.

Phượng Hy chớp mắt cảm động:

- Cháu thích món này lắm.

Bà Bê cười thật tươi:

- Dì biết. Cháu giống mẹ mà. Thôi, về nhà dì ăn cho ngon.

Phượng Hy gật đầu ngay. Cô đạp xe theo bà Bê và thấy lòng ấm lại. Một tình cảm thân thương chân thật từ lâu không còn, bỗng hiện hữu trong tim Hy. Cô mừng vì ngoài những người mang tiếng ruột rà, nhưng nghèo nàn tình cảm ra, cô vẫn còn dì Bê, người dưng mà dành cho cô sự quý mến đậm đà, chân chất.

Vào nhà, dì Bê bày bánh xèo, rau sống, nước mắm ra bàn rồi bảo:

- Ăn đi, còn giòn lắm đó.

Phượng Hy không khách sáo, cô ăn ngon lành dưới ánh mắt thích thú của bà Bê.

Bà dụ giọng:

- Cháu chưa ăn cơm phải không?

Hy gật đầu. Bà Bê bẽn lẽn như muốn hỏi gì đó, nhưng không đành vì thấy Hy ngon miệng quá.

Phượng Hy nhìn quanh:

- Bé Xê đâu dì?

- Nó đi học rồi.

- Con bé ngoan lắm phải không dì?

Bà Bê phe phẩy cái quạt:

- Cũng không ngoan lắm đâu. Nó được nước siêng, dễ dạy. Có nó cũng đỡ buồn.

Phượng Hy chạnh lòng vì nghe bà Bê nói đến “buồn”.

Cô dè dặt hỏi:

- Sao dì không dấu chuyện Xê là con nuôi?

Bà Bê thản nhiên:

- Tui vẫn dấu đó chứ. Ngặt cái miệng thiên hạ hồng kín, nên con nhỏ mới biết...

- Thế ba mẹ con bé đâu?

Bà Bê thở dài:

- Chết cả rồi.

- Tội nghiệp!

- Cháu có hơn gì nó. Mẹ chết, ba thì trốn mất tăm. Dì vẫn lo cho cháu hơn cho con Xê. Đã xảy ra chuyện gì khiến cháu phải lang thang một mình giữa trưa vậy hả? Phải thằng Long hiếp đáp cháu không?

Phượng Hy hơi ngạc nhiên khi nghe bà Bê hỏi thế, cô đáp ứng:

- Không. Anh Long không làm gì cháu hết.

Giọng bà Bê nóng nảy vỡ ra y như giọng mẹ những lúc lo lắng cho Hy:

- Vậy thì ai?

Phượng Hy lặng lẽ nhìn bà, nước mắt tủi thân ứa ra. Cô ngập ngừng rồi kể hết những nhọc nhằn về tâm trí mình phải chịu khi ở dưới ngôi nhà to rộng đó.

Hy nghen ngào:

- Cháu cần một việc làm đủ để qua ngày để không ai coi thường cháu, nhưng chuyện đó sao khó quá.

Bà Bê ngồi thừ ra, một lát sau bà mới nói:

- Có một việc làm dì sẽ giới thiệu cho cháu, chỉ sợ việc ấy không xứng với cháu thôi.

Phượng Hy lên tiếng:

- Nếu việc ấy lương thiện thì dù cực cách mấy cháu cũng cố.

Bà Bê nói:

- Số là cậu chủ nhà của dì đang cần một người lo việc sổ sách cho vựa trái cây của cậu ấy. Chắc cháu làm được mà hả?

Phượng Hy gật đầu và ngay tức khắc cô nhận ra mình quá vội vã..

Cậu chủ của dì Bê phải chăng là cậu Bằng, người cô từng nghe nhỏ Xê ta thán? Nếu đúng vậy e có điều bất ổn.

Cô ngập ngừng:

- Chủ của dì từng... từng ở tù à?

Bà Bê gật đầu:

- Chuyện ấy đã qua rồi và không dính dáng gì tới công việc cháu sắp nhận.

Phượng Hy bẻ tay:

- Cháu muốn biết tại sao ông ấy ở tù, được không ạ?

Bà Bê chép miệng:

- Cậu ấy lái xe khi đã uống rượu và đụng chết người.

Phượng Hy không nén được tò mò:

- Chết mấy người ạ?

- Hai. Bằng ở tù vì gây ra tai nạn chết người khi say rượu, chứ không làm gì bất lương phạm pháp. Bởi vậy cháu cứ yên tâm nếu nhận việc.

Phượng Hy cắn môi. Ông ta không bất lương phạm pháp nhưng hay say rượu. Ở cạnh một người say cũng dễ sợ như cạnh một người bất lương. Hy đắn đo nhìn bà Bê, cô không biết mình nên nhận việc hay không. Hình như đoán được suy nghĩ của Hy, bà Bê nhấn mạnh:

- Cam đoan với cháu, cậu Bằng là người tốt. Tốt nhất mà dì từng biết.

Phượng Hy ngập ngừng:

- Ông ấy hay uống rượu lắm à?

- Đàn ông nào thỉnh thoảng không uống rượu. Nhưng uống vào Bằng cũng chả quậy ai.

Phượng Hy nghe giọng mình yếu hèn đi:

- Chùng nào cháu bắt đầu làm được?

Bà Bê mau mắn:

- Ngay bây giờ nếu cháu muốn. Nói thật lúc nãy dì qua nhà cháu với ý định này, chứ không phải vì mấy cái bánh xèo đâu.

Hy bắn khoăn:

- Nhưng ít ra cháu cũng phải gặp ông Bằng chứ.

Bà Bê gật đầu:

- Đương nhiên! Cháu phải gặp cậu ấy để nắm rõ hơn những việc mình sẽ làm. Cháu vẫn có thể từ chối nếu sau khi nói chuyện, thấy không hợp ý mình.

Nhìn lịch, bà Bê lẩm bẩm:

- Bữa nay mừng bảy, sáng mồng chín cháu tới đây gặp Bằng. Mồng chín tốt ngày lắm.

Phượng Hy bật cười:

- Đi làm cũng phải xem ngày à?

Mặt bà Bê nghiêm nghị:

- Chớ sao. Không hiểu cháu thế nào, chứ dì rất tin những chuyện như vậy.

Phượng Hy nói:

- Sáng mốt cháu sẽ tới đây.

Bà Bê có vẻ hài lòng:

- Dì mong cháu ưng ý với công việc.

Phượng Hy nhìn ra khoảng sân rộng, giọng chùng xuống:

- Cháu cũng mong như thế.

Người đầu tiên lên tiếng khi nghe Phượng Hy nói sẽ đi làm là bà

Phụng. Bà trợn mắt biểu lộ nỗi bất bình cao độ:

- Đi làm cho con trai bà Hai Nữ hả? Trời ơi! Gia đình này bề thế hơn họ nhiều. Bởi vậy không có chuyện đó xảy ra đâu. Thiên hạ sẽ cười bà ngoại, cười cậu mợ cho thú vị.

Bà Bảy Thương thì khó chịu:

- Bộ ngoại để con thiếu thốn sao Hy?

Phượng Hy lắc đầu thật nhanh:

- Dạ không có.

- Vậy tại sao phải đi làm?

Hy loanh quanh:

- Con muốn đổi mặt với đời, muốn sống bằng đồng tiền tạo nên bằng mồ hôi của mình. Con muốn có một công việc chứ không ăn không

ngồi rồi mãi được.

Ánh Vy nhếch môi màu đỏ tím:

- Công việc nhà thiếu gì không làm, lo làm công cho người ngoài.

Tiền thiên hạ khó nuốt trôi lắm đó.

Ông Thọ thì chất vấn Hy theo cách khác:

- Nó ở tù mới ra đó. Làm việc cho nó thì gia đình mình còn mặt mũi nào nữa.

Phượng Hy cương quyết:

- Từng ở tù chưa chắc xấu. Con thật sự muốn làm việc nên không ngại gì hết.

Giọng bà Phụng cay cú:

- Đúng là luận điệu của Phượng Huyền ngày xưa. Lúc nào cũng cho mình là đúng, để rồi suốt cuộc đời khóc hận. Cháu nó đã muốn, má và anh đồng ý cho rồi.

Bà Bảy lườm bà Phụng và gay gắt:

- Không phải tao bệnh Phượng Hy chớ tao đoán chắc con nhỏ đòi đi làm là vì con Vy và thằng Long...

Ánh Vy ré lên oan ức:

- Sao nội lại nói thế? Tội con có làm gì nó đâu.

Bà Bảy gằn:

- Hừ ! Đâu cần phải làm gì. Chỉ cần dẫn xén, liếc háy cũng đủ khiến người khác phải chết rồi.

Ông Thọ khó chịu:

- Má không nên làm bọn trẻ có thành kiến với nhau.

Bà Phụng trề môi:

- Trong nhà đang yên lành, khi không kiếm chuyện cho mọi cái rối tung lên. Nhắm tự lập được thì... đi chỗ khác mà tự lập...

Ông Thọ nạt vợ:

- Bà không được nói thế với con cháu.

Quay sang phía Phượng Hy ngồi, ông dịu dàng:

- Con nhất định đòi đi làm phải không?

Phượng Hy khe khẽ gật đầu. Thật tình cô chưa hiểu ông Thọ muốn gì khi hỏi như thế.

Hy dè dặt:

- Cậu sẽ đồng ý chứ?

Ông Thọ im lặng. Một lúc sau, ông lên tiếng:

- Khi đồng ý đưa con về cậu đã chuẩn bị mọi thứ cho đến tận ngày con lấy chồng. Cậu chỉ muốn con sau này không bất hạnh như mẹ con. Nếu muốn đi làm, cậu đồng ý nhưng phải nhớ rằng từ giờ về sau cậu không chu cấp cho con một xu nào kể cả khi ốm đau, thất

ngiệp. Muốn đổi mặt với đời phải chấp nhận luật của đời. Cứ suy nghĩ rồi trả lời với cậu sau.

Phượng Hy không đắn đo:

- Con đã suy nghĩ kỹ lắm rồi.

Ông Thọ khựng lại, giọng đầy bất bình:

- Vậy thì chẳng còn gì để nói cả.

Bà Bảy Thương giận ra mặt:

- Mày cứng đầu y như. Hừ! Không nói nữa, ai muốn làm gì thì làm, khôn nhờ, đại chịu.

Đứng lên, bà cố tình dằn mạnh gót khi bước đi. Ông Thọ làm lì nhìn bà Phụng và Ánh Vy rồi quát to:

- Thăng Long đâu?

Ánh Vy ôm ngực:

- Con không biết. Có lúc nào ảnh ở nhà đâu, tự nhiên ba làm con hết hồn.

Ông Thọ chỉ tay vào vợ:

- Bà cứ dung túng nó mãi, rồi sẽ lãnh hậu quả đó.

Bà Phụng sừng sộ lại:

- Không lo cho nó thì thôi, ông đừng giận cá chém thớt tội nghiệp con tôi lắm!

Liếc Phượng Hy một cái bén ngót, bà vừa đi vừa nói:

- Gây ra đủ thứ chuyện trong nhà thế này mấy người mới vừa lòng.

Ông Thọ đá mạnh vô ghế trước khi về phòng mình. Ánh Vy bước tới cạnh Hy, giọng đanh lại:

- Tốt nhất là mày cuốn gói xéo khỏi nơi đây. Ngôi nhà này của anh em tao, chứ không đời nào là của mày đâu. Đừng nghèo mà ham. Phượng Hy nhẫn nhục làm thím. Mặc xác bà chị họ đanh đá của mình muốn nói gì thì nói, Hy không thèm quan tâm, điều cô cần nghĩ bây giờ là công việc. Cô sẽ đi làm, sẽ thành người lớn và sẽ kiêu hãnh ngược mặt nhìn đời chứ không sống đầy mặc cảm như những ngày đã qua.

Nhưng nhớ lão chủ Bằng sẽ từ chối khi thấy cô là một con nhóc chưa có chút kinh nghiệm nghề nghiệp nào thì sao nhỉ?

Ấy! Tự nhiên lại nghĩ đến chuyện xúi quẩy. Ngày mai là mùng chín.

Ngày tốt cơ mà, lẽ nào Hy không gặp vận may?

Về phòng, Phượng Hy ngồi vào bàn. Cô viết thư cho bà Tuyên "khoe" chuyện đi làm và hỏi thăm ba mình. Hy vọng dì Tuyên biết tin của ông.

Phượng Hy thở dài. Ba cô đam mê bài bạc khiến mẹ bán luôn nhà mà vẫn không đủ tiền trả cờ bạc cho ông. Bây giờ ba đang trốn ở

đâu thật tình Hy không biết.

Dù oán hận ba nhưng Hy vẫn ray rức về ông. Có lẽ bây giờ ba cô đang rất khổ, không nhà cửa, không công việc, ông sẽ sống ra sao nhỉ? Đi làm có tiền Hy nhất định tìm ông.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Phượng Hy thót tim về những tiếng va chạm ầm ầm lẫn tiếng quát tháo của ông Thọ ở phía trước.

Hốt hoảng, Hy chạy bổ ra phòng khách và thấy ông đang vung tay tát mạnh vào mặt Long. Dù đã né qua một bên, nhưng Long vẫn lãnh đủ cái tát như trời giáng ấy.

- Quân khốn nạn! Mày đừng về nhà nữa, tao không muốn thấy mặt mày.

Bà Phụng nhảy đồng lên:

- Đưa ra khỏi nhà không phải nó đâu. Từ tối đến giờ đã đủ chuyện rồi. Ông đừng chọc tôi nổi điên nghe.

Rồi bà la bài hải khi thấy mặt Long đầm đìa máu:

- Ôi, thánh thần thiên địa ơi! Ông giết con tôi chết rồi.

Vừa la bà vừa lạch bạch chạy tới kể bên Long, cuống quýt:

- Tét mặt thằng nhỏ rồi. Đồ độc ác! Tôi đã bảo ông cất cái nhẫn hột xoàn trời đánh đi mà ông không nghe. Giờ tôi mới nghĩ ra ông đeo cái nhẫn đó để làm vật.. giết người. Oái trời đất ơi! Ông giết tôi đi cho hả lòng chớ thằng nhỏ có tội tình gì mà ông luôn ác cảm với nó.

Ông Thọ cười khẩy:

- Tội tình gì, bà thừa biết mà! Ông óng cái mồm, tôi để theo vào mặt bà luôn rồi đừng có trách.

Thấy ông sấn tới, Long bước chân ngang. Giọng khô lạnh, anh ta thách thức:

- Ông đừng vào má tôi thử xem. Tôi không để ông yên đâu.

- Mày làm gì tao hả thằng chó lộn giống kia?

Bằng một động tác thật nhanh, Long rút trong túi quần ra một con dao bấm và chìa mũi nhọn về phía ông Thọ. Mắt anh ta long lên, mặt be bét máu trông thật hãi hùng.

Phượng Hy bủn rủn cả chân tay. Cô có cảm giác mũi dao vô tri kia sắp sọc vào ngực ông Thọ. Chắc bà Phụng cũng hồn vía lên mây như Hy nên thay vì giật con dao trên tay Long, bà đứng chết trân, mồm hét to như còi xe lửa.

Tiếng hét chói tai của bà có tác dụng như một bài nhạc kích động được mở hết cỡ, khiến Long như phát cuồng. Anh ta sấn tới trong khi ông Thọ lùi vào sát tường, mặt tái mét ...

Hít một hơi lấy hết can đảm, Phượng Hy nhào đến giữ tay Long, miệng lắp bắp năn nỉ:

- Anh bình tĩnh đi Long. Chuyện đâu còn có đó. Đưa dao cho em ...
Đưa cho em ...

Nhéch môi cười khẩy, Long thu lưỡi dao bấm lại, cho nó vào túi rồi bước ra sân. Không hiểu sao Hy lại bước theo anh.

Long ngồi phịch xuống bậc tam cấp trước nhà, xé nát miếng thuốc đắp vào vết thương trên mặt. Phượng Hy xót xa:

- Để em vào nhà lấy bông, băng ...

Long tỉnh táo:

- Không cần đâu. Vết đứt này cạn mà.

Vừa nói, anh vừa rút ra chiếc khăn giấy. Phượng Hy lấy khăn cẩn thận lau những vết máu trên mặt Long. Giọng cô trầm xuống:

- Lúc nãy anh làm em sợ quá! Đàn ông khi nổi giận thật khủng khiếp.

Long làm thinh đốt thuốc. Phượng Hy nhỏ nhẹ:

- Em biết anh và cậu Hai không hợp nhau. Nhưng dù thế nào cũng không nên như vừa rồi. Tội lắm! Mình là con mà.

Long khoát tay:

- Nói chuyện khác đi nhóc ..

Phượng Hy cụt hứng. Cô xẵng giọng:

- Chuyện gì bây giờ?

- Chuyện của em, thuộc về em ...

Hy lắc đầu:

- Chán chết !

Long bướng bỉnh:

- Nhưng anh thích nghe.

Phượng Hy chua chát:

- Chắc chắn anh từng ... bị nghe bà ngoại, cậu mợ Hai nói nhiều về gia đình em rồi.

- Đúng vậy. Có điều chắc gì đó là thật.

Phượng Hy cười buồn:

- Mọi người dối làm gì ?

- Để hả lòng ghét. Anh thấy chẳng ai thích dượng Nhân, ba em hết.

Phượng Hy chớp mắt:

- Tại ba em quá tệ. Em còn không thích nói chi ai. Nhưng cậu Hai thì khác, cậu Hai lo cho gia đình. Anh và chị Vy thật sướng khi có người cha như vậy.

Búng miếng thuốc hút dở ra xa, Long nói:

- Rất tiếc anh không cảm thấy điều đó. Ngược lại anh thấy mình là cái gai trong mắt nội và ba.

Phượng Hy phản ứng:

- Không có đâu.

Mắt Long bỗng tối sầm:

- Em không hiểu đâu. Đúng là như vậy đó.

Phượng Hy ngập ngừng:

- Vì nghĩ thế nên anh luôn đi khỏi nhà cho khỏi gai mắt ngoại và cậu Hai à? Nếu có chuyện đó là tại anh không chịu làm việc nên ngoại và cậu mới giận.

Long nhếch môi:

- Làm việc à! Ba và nội không hề tin tưởng anh. Vườn đất, công việc bẽ bẽ là thế, nhưng anh không đời nào được mót tay vào. Ba anh vừa đổ kỵ vừa đa nghi nên đã gạt anh qua một bên.

Phượng Hy lập lại với vẻ ngạc nhiên:

- Đổ kỵ, đa nghi với con trai của mình sao? Anh khéo tưởng tượng thật.

Long tựa đầu vào cột:

- Nội không xem anh là cháu đích tôn, ba cũng chẳng xem anh là con trai. Trong ngôi nhà của chính mình, anh thật sự bị chối bỏ. Khi nhìn thấy em lẻ loi, lạc lõng ở chốn này, anh thật sự thông cảm.

Ngập ngừng một chút, Long nói:

- Người ta sẽ không dành cho em chút gì đâu. Nếu em về đây vì muốn được chia chác đất đai hay thứ gì đó thì em đã lầm.

Mặt nóng lên, Phượng Hy đáp ứng:

- Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Long khô khốc:

- Vậy thì mình bắt đầu nghĩ đi. Em phải nghĩ cho ra cách nào đó để nội và ba anh chia đất lại cho mình. Nghe nói trong di chúc của ông nội, mẹ em cũng có phần đấy. Ráng động não chăm chăm vào. Cơ hội được của em cao hơn của anh nhiều lắm đó.

Phượng Hy kêu lên tức tối:

- Thì ra lâu nay anh nghĩ về em như thế. Anh cũng như chị Vy, luôn sợ em tranh phần.

Mũi chột cay xè, Phượng Hy sứt sùi:

- Nói chắc anh không tin, nhưng cái em đang cần là tình cảm gia đình kia.

Cô chua chát nói tiếp:

- Có lẽ em đã lầm chỗ. Một nơi như ở đây tình cảm gia đình người này chả có để dành cho người nọ, nói chi dành cho một con bé cô cút như em.

Long chột bối rối vì những giọt nước mắt bất ngờ của Phượng Hy.

Anh khỏ sờ:

- Trời ơi, đừng nhè ra chớ.

Phượng Hy tấm tức:

- Nói người ta như thế rồi cấm không cho khóc. Nhà anh, ai cũng ác hết. Nghi ngờ người ta dành phần tranh ăn. Nhưng người ta đi làm thì cấm đoán, dè bủ, cười cợt.

Long nhú mày:

- Em có ý định đi làm hả ?

Hy tăng hăng:

- Không phải ý định mà là hiện thực. Sáng mai em bắt đầu đấy.

Long kêu lên:

- Hay thật ! Em làm cơ quan nào ?

Phượng Hy xịu mặt:

- Cái gì mà cơ quan nghe .. vĩ đại vậy . Em chỉ làm công cho người ta thôi.

- Làm công cho ai ?

Phượng Hy dài giọng:

- Nói ra thế nào cũng được nghe phản đối nữa. Im vẫn tốt hơn.

Long nhún vai:

- Định nhờ em xin hộ việc cho cả anh luôn đây.

Hy bật cười dù nước mắt vẫn còn trên mi:

- Đùa hoài. Xin việc cho anh xong chắc em phải cuốn gói khỏi xứ Mỹ Tho này vì sự thịnh nộ của cậu mợ quá.

Long chột thờ dài:

- Biết tự lo cho mình là khôn ngoan. Anh xấu hổ với em thật đó.

Phượng Hy hỏi:

- Sao anh không phụ mợ Phụng coi tiệm thuê băng video?

Long chép miệng:

- Anh không thích việc gần như dành cho đàn bà ấy. Nó phù hợp với Ánh Vy hơn.

Hy thắc mắc:

- Vậy anh muốn làm việc gì ?

Long làm thinh, một lát sau anh lấp lửng:

- Anh cũng có việc của mình chứ.

Phượng Hy giễu cợt:

- Chắc anh thích chơi hơn rồi. Hỏi thật nha, anh chơi hoài không chán sao?

- Chán chứ, nhưng không chơi thì biết làm gì?

Phượng Hy bỗng tò mò:

- Thế bồ của anh không ý kiến gì về việc chơi của anh à ?

- Cô ta cũng chơi như anh thì ý kiến gì cơ chứ?

Hy buột miệng:

- Chắc chị ấy đẹp lắm ?

Long không trả lời. Hy lại hỏi:

- Anh có đưa về nhà chơi không?

- Nhà đâu phải chỗ để chơi mà đưa về.

- Chẳng lẽ anh có bồ chỉ để đi chơi?

Long thần nhiên:

- Thì đúng là như vậy. Chớ em thì sao ? Em và anh chàng nào đó khi hẹn hò cũng đâu muốn dắt nhau về nhà. Nhất là ngôi nhà quý ám như nhà này. Đâu ai muốn những phút giây riêng tư lãng mạn của mình bị phá đám bởi những ánh mắt soi mói, những câu nói nhát gừng chẳng tí tình cảm. Đúng không?

Phượng Hy chống tay dưới cằm:

- Khó trả lời thật.

Long cười cười:

- Đừng nói rằng em chưa có chàng nào nghen. Mà chắc là vậy rồi. Nếu không, em đâu ngồi yên khi thấy anh đi Sài Gòn hoài.

Phượng Hy nóng mặt:

- Anh giỏi đoán mò.

- Vậy anh ta đâu ?

- Sao em lại phải khai với anh nhỉ ?

Long thủng thẳng đáp:

- Để anh mừng cho em không cô đơn trên cõi đời này. Anh chàng là người thế nào nhỉ ?

Phượng Hy đốp chát:

- Rất khác anh.

- Vậy sao? Ở điểm nào?

Phượng Hy nói một hơi:

- Anh ấy không biết đi chơi, chỉ biết học và học rất giỏi.

Long gật gù:

- Anh hình dung được rồi. Chàng rất nghiêm, phải nói là đạo mạo mới đúng. Chàng không rượu chè, hút sách. Cờ bạc lại càng không vì nàng rất ghét đánh lộn. Đi bên nàng, chàng ưa nói chuyện văn chương, chuyện tình hình thế giới và lạy chúa ... chàng chưa bao giờ hôn nàng vì sợ phạm tội.

Phượng Hy ré lên:

- Anh nói bậy.

Vừa la, Phượng Hy vừa vung tay lên dọa. Long chụp lấy tay cô giữ thật chặt. Phượng Hy hốt hoảng rút tay về, nhưng không được. Long nhìn cô, miệng tùm tùm cười, khiến Hy phải hạ giọng:

- Em ... em .. không đùa đâu.

- Anh cũng vậy.

Mím môi, Hy giằng mạnh tay ra và giận dữ chạy về phòng mình khóa trái cửa lại.

Sao anh khi không lại đùa kỳ vậy kìa. Rõ ràng là không nên. Nhớ tới đôi mắt sáng rực của Long, Hy nóng cả người. Trời ơi ! Những người trong nhà này hình như bị quỷ ám cả rồi.

Phượng Hy cảm thấy sợ, một nỗi sợ bản năng khiến cô mù mẫm cả người . Có lẽ sớm muộn gì cô cũng phải rời xa nơi này. Chỉ nghĩ tới đó, Hy đã muốn khóc.

Ngoài vườn, gió vẫn đông đưa những cành nhẵn và hình như có tiếng chân ai vừa đạp lên lá.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Chương 4

Phượng Hy tức tối nhìn Tư Chí nghênh ngang bỏ đi, sau khi ra lệnh cho cô ở lại để kiểm tra, điều động việc các xe chở hàng đưa ra Bắc. Hình như anh ta muốn gây khó khăn cho Hy, một con nhóc mới chân ướt chân ráo chưa quen việc thì phải.

Mím môi, Hy cố nhớ, nhưng không tìm ra được nguyên nhân nào khiến Tư Chí đối xử với mình như thế.

Cô làm việc đã được một tuần, nhưng chưa thấy mặt mũi cậu chủ Bằng cao thấp, mập ốm, xấu đẹp ra sao. Người cô gặp là Tư Chí, một gã đàn ông lúc nào cũng nồng nặc rượu, cộc cằn, lỗ mãng. Mở miệng là chửi? thề trước câu nói.

Dì Bê bảo Phượng Hy làm chung với anh ta để học việc. Đó là ý kiến của cậu chủ Bằng. Cậu ấy bận việc phải đi vắng, nên nhờ dì truyền đạt lại với Hy với mong muốn cô sẽ đồng ý làm việc cho cậu ta bền lâu.

Ngày đầu, Tư Chí cho cô ngồi một góc nhìn hẩn hò hét, la mắng nhân công. Hẩn vắng tục, vỗ bàn dầu chẳng có chuyện gì xảy ra. Hy hiểu Tư Chí muốn dẫn dắt mình nên cô bình thản chịu đựng.

Qua ngày thứ hai, Tư Chí bắt cô vào sổ số lượng hàng, số lượt xe xuất khỏi vựa theo yêu cầu của hẩn ta.

Ngày thứ ba tới hôm nay, Tư Chí bảo cô sang điều động nhân công vô bao xòai, đóng hộp thanh long. Cô vừa mới quen điều động phân công cho hợp lý, đạt kết quả cao việc này thì Tư Chí lại giao cho cô việc làm khác. Hẩn muốn quấy cho Hy bỏ ngang chắc.

Phượng Hy nhếch môi. Tư Chí không biết cô rất kỳ, cô sẽ không bỏ việc đâu, nhưng tối nay, trái cây về nhiều, phải làm suốt đêm thế này, quả thật là căng.

Ngần ngừ một chút, cô nhấc điện thoại gọi về nhà. Dường như bên kia vang lên giọng của Long, Phượng Hy chợt bối rối. Sau tối hôm đó, cô không gặp anh, nhưng vẫn còn nguyên cảm giác khó chịu đến mức không muốn nói chuyện. Nhưng lỡ đã gọi, đâu thể cúp máy ngang được.

Cô ậm ự:

- Hy đây, anh Long hử ?

Long hồi hã:

- Có chuyện gì vậy Hy?

Phượng Hy nói thật nhanh:

- Tối nay em về nhà muộn lắm. Anh thưa với ngoại dùm để bà khỏi phải trông. Thôi nhé.

- Khoan đã Hy. Cho anh xin lỗi chuyện tối hôm đó.

Hy cười nhẹ vào máy:

- Em quên rồi.

Dứt lời, cô gác ống nghe. Ngược lên, Hy thấy một người đàn ông đang khoanh tay nhìn mình.

Tim Phượng Hy chợt rộn lên khi cô nhận ra đó là anh chàng từng quá giang cô chuyển xe từ Sài Gòn về Mỹ Tho.

Bỗng dưng cô cười thật tươi, lòng vui như gặp lại người bạn cũ.

Khác với sự rộn ràng của cô, anh chàng chỉ nhếch mép rồi cất giọng khô như ngói:

- Tư Chí đâu?

Phượng Hy hơi cụt hứng, nhưng vẫn trả lời:

- Anh không có ở đây, anh tìm Tư Chí để xin việc à?

Anh ta nhú mày:

- Sao cô em biết?

Hy so vai:

- Hôm nào lại không có người gặp Tư Chí để xin làm bốc vác hay một việc gì đấy ở vừa này.

Môi nhếch lên vừa mỉa mai, vừa hóm hỉnh, Bằng nói:

- Tôi không phải một trong những người này. À! Công việc của em thế nào rồi Phượng Hy?

Tròn mắt nhìn Bằng, Hy ngạc nhiên:

- Sao anh biết tên tôi hay vậy?

Bằng lấp lửng:

- Nếu không biết tên cô mới lạ ấy chứ.

Phượng Hy nuốt nước bọt:

- Anh ... anh là ai vậy?

Bằng bật cười:

- Là một người đi nhờ xe. Đơn giản và dễ nhớ vô cùng. Đúng không?

Hy lắng đi:

- Anh có nhắn gì với anh Tư Chí thì cứ nhắn, tôi sẽ nói lại.

Bằng bỗng hỏi:

- Anh ta có tử tế với em không? Có “ma cũ ăn hiếp ma mới” không?

Phượng Hy ậm ự:

- Chắc là có đấy.

- Có tử tế hay có ăn hiếp ...

- Anh thử đoán xem ?

Bằng xoa cằm:

- Chắc là có tử tế rồi. Phụ nữ luôn có lợi thế trong giao tiếp, nhất là phụ nữ đẹp.

Phượng Hy bĩu môi:

- Đây là công việc chớ không phải chỉ xã giao xuông. Mà trong công việc ấy hử, ma cũ ăn hiếp ma mới là chuyện thường tình.

Nhìn Bằng đầy cảnh giác, Hy thắc mắc:

- Sao anh biết tôi là ma mới nhỉ ?

Bằng từ tốn:

- Vì tôi là ma cũ.

Mắt Hy sáng lên:

- Vậy thì hay quá.

- Sao lại hay kìa?

Phượng Hy cong cớn:

- Tôi nghĩ anh sẽ không như ma cũ kia.

Bằng nheo nheo mắt:

- Điều đó thì chưa chắc vì “Ma cũ ăn hiếp ma mới là chuyện thường tình mà.”

Hất mặt lên, Bằng làm lì:

- Tôi muốn biết một tuần qua, cô em đã làm được những gì? Mau báo cáo đi.

Phượng Hy vênh váo:

- Một tuần đủ để tôi thành người cũ rồi. Anh đừng hòng ăn hiếp tôi.

Bằng gật gù:

- Khá lắm. Có khả năng đối đáp với khách hàng, nhất là hàng xoài, hàng cóc.

Hy xịu mặt:

- Anh muốn nói tôi chanh chua chứ gì.

Bằng chưa kịp trả lời thì điện thoại reo. Phượng Hy âm ỨC nhắc máy. Đầu dây bên kia léo nhéo giọng phụ nữ:

- Cho tôi gặp ông Bằng.

Hy mau miệng:

- Dạ, ông ấy chưa về ạ.

- Sao? Vẫn chưa về à? Hừm! Lại biến đâu với con nào rồi chứ gì?

- Dạ không phải. Ông ấy ...

Bên kia, giọng phụ nữ gào lên:

- Báo với ông Bằng là tôi không làm ăn với ông nữa. Nhớ đó.

- Xin lỗi. Bà là ai ạ?

- Kim Mỹ.

Xưng danh xong, người gọi gác máy cái cộp, khiến Hy phải nhăn mặt ê ầm đầu.

Bằng hỏi ngay:

- Tìm Tự Chí hả?

Hy lắc đầu:

- Đâu có, tìm ông chủ.

Bằng kêu lên:

- Rồi em bảo .. chưa về à?

- Thì anh nghe đó, còn hỏi gì nữa. Cái bà Kim Mỹ này độc thiệt. Nghe nói ông chưa về là rít ngay vào tai tôi rằng “Ông lại biến đâu với con nào rồi chứ gì?” Eo ơi! Bộ ông chủ hay biến như thế lắm hả?

Bằng đành giọng:

- Vớ vẩn.

Rồi không nói tiếng nào, anh hăm hăm bước tới điện thoại, nhắc ống nghe lên.

Thấy Hy nhìn mình với vẻ không hài lòng, anh gắt:

- Cô ... biến cho tôi điện thoại là vừa đấy. Đúng là bộp chộp, lạnh chan.

Phượng Hy sùng sộ:

- Quyền gì mà anh dám mắng tôi?

Bằng không trả lời. Anh nhún sổ rồi hất mặt lên chờ máy reo, xem như Hy không hề hiện hữu.

Tức điên lên, Hy không biết làm sao ngoài việc xoay xoay cây bút bi trên tay và nghe giọng hấn ta ngọt ngào:

- Mỹ hả ? Anh đây.

Lúc Phượng Hy còn há hốc mồm kinh ngạc, Bằng đã nói tiếp:

- Anh về lâu rồi, nhưng bọn nhỏ không thấy nên mới nói thế ... rồi ... rồi ... anh sẽ rầy con nhóc đó. Vừa lòng chưa?

Phượng Hy tức điên lên. Cô quay ngoắt người ra khỏi ngôi nhà gỗ

được xem như đại bản doanh của vựa trái cây. Ngồi xuống cạnh một chồng giỏ cần xé, Hy đưa tay lên ngực và nghe tim đập thành thịch vì giận.

Hừ, anh ta tẻ thật, nên vừa rồi mới đùa với Hy. Đã vậy, còn nhún qua điện thoại với con mẹ nào đó là sẽ rầy cô.

Cô tội gì mà rầy chứ? Tự ái cứ dâng cao làm Hy chịu không nổi. Cô đứng lên đi tới đi lui khiến bọn con gái ngồi bọc xoài vô giỏ gần đó phải ngạc nhiên kêu lên:

- Chị Hy vào nghỉ đi. Cầu tám, chín giờ xe hàng mới tới mà. Không dưỡng sức sao mà làm khuya.

Phượng Hy gượng gạo cười. Cô ngồi kế đồng xoài nhất, đã lựa từng trái trước khi bọc cho nó lớp vỏ trắng y như vỏ bọc những trái bôm Trung Quốc mà lòng nghĩ đâu đâu.

Quả thật Hy bị hổ to vì không ngờ hẳn ta là ông chủ Bằng. Trong tưởng tượng của cô, Bằng không khác Tư Chí là mấy. Theo cô, Bằng cũng lừ đừ, bốc mũi ... hèm, cũng cộc cằn, chửi thề liên miện. Có lẽ tại con bé Xê nói nhiều về “cậu Bằng” quá, nên Hy đã có ấn tượng xấu về anh. Để đến khi gặp “người thật”, cô lại nghĩ anh là người đi xin việc.

Nhưng ngay lúc đó, Bằng vẫn có thể tự giới thiệu mình. Ai bảo anh đùa dai rồi mắng cô nào là .. vớ vẩn, bộp chộp, lạnh chanh. Hừ! Đàn ông gì nhiều lời quá.

Một thằng nhóc mặt lem luốc chạy tới gần cô:

- Chị Hy ơi! Cậu Ba gọi chị.

Hy ngơ ngác:

- Cậu Ba nào?

Một con bé phì cười:

- Cậu Ba Bằng đó. Tụi em nhỏ, không dám gọi tên mà phải gọi thứ. Phượng Hy ngần ngừ trước khi bước vào văn phòng. Hừ! Để xem cậu Ba mắng gì nữa đây. Mình không chịu nhục đâu. Bất quá nghĩ việc là cùng chứ gì.

Thấy Bằng ngồi sau bàn, miệng phì phèo thuốc lá, mắt nheo nheo nhìn mình, Phượng Hy cắn lưỡi.

Cô lạnh lùng mai mỉa:

- Thưa, cậu Ba gọi tôi.

Làm như không biết Hy đang châm chọc, Bằng chỉ ghé đối diện:

- Ngồi xuống đi. Tôi muốn nghe báo cáo tình hình một tuần qua.

Phượng Hy liếm môi:

- Ngày nào anh Tư Chí cũng báo cáo và nhận mệnh lệnh của cậu qua điện thoại mà.

Bằng quyền hành:

- Nhưng tôi muốn nghe qua ghi nhận của người khác.

Hy bướng bỉnh:

- Xin lỗi. Không phải việc của tôi.

Bằng cười khẩy:

- Chắc Tư Chí cho cô ngồi chơi suốt tuần qua, nên cô có biết gì đâu.

Phượng Hy nóng mặt:

- Tôi là người mới. Anh Tư Chí phân công thế nào, tôi làm thế đó.

Bằng hát hàm:

- Vậy cô đã làm những gì?

Phượng Hy kể một hơi:

- Ngày đầu tiên tôi được phân công ngồi một chỗ nhìn Tư Chí la mắng, hò hét nhân công. Ngày thứ hai ...

Bằng nhíp chân nhìn gương mặt ửng đỏ vì tức của Hy. Con bé này có thừa tự ái và anh thích trêu để nhìn đôi gò má đỏ hồng vì giận của cô nàng.

Bằng thừa biết Tư Chí sẽ không giao việc cho Phượng Hy, những việc như ý Bằng muốn. Nhưng có sao đâu. Vẫn còn ngày dài tháng rộng kia mà. Trước mắt, dù biết Tư Chí bỏ túi riêng khá bộn tiền, Bằng vẫn chưa cho anh ta nghỉ việc, trái lại, Bằng phải triệt để khai thác, sử dụng Tư Chí.

Giọng Phượng Hy rành rọt:

- Tôi đề nghị được giao công việc cụ thể, chứ hôm nay việc này , ngày mai việc nọ ...

Bằng khoát tay:

- Cứ làm quen với môi trường ở đây đã. Chỗ này gọi nôm na là cái vựa chứ không phải một công ty có phòng riêng gắn máy lạnh cho từng nhân viên. Những người nào làm cho tôi đều đồng cam đồng khổ với chủ. Cô có như thế không?

Phượng Hy chớp mắt:

- Đồng cam đồng khổ, nghĩa là sao? Hôm trước dì Bê không có nói với tôi vấn đề này.

Bằng nói:

- Nghĩa là cùng chịu cực, chịu khổ với chủ.

Phượng Hy nghiêm giọng:

- Nhưng không phải là để chủ bóc lột sức lao động?

Bằng khó khăn:

- Cô em nghĩ sao mà nói vậy?

Phượng Hy thẳng thắn:

- Suốt tuần qua, tôi thấy nhân công luôn làm vượt giờ quy định,

nhưng anh Chí chẳng nói năng gì về chuyện trả thêm lương hay bồi dưỡng ngoài giờ.

Bằng sa sầm mặt:

- Đây không phải là cơ quan nhà nước hay công ty ngoại quốc đâu cô. Công việc theo thời vụ. Hôm thu mua được, lượm trái cây từ các vườn đổ dồn về thì phải làm thêm giờ. Trái lại, cũng có lúc chơi rông mà vẫn ăn lương.

Phượng Hy bình tĩnh đối đáp:

- Tôi đã hỏi thăm và biết họ chưa bao giờ được chơi đâu. Vừa của cậu Ba trả tiền công nhật, hôm nào không có công việc thì nghỉ chứ làm gì có chuyện để họ ngồi chơi rông rồi trả lương.

Bằng ngậm miệng. Anh không ngờ con nhóc còn ngồi ghế nhà trường lại dám nói với anh như thế. Đây đúng là người anh cần.

Bằng ậm ự:

- Nghe chị Bê nói, em đang học năm thứ hai đại học kinh tế à?

Phượng Hy gật đầu. Bằng giả lả:

- Tôi hy vọng em sẽ giúp tôi chỉnh đốn để mọi việc ở đây cho tốt hơn. Từ khâu quản lý, điều động nhân sự cho đến lương hướng.

Phượng Hy cong môi:

- Bộp chộp, lạnh chanh như tôi, sợ không đủ khả năng làm tốt những việc cậu Ba vừa nêu ra.

Bằng tủm tỉm cười, làm cho Hy nóng mặt. Cô chợt nhớ đến công việc Tư Chí giao cho mình, nên vội đứng dậy:

- Tôi phải làm việc đây.

Bằng đứng lên theo:

- Tôi sẽ đi với em.

Hy ngạc nhiên:

- Cậu là chủ mà, cần gì phải cực thế?

Bằng hấp háy mắt:

- Chủ phải làm việc gấp ba gấp bốn nhân viên thì mới giàu được chứ.

Dứt lời, anh cho hai tay vào túi quần nhanh nhẹn bước đi trước.

Ngần ngừ một chút, Phượng Hy theo sau.

Hai người đi dọc những đồng trái cây tươi rói, những cần xé đầy vun, dưới những hàng đèn sáng trưng giữa đêm đồng bằng mênh mông gió.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Chương 5

Đưa cho Phượng Hy ly nước dừa, bà Bê chợt hỏi:

- Cháu thấy cậu Bằng thế nào?

Phượng Hy dè dặt:

- Dạ, cậu Ba bình thường như mọi người ạ.

Bà Bê phì cười:

- Trời đất ! Chớ chẳng phải trước đây cháu nghĩ cậu ấy không bình thường?

Phượng Hy ngập ngừng:

- Không. Cháu muốn nói là cậu Bằng khác với tưởng tượng của cháu.

Bà Bê gật gù:

- Nghĩa là trong mắt cháu bây giờ, cậu ấy cũng không đến nỗi tệ?

Hy che miệng cười:

- Trước đây, cháu vẫn nghĩ ông Bằng phải là một tay đầu gấu dữ dằn, thô bạo.

Bà Bê cũng cười:

- Ai ngờ cậu ấy lại là một anh chàng đẹp trai, dễ làm mềm lòng đàn bà con gái.

Phượng Hy dài giọng:

- Đàn bà con gái nào chớ không phải cháu. Từ nhỏ, mẹ đã rèn luyện, nên cháu không có cảm giác gì với sự đẹp xấu của đàn ông.

Bà Bê sửng sốt:

- Cô Huyền nghiêm khắc đến thế sao?

Hy nói:

- Không phải mẹ nghiêm khắc mà mẹ muốn cháu học bài học của chính bản thân mẹ. Từ hồi còn bé xíu, cháu đã thuộc nằm lòng mấy câu hát ru mẹ vẫn hay hát.

"Củi tre dễ nấu, chồng xấu dễ xài

Ham chi bóng sắc, đọa đày thân em."

Suốt đời, mẹ đã bị ba đày đọa. Mẹ khổ vì thói bê tha của ba, và dường như bà luôn bứt rứt, ân hận vì một người đàn ông nào đó trong quá khứ.

Bà Bê thẳng thốt:

- Sao cháu biết? Mẹ cháu nói à?

Hy lắc đầu:

- Cháu đoán như vậy.

Và cô hỏi tới:

- Ngoài ba cháu ra, mẹ cháu có quen ai nữa không?

Bà Bê trả lời:

- Có. Nhưng hiện giờ ông ấy sống ở nước ngoài.

- Dì biết người đó à?

- Biết chứ. Sau khi bà ngoại cháu cho dì thôi việc, ông ấy đã nhận dì vào làm.

Phượng Hy kêu lên:

- Ông ấy là chú của anh Bằng?

Bà Bê gật đầu:

- Đúng vậy. Hồi đó, mẹ cháu và ông Tâm sắp đám hỏi thì ba cháu lại xuất hiện. Không biết ông ấy có bỏ bùa mê không mà mẹ cháu dám bỏ nhà đi theo. Ông Tâm ôm hận cho đến bây giờ, hình như vẫn chưa lấy vợ.

Phượng Hy ngập ngừng:

- Suy cho cùng, mẹ cháu có lỗi với ông Tâm.

Bà Bê chép miệng:

- Chuyện tình duyên khó nói lắm. Biết đâu, mẹ cháu chỉ có cảm tình với ông ta thôi. Nhưng bị gia đình ép đành nghe lời, đến khi gặp ba cháu, bà mới nhận ra ông mới là người mình thương. Mà thôi, không khơi dậy chuyện cũ nữa.

- Nhưng cháu vẫn áy náy khi biết ông Tâm vẫn đang một mình.

- Ồi dào, ông nói như thế, có trời mới biết thật hay dối.

- Ai lại nói dối những chuyện như thế.

Bà Bê buột miệng:

- Tại cháu chưa hiểu ông ta đó thôi.

Rồi bà nói sang chuyện khác:

- Dì nghe cánh tài xế xe hàng rù rì là Bằng đang cặp với Kim Mỹ, bà chủ mười mấy cái xe hàng lớn nhỏ đang chờ hàng từ Nam ra Bắc, qua Campuchia, Lào, thậm chí tới Lạng Sơn luôn.

Phượng Hy kêu lên:

- Thì đúng là vậy. Bữa nào bà Mỹ không gọi điện thoại kiếm ông Bằng.

Bà Bê chống chế:

- Làm ăn mà. Không điện sao trao đổi, thỏa thuận với nhau được.

Hy hạ giọng ... nhiều chuyện:

- Cháu nghe cách ông Bằng nói ngọt ngào âu yếm lắm kìa. Bảo đảm quan hệ của họ phải hơn mức bình thường nhiều. Vậy cũng mừng cho ông đã có được tình yêu.

Bà Bê bồng cáu lên:

- Nghe mừng hồng nổi rồi.

- Sao lạ vậy dì?

- Ôi dào ! Con Kim Mỹ đã có một đời chồng, một đứa con, lại lớn hơn Bằng gần chục tuổi. Sao mà được cơ chứ?

Hy bấu môi:

- Vậy mà anh em em trong điện thoại nghe ngọt như chè.

Rồi nhận ra cách nói của mình có phần dè bủ, chê bai và cả ganh tỵ với người phụ nữ chưa biết mặt, Phụng Hy cắn môi lặng thinh.

Thật ra, cô cũng bất ngờ vì những gì vừa được nghe. Dầu vẫn còn ấn tượng với Bằng, nhưng khi biết anh đang có một người đàn bà kề cận, bỗng dưng Hy lại thấy hụt hẫng.

Cũng giống như các cô gái khác, Phụng Hy muốn Bằng phải để ý tới mình, giờ thì ước mơ ấy ... tiêu rồi.

Phụng Hy nhắc lại câu Bà Bê nói lúc nãy:

- Chuyện duyên số khó nói lắm phải không dì?

Bà Bê đay nghiến:

- Đây hồng phải duyên số. Kim Mỹ y như con chó cái. Mà thôi, dì không nói nữa, kéo mang tiếng độc miệng. Hơn nữa, dì có quyền gì để phê phán chứ?

Hy tò mò:

- Còn người nhà của cậu Bằng? Không ai có ý kiến gì sao?

Bà Bê chép miệng:

- Họ chưa có ý kiến đó thôi. Mà ý kiến ý ruồi gì cơ chứ. Bằng đâu phải con nít. Cậu ta muốn cặp với ai chả được?

Ngập ngừng một hồi, bà nói tiếp:

- Bằng sống cho người khác nhiều quá rồi, bây giờ cậu ấy phải sống cho mình chứ. Có điều, Kim Mỹ không xứng với Bằng. Nghĩ cũng kỳ, con gái hờ hớ xung quanh thiếu gì, sao cậu Bằng lại sa vào tay mục đàn bà xấu nét ấy nhỉ?

Phụng Hy im lặng. Cô không muốn nghe những chuyện về Bằng nữa. Cô đang nghĩ tới lúc về nhà. Bữa nay bà ngoại đi hành hương đâu tận Phan Thiết, ba bốn ngày mới về. Ngôi nhà đã vắng càng vắng hơn. Khi cậu Hai ở lại bên Thới Sơn, mẹ Phụng và Ánh Vy lên thành phố để sửa sang gương mặt đã qua mấy lần giải phẫu thẩm mỹ cho đẹp hơn nữa.

Ở nhà một mình, Phụng Hy thấy sợ, nhưng biết sao hơn khi Long lại đi chơi suốt đêm.

Chuông điện thoại nóng nảy vang lên, Hy cầm ống nghe, giọng thật nhẹ:

- Vừa trái cây Hai Nữ đây.

Bên kia, giọng phụ nữ chát chúa:

- Cho tôi gặp ông Bằng.
- Dạ, cậu Ba đi vắng ạ.
- Nè ! Con kia ! Lần nào tao gọi gặp mày, mày cũng nói Bằng đi vắng là sao? Hử! Khôn hồn kêu ổng ra đây ngay.

Phượng Hy nén giận:

- Tôi nhắc lại, cậu Bằng không có ở nhà.
- Dứt lời, cô gác máy thật mạnh. Cái giọng the thé vừa rồi đúng là của Kim Mỹ. Bà ta ăn nói như thế mà ông Bằng lại mê mới lạ chứ.

Bà Bê tò mò:

- Ai vậy?

Hy cười gượng:

- Bà Kim Mỹ. Bà không tin cậu Bằng đi vắng, nên hạnh hộc với cháu.
- Làm như cháu dẫu cậu ấy không bằng.

Điện thoại lại reo, bà Bê khoát tay:

- Để đó đi.

Nhấc máy lên, bà tăng hắng:

- Tui nghe đây.

Im lặng hai ba giây, bà đưa máy cho Hy:

- Của cháu.

Phượng Hy ngập ngừng:

- A lô.
- Hy hả ? Anh tới chờ em về nha?

Hy nhíu mày:

- Không cần đâu. Mất công anh lắm.

Giọng Long ngọt ngào:

- Tối rồi. Trời chuyển mưa nữa. Anh không an tâm để em về một mình.

- Ồi dào! Hôm nào em không một mình. Em về đây. Anh đừng tới đón. Stop há.

Bà Bê tò mò:

- Thăng Long à?

Hy gạt đầu:

- Ảnh sợ cháu mắc mưa, nên định tới đón.

Bà Bê ngừng tay quét nhà:

- Lúc nào Long cũng tốt với cháu sao?

Hy gạt đầu, bà Bê lại hỏi:

- Cậu Hai Thọ khó khăn với Long lắm phải không?

- Sao dì biết?

- Biết chứ. Hồi mợ Phụng đi sanh Long, chính dì đưa đi mà. Tối đó, trời mưa lớn lắm.

Phượng Hy thắc mắc:

- Vậy ngoại cháu và cậu Hai đâu? Sao lại để dì làm chuyện đó?

Bà Bê băng khuâng:

- Cậu Thọ uống rượu say mềm, còn bà Bảy thì ... bạn cúng chùa xa chưa về kịp. Mẹ cháu qua nhà cô Tuyên chơi. Rốt cuộc, dù không muốn, mợ Phụng cũng phải để dì dẫn đi sanh. Mà thôi, cháu về đi, sắp mưa rồi.

Phượng Hy cong lưng đập ngược chiều gió. Trời chuyển thật nhanh. Có cố cỡ nào, Hy cũng mắc mưa. Cô rùng mình vì gió. Nước mưa rót, quần áo dán sát vào người thật khó chịu.

Vừa vào tới sân, Hy đã thấy Long đứng ở ngưỡng cửa. Anh đội mưa ra dắt xe cho cô Hy lạnh đến mức bàn tay, bàn chân co quít lại, hai hàm răng cứng ngắc, run lẩy bẩy, cô không nhấc chân nổi.

Long kéo mạnh cô vào nhà, đóng vội cửa lại, giọng trách móc:

- Đã bảo để anh đi đón mà không chịu. Lỡ bệnh rồi sao? Phải phiền phức người khác không?

Phượng Hy chột tử thân vì những lời trách móc đó, mặc cho mũi nghẹt cứng, cô nắc lên:

- Em có chết cũng không làm phiền gia đình anh đâu.

Vừa nói, cô vừa cố bước về phòng mình. Ngay lúc đó, trời bỗng nổi sét kèm theo một tràng sấm thật to. Phượng Hy hoảng hồn ôm đái Long, vừa lúc đèn điện trong nhà vụt tắt tối thui. Sấm chớp lại nổi tiếp rạch ngang dọc và nổ ù cả tai. Hy bấu Long cứng ngắc, mặt dẫu vào ngực anh khi bên ngoài chớp lóe rạch xanh cả một khoảng trời. Long cũng vội ôm lấy Hy bằng đôi tay to khỏe của một thanh niên sức dài vai rộng. Anh siết lấy Hy, nghe hơi lạnh từ thân thể ướt đầm của cô lan sang mình với tất cả bồi hồi.

Anh kêu lên xúc động:

- Trời ơi ! Người em lạnh như đá thế này.

Vừa nói, anh vờ vuốt mái tóc bết nước của Hy. Tay mò mẫm trong bóng tối, anh tìm gương mặt nhỏ nhắn của cô và nâng nhẹ cằm cô lên.

Phượng Hy cuống quýt cả lên, cô biết mình sai khi ôm Long thế này. Nhưng khi lý trí kịp phán xét thì mọi sự hình như đã trễ. Cử chỉ quá thân mật này không thể nào chấp nhận được. Hy đẩy Long ra khi môi anh rơi xuống môi cô.

Hy thẳng thốt:

- Anh điên rồi.

Dầu chưa quen với bóng tối, Phượng Hy vẫn dò dẫm tìm đường về phòng mình. Tuy chân run rẩy, Hy loạng choạng bước. Cô va vấp

vào đồ đạc ở cả đầu. Lòng lo sợ Long sẽ đuổi theo mình, nhưng tuyệt nhiên, không nghe thấy anh có phản ứng gì. Vào phòng khóa trái cửa, Hy ôm ngực đứng dựa tường và nghe gió gào thét bên ngoài.

Bằng điên tiết nhìn đồng tre lá nằm ngổn ngang trên mặt đất sũng nước rồi văng tục:

- Mẹ kiếp! Giờ này vẫn chưa thấy Tư Chí đâu cả. Chẳng lẽ mưa hôm qua nhà hấn cũng sập. Làm ăn kiểu này, nghỉ cha nó cho rồi.

Bà Bê vội vàng:

- Để tôi điện thoại cho cậu Tư.

Bằng khoát tay:

- Khỏi. Bữa nay hấn không tới, tôi không mượn hấn nữa.

Đá cái cần xé làm nó văng vào cái chái gần sập, Bằng càu nhàu:

- Đúng là xui. Giông gió một trận, tổn chưa biết bao nhiêu triệu mà nói.

Bà Bê thông thả buông từng tiếng:

- Cũng chưa xui lắm đâu. Lều trại bị sập, nhưng không người nào bị gì hết. Mấy cái chái tre lá này tới tuổi cả rồi, cậu Ba ơi.

Đảo mắt một vòng, Bằng hỏi trống:

- Phượng Hy cũng chưa tới à? Đúng là tiểu thư. Mới một trận áp thấp nhiệt đới đã lặn mất tăm hơi.

Bà Bê nói:

- Lúc nãy, Hy có điện thoại sang xin phép tới trễ vì bận chút việc nhà. Hy nói vườn bên ấy, cây cối bị gãy đổ khá nhiều, nên phải ở nhà điều động thợ dọn dẹp.

Bằng khó chịu:

- Bên ấy thiếu gì người, sao lại để con nhỏ làm chuyện đó?

- Họ đi từ hôm qua. Suốt đêm, con bé đã khiếp vía vì phải một mình ... Ủa! dường như thằng Long có ở nhà mà ...

Bằng xằng giọng:

- Hơi đâu dè lo chuyện thiên hạ, trong khi chuyện của mình đang rối như tơ vò.

Nhìn đồng hồ, Bằng bảo:

- Mười phút nữa, nếu Tư Chí không tới, dì gọi người lợp lại cái trại này cho tôi. Ngày mai phải chở ra Bắc mấy chục tấn xoài, mình không thể trễ hẹn được.

Bà Bê kêu lên:

- Trại sập rồi, làm sao có chỗ vô trái cây chứ.

Bằng nói:

- Tôi sẽ đi mượn chỗ. Mà mẹ kiếp! Không có ai theo cùng mới tức chứ.

Vừa lúc đó, Tư Chí phóng xe vào. Dừng chống, nhìn quang cảnh ngồn ngộn, anh ta cười khẩy. Nụ cười ấy làm Bằng điên tiết.

Anh hầm hừ:

- Trông anh nhàn hạ quá nhỉ.

Tư Chí dịu giọng:

- Tôi bận chút việc nhà mà chú Bằng, làm gì phải quát tôi trước mặt tôi tớ vậy?

Bằng cộc cằn:

- Đó không phải là quát. Bây giờ bắt đầu làm việc đi. Anh đi mượn vài ba chỗ để vô xoài. Nhanh lên dùm tôi.

Tư Chí gãi đầu:

- Chà! Coi bộ khó à nhen. Chỗ đâu mà mượn đây.

Bằng lạnh lùng:

- Tôi không chờ nghe anh hỏi câu đó đâu.

Tư Chí chép miệng:

- Tôi sẽ cố gắng đây.

Điện thoại reo, Bằng hối hả chụp máy. Giọng Kim Mỹ dài ra:

- Bằng hả ? Sao ? Chừng nào điều xe tới đây ... cưng ?

Bằng cố nén nhưng vẫn cau có:

- Chưa tìm được chỗ. Em chờ đi.

Kim Mỹ cười thật khế:

- Chờ tới bao giờ đây khi trong hợp đồng có ghi thời gian hẳn hoi.

Nếu trễ là cưng phải đền đấy.

Bằng quả quyết:

- Không trễ đâu. Anh bảo đảm mà. Thôi nghen, anh bận lắm.

Gác máy, Bằng nhìn ra. Tư Chí đã biến mất khi anh chưa kịp dặn dò gì hết.

Thật khốn nạn. Hắn ta vẫn thích chơi tay trên Bằng. Tư Chí luôn dựa hơi vợ chồng anh Yên. Hắn tin rằng Bằng không dám động tới hắn.

Hừ! Nếu thế, hắn đã làm. Suốt thời gian vừa qua, Bằng đã nắm gần hết các đầu mối, cung cách làm ăn. Tự anh có thể điều động tất cả mọi công việc mà không cần Tư Chí. Nhưng hắn lại không biết điều đó, nên lúc nào cũng dương dương tự đắc nghĩ rằng “Không có tao, mày sẽ dẹp tiệm.”

Bằng nhếch môi. Anh quay lại tìm không thấy bà Bê đâu. Chắc dì ấy đã lo tìm thợ rồi.

Lòng anh chợt dâng lên một niềm thương cảm. Với anh, bà Bê còn hơn ruột rà. Bà lo lắng, chăm sóc anh từng tí. Vậy mà nhiều lúc Bằng

đã lớn tiếng với bà, nghĩ lại thật không phải chút nào.

Ngoắt một thanh niên đang xó rớ gần đó, Bằng bảo:

- Gọi tụi nó lại dọn cho trống hết mọi thứ. Anh giao cho em lãnh trách nhiệm chuyện này. Ráng làm tốt nghen Đực.

Gã thanh niên tên Đực gật đầu và nhanh nhẹn bước đi. Bằng nhẹ nhõm đốt thuốc, anh tính toán làm sao với thời gian còn lại phải bảo đảm vô giỏ đủ số xoài đã hợp đồng để chở ra Bắc.

Mưa vẫn có thể tiếp tục trong một hai ngày nữa, nên chuyện dựng lại chỗ để lên hàng không phải đơn giản. Nếu Tư Chí không tìm được chỗ ngay bây giờ, thì Bằng sẽ lố to, mà dạo này anh đang rất cần tiền.

Phượng Hy hốt hải bước vào, giọng áp úng:

- Tôi không ngờ qua một đêm mưa, mọi cái trở nên tệ như thế này.

Bằng nhướn mày:

- Vì vậy, nên cô cho mình quyền được đến trễ?

Hy xụ mặt:

- Tôi bận việc nhà, và lúc này đã điện thoại xin phép dì Bê.

Bằng khô khan:

- Dì Bê không có quyền giải quyết chuyện ấy.

Phượng Hy mím môi:

- Xin lỗi. Tôi không biết anh ở đâu để xin phép, nên phải báo với dì Bê.

Bằng cười khẩy:

- Cô và Tư Chí chỉ có một sách một.

Phượng Hy khó chịu:

- Tôi hoàn toàn khác anh Chí, cậu Ba không nên quơ đũa ...

Bằng định tiếp tục trút giận vào Hy, thì bà Bê bước vào với một người đàn ông.

Chỉ Bằng, bà giới thiệu:

- Cậu Ba, chủ vừa. Anh Tám Công, thợ hồ. Thường khi có sửa chữa gì, bà chủ vẫn gọi anh Tám tới giúp.

Bằng đưa Tám Công gói thuốc:

- Tôi với anh ra xem rồi tính toán cụ thể mọi cái. Tôi muốn xây lại khang trang hơn.

Nhìn dáng nghênh ngang của Bằng, Hy tức chết được, cô làm bằm:

- Người gì kỳ cục. Không bao giờ thấy được một nụ cười, chẳng làm sao ưa nổi.

Bà Bê tò mò:

- Sao, cầu nhàu chuyện gì thế?

Phượng Hy ầm ừc:

- Ông Bằng vừa mắng cháu tội dám tới trễ.

Bà Bê lại bênh vực:

- Cậu ấy đang bức bối, cháu đừng chấp nhất.

- Nhưng cháu đâu phải chỗ để ông trút bức.

Bà Bê nhẫn nhục:

- Thôi, dì xin lỗi cháu.

Phượng Hy nói một hơi:

- Dì đâu có lỗi với cháu. Mà sao lúc nào dì cũng bênh ông hết vậy ?

Nói thật, cháu chả thấy ông tốt ở điểm nào hết.

Bà Bê bứt rứt, lặp lại ý kiến của mình:

- Điểm yếu của Bằng là nóng nảy, chứ cậu ấy tốt lắm. Dì nói thật đó.

Phượng Hy quay đi. Cô ngán ngẩm điệp khúc “Cậu ấy tốt lắm” của dì

Bê quá rồi. Hơn nữa, công việc ... thập cẩm ở vừa trái cây này

không phù hợp với Hy. Chắc sớm muộn gì, cô cũng nghỉ thôi.

Rồi sau đó thì sao nhỉ? Ý định trở lại Sài Gòn chột nung nấu trong

tâm trí Hy. Việc làm thì dở dở ương ương, ở nhà ngoại lại gặp rắc

rối. Phượng Hy khó lòng ... trụ lâu nơi đây.

Gương mặt Long tối hôm qua lại hiện ra trước mắt Hy. Cô sợ anh

thật rồi. Hành động của Long sai trái hoàn toàn, nhưng sao trong

thâm tâm, Hy lại không giận anh. Lẽ nào cô đồng tình?

Người Hy nóng ran lên. Ma quỷ ám cả cô rồi. Phải làm sao đây?

Lần trước, sau khi nắm tay cô, Long đã xin lỗi. Điều đó chứng tỏ anh

ý thức được việc mình làm là sai. Thế nhưng anh lại tiếp tục sai

phạm ở mức độ nặng nề hơn mới tệ chứ. Mà cũng tại Phượng Hy đã

tạo cơ hội. Lẽ ra, cô phải biết đàn ông rất dễ bị kích động để dừng

ôm anh như thế.

Hy thở dài. Cô không muốn bênh vực mình, nhưng trong khung cảnh

đó, nhắm có được mấy đứa con gái bình tĩnh để đừng bầu vào người

khác cho đỡ sợ?

Cảm giác tội lỗi đè nặng hai vai Hy, cô gục đầu khốn khổ. Ở đây,

ngoài Long ra, chẳng ai thân thiết, quan tâm đến cô một cách chân

thình, kể cả bà ngoại. Cô mới phẩn chấn vì tình cảm này thì Long lại

phá vỡ nó. Đáng buồn thật. Từ giờ trở đi, Hy phải dè dặt, hết sức dè

dặt với anh. Sống trong một thế giới luôn luôn phải ở tư thế phòng

thủ thì làm sao chịu nổi, khi cô vốn yếu đuối, đa sầu.

Điện thoại vang lên làm Hy giật mình. Cô nhấc máy và nghe giọng

Tư Chí oang oang:

- Ông Bằng đâu Hy?

- Ở ngoài trước. Để tôi gọi ông nha?

Tư Chí gạt ngang:

- Không cần. Em nhẩn với ổng là tôi kiếm không ra mặt bằng để đóng gói trái cây.

Phượng Hy hỏi:

- Anh hồng ra đây nữa sao?

Tư Chí cộc lốc:

- Không. Tui bận việc nhà.

Cô chưa kịp hỏi gì thêm, anh ta đã gác máy.

Đưa mắt nhìn bà Bê, Hy ngập ngừng truyền lại lời của Tư Chí. Bà Bê lật đật chạy ra nói với Bằng.

Ngồi nhìn ra, Hy không nghe cũng biết “cậu Ba” đang vắng tục. Và cơn áp thấp nhiệt đới ấy đang di chuyển vào nhà.

Đứng trước mặt Hy, Bằng hạch hợ:

- Tôi đang chờ tin Tư Chí, sao lúc anh ta điện về, cô không gọi tôi mà tự ý gác máy hả?

Phượng Hy mím môi:

- Tư Chí không muốn gặp anh và ông ta gác máy trước chớ không phải tôi.

Bằng nghiêng răng:

- Đồ vô trách nhiệm.

Đực tất tả bước vào:

- Mấy ghe xoài thu mua ở Chợ Lách về tới bến rồi, cậu Ba ơi.

Bằng làm thình. Anh biết Tư Chí cố tình làm khó anh. Hấn tin chắc Bằng không tìm được mặt bằng thuận tiện để lượ xoài, bao bọc, đóng thùng trong nội ngày mai. Trái cây chỉ cần vận chuyển trễ một ngày, xem như đổ bỏ. Nhất là trái cây xuất qua cửa khẩu Tân Thanh để sang Trung Quốc. Tư Chí muốn thừa cơ hội này quất anh sùm để anh phải giao lại vừa trái cây cho Hai Yên chớ gì?

Hừm! Không dễ đâu. Nhưng phải làm sao để vượt qua khó khăn này, Bằng nghĩ chưa ra.

Anh ngoắc Đực lại dặn dò một số việc rồi điện thoại cho Kim Mỹ với hy vọng cô ta sẽ giúp được anh chuyện sân bãi, nhưng Kim Mỹ đi vắng. Một lần nữa, Bằng lại vắng tục.

Nhìn vẻ bực bội, cái gắt của Bằng, Phượng Hy cắn lẩm, nhưng không hiểu sao cô lại buộc miệng góp ý:

- Mùa hè học sinh nghỉ, sao cậu Ba không liên hệ một trường nào đó để thuê sân?

Mắt Bằng sáng lên. Anh khen:

- Ý hay.

Rồi anh tất tả tìm quyền danh bạ điện thoại. Bằng có một người bạn khá thân làm hiệu phó một trường tiểu học gần sông Bảo Định. Điện

thoại cho anh ta biết đâu lại được.

Và vận may vẫn còn mỉm cười với Bằng. Nửa tiếng đồng hồ sau, anh đã có mặt ở sân trường. Nhân công của anh lũ lượt kéo tới. Họ ngồi dài theo hành lang gạch tàu lót mát rượi và bắt đầu công việc của mình bằng những thao tác thuần thục, mau lẹ.

Bằng thở phào nhẹ nhõm. Anh tìm Hy, nhưng cô đã lo đi đặt cơm trưa cho nhân công. Bữa nay, họ sẽ làm suốt và sẽ nhận bồi dưỡng thêm. Anh an tâm với công việc trước mắt, nên bắt đầu với những dự tính lâu dài.

Lâu nay, Bằng luôn ao ước biến vừa của mình thành một cơ sở đóng gói, đông lạnh trái cây xuất khẩu, nhưng ước muốn đó chưa thực hiện được vì nhiều yếu tố. Trong đó, vốn liếng là quan trọng nhất.

Bằng muốn cơ sở của mình có cả dăm bảy cái xe đông lạnh để chuyên chở trái cây đi xa mà không lệ thuộc vào người khác như hiện giờ phải lệ thuộc vào Kim Mỹ. Người đàn bà đa tình, nhiều tham vọng ấy vừa quan hệ làm ăn vừa quan hệ tình cảm với anh.

Kim Mỹ là mẫu phụ nữ tinh táo trong mọi tình huống. Cô ta mê Bằng, nhưng không vì thế mà dễ dãi trong công việc. Kim Mỹ sẵn sàng bắt chẹt Bằng để thu lợi, nếu cô ta biết được điểm yếu nào đó của anh.

Mỹ từng bỏ chồng với lý do anh ta ù lì, chậm chạp, không đủ khả năng làm chủ gia đình. Cô nàng tuyên bố đang chọn cho mình một tám chồng bản lĩnh, xốc vác, thông minh, lọc lõi để cùng mình gánh vác, điều hành hợp tác xã vận tải đang ăn nên làm ra.

Bằng không nghĩ mình là ứng cử viên sáng giá, nhưng đàn ông mà. Anh chả mất mát gì khi đến với bà chủ hãng xe hàng.

Phượng Hy dựng xe dưới gốc phượng rồi bước tới chỗ Bằng ngồi.

Đưa cho anh ổ bánh mì thịt, Hy nói:

- Dì Bê bảo anh ăn tạm cho đỡ đói.

Bằng cầm lấy bẻ ra làm đôi:

- Mỗi người một nửa.

Hy lạnh nhạt:

- Cảm ơn anh, tôi không đói.

- Đâu phải đói mới ăn. Nào cầm lấy đi nếu không giận tôi.

Phượng Hy dài giọng:

- Ai dám giận ông chủ cơ chứ.

Bằng nheo mắt:

- Vậy thì ăn đi, rồi nghe tôi nói.

Cầm nửa ổ bánh mì, Hy tò mò:

- Anh định nói gì vậy?

Bằng tỏ vẻ trịnh trọng:

- Trước tiên là cảm ơn sáng kiến của em. Chúng ta sẽ mượn ngôi trường hết tuần này.

Hy ngạc nhiên:

- Sau lâu dữ vậy?

Bằng hào hứng:

- Tôi dự định xây lại cơ sở của mình kiên cố hơn. Em thấy thế nào?

Bất ngờ, bị hỏi ý kiến, Phượng Hy chớp mắt:

- Vậy thì tốt quá.

Rồi cô ngập ngừng:

- Nhưng vốn liếng thì sao? Có gì trở ngại không?

Bằng tự tin:

- Không bao nhiêu đâu. Tôi xoay được mà.

Phượng Hy hạ giọng:

- Tôi làm sổ sách và phát hiện nhiều điều không khớp từ việc chi xuất của anh Tư Chí. Anh có nắm được vấn đề này không?

Bằng xoa cằm:

- Tôi biết. Tư Chí ăn chênh lệch tiền mua giỏ bội, thùng xốp, thùng gỗ để đóng gói trái cây. Con số này tính ra hàng tháng không phải nhỏ.

- Vậy tại sao anh ...

- Tư Chí là anh vợ của anh Hai tôi. Trước đây, tạm thời chưa muốn làm lớn chuyện vì cả nể. Nhưng hôm nay thì khác rồi. Tôi không để yên cho người vô trách nhiệm nhưng lại tham lam, lộng quyền như anh ta nữa.

Hy hỏi tới:

- Anh định cho Tư Chí nghỉ việc à?

- Có lẽ vậy. Em nhắm ổn không?

- Có tật thì có tài. Tư Chí rất giỏi điều động và giỏi thu mua. Anh vẫn còn cần anh ta đấy.

Bằng nói giọng nửa đùa, nửa thật:

- Nhưng tôi cần em hơn.

Dứt lời, anh tủm tỉm cười, nụ cười hiếm hoi Hy được thấy.

Cô chớp mắt:

- Vì tôi là điểm cho anh trút giận chứ gì?

Bằng bỗng ngọt ngào:

- Xin lỗi, nếu tôi đã không phải với em.

Phượng Hy chua ngoa:

- Tôi và Tư Chí chỉ có một sách một hà. Cậu chủ đâu lỗi phải gì.

Bằng thản nhiên:

- Điểm này, chắc đúng vì có tật có tài mà.

Hy gân cổ lên:

- Tôi có tật gì chứ?

Bằng nói:

- Tật thích phê bình xếp của mình. Nhưng nhờ những lời đó mà xếp lại nảy sinh được nhiều sáng kiến hay.

Phượng Hy ngạc nhiên:

- Tôi phê bình hồi nào đâu?

Bằng khoanh tay nhìn cô:

- Hồi nói chuyện với dì Bê đấy. Dì ấy thường kể lại cho ... xếp nghe những câu phê phán ... lòng bùng nổ tai của em.

Mặt Phượng Hy đỏ ửng lên. Cô không ngờ dì Bê lại hơi .. bị nhiều chuyện. Chẳng biết những tâm sự riêng tư của Hy, dì ấy có kể cho sắp xếp nghe không nữa. Rồi những chuyện của Bằng với Kim Mỹ. Chà! Từ giờ trở đi, mình phải giữ mồm giữ miệng mới được. Nhưng thật ra, Hy có phê phán gì Bằng đâu nhỉ.

Đang lúc Phượng Hy hoang mang, Bằng chợt hỏi:

- Vườn bên nhà em cây gãy đổ nhiều lắm à?

Hy gật đầu:

- Vâng. Nhưng vườn và nhà ấy không phải của tôi.

Bằng cười nửa miệng:

- Nhưng em vẫn phải điều động thợ dọn dẹp những hoang tàn sau một đêm giông.

- Vì tôi đang ở đó mà.

Bằng lên giọng:

- Đã bao giờ em nghĩ tới chuyện làm giàu chưa?

Phượng Hy nhún vai:

- Tôi chỉ nghĩ tới chuyện tự nuôi mình thôi.

- Tự nuôi mình thì đâu khó khăn gì.

- Tiếc là tôi chưa có cơ hội để thử sức.

Bằng từ tốn bảo:

- Cơ hội luôn nằm trong tay những người chịu khó. Tôi có cảm giác nó đến với em rồi đó.

Phượng Hy lơ lửng:

- Vậy sao tôi không nhìn thấy kìa?

Bằng nheo nheo mắt:

- Sáng kiến mượn trường học làm chỗ đóng gói trái cây của em đã giải nguy cho tôi. Ngoài ra, còn giúp tôi an tâm xây dựng lại kho bãi. Cơ sở của chúng ta sẽ gấp đôi trước đây. Kế hoạch tôi đã có từ lâu, nhưng bây giờ mới đúng cơ hội để thực hiện. Nói theo kiểu của dì Bê là đúng thiên thời, địa lợi.

Giọng Bằng chợt trầm hẳn xuống:

- Cơ hội của tôi cũng là cơ hội của em đấy. Chúng ta cùng làm giàu nhé?

Hy dè dặt:

- Tôi giúp cậu chủ làm giàu thì đúng hơn.

Bằng nói giọng chắc nịch:

- Xếp giàu thì nhân viên cũng giàu. Điều đó là chắc chắn.

Phượng Hy chớp mắt. Hôm nay Bằng nói hơi nhiều. Hy vọng đó không chỉ là lời nói xuông lúc phấn chấn. Cô thích đàn ông làm nhiều hơn nói. Những kẻ dẻo mồm thường lừa dối việc, ba Hy là một điển hình. Cô sợ trong đời mình phải gặp những hạng người như thế. Nhìn sang phía Bằng, cô thấy anh đang trầm tư. Chắc anh đang bay bổng với những cơ hội làm giàu của mình. Thôi, cứ để .. xếp bay. Hy rón rén bước thật nhẹ về phía đám nhân công đang đóng hộp xoài, lòng băng khuâng một chút khi nhớ tới lời của Bằng. “Chúng ta cùng làm giàu nhé.”

Sao lại không nhỉ? Biết đâu, cơ hội của cô cũng đến rồi.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Chương 6

Đang thả hồn theo sông nước mênh mông, dọc theo dãy cù lao nổi tiếng, Phượng Hy chợt bừng tỉnh khi nghe Tư Chí hỏi:

- Em biết miếng vườn cấp theo sông này của ai không?

Hy lầu bầu:

- Làm sao tui biết được.

Tư Chí rút thuốc:

- Không biết thật hả?

- Tui có qua đây thường đâu mà biết đất của ai. Hỏi lạ thật.

Tư Chí có vẻ tự đắc:

- Đất này của ông ngoại em đó Hy. Em phải biết để đòi cậu Hai Thọ chia phần chứ. Chỗ này, Hai Thọ làm du lịch sinh thái, du lịch xanh kết hợp đồn ca tài tử gì đó, hốt bạc cũng bộn. Em làm quản lý cho ông đủ sướng rồi, đi làm công cho Ba Bằng chi hông biết.

Phượng Hy làm thinh. Cô luôn khó chịu khi nghe ai đó đề cập tới gia đình bên mình, lần này, cô còn khó chịu hơn vì cái giọng oang oang của Tư Chí. Anh ta lúc nào cũng chứng tỏ mình hiểu biết mọi chuyện hơn người mới ghét chứ.

Mà đúng là Tư Chí biết nhiều thật. Anh ta có thể kể một hơi quan hệ

dây mơ rễ má của người này với người kia vanh vách như đã thuộc lòng gia phả của dòng họ người ta. Bà Bê bảo rằng: “Cà kê ở các bàn nhậu nhiều hơn ở nhà, bởi vậy, chuyện hay chuyện dở gì của thiên hạ, Tư Chí sao lại không biết.”

Và Tư Chí đang chứng tỏ sự hiểu biết của mình bằng một câu hỏi:

- Nghe nói cậu Hai Thọ rất xung khắc với thằng Long, đúng không Hy?

Phượng Hy ậm ự:

- Tôi thấy hai người vẫn bình thường chứ có khác gì đâu.

Tư Chí cười khan:

- Bày đặt dối anh Tư nữa sao? Còn nhiều chuyện em không biết lắm kia.

Hy khiêu khích:

- Như chuyện gì? Thí dụ đi.

Tư Chí ồm ồm:

- Chà! Nói ra có sao không đây? Đàn ông mà ... bị chết vì tội lắm điều thì nhục lắm đó.

Hy bấu môi:

- Vậy thì thôi. Anh không nói, chả ai bảo anh cầm đầu.

Tư Chí vỗ đùi:

- Nhưng không nói thì đâu phải là Tư Chí nữa.

Tằng hắng giọng, anh ta hỏi:

- Em biết tại sao ông Hai Thọ thích ở bên Thới Sơn hơn ở Mỹ Tho không?

Phượng Hy bảo:

- Tôi đang chờ nghe anh nói chứ đâu chờ nghe anh hỏi. Đông dài quá hết hay.

Tư Chí không hề tự ái, anh ta ưỡn ngực lên:

- Bắt người khác chờ để nghe, nôn nóng để nghe là cả một thủ thuật ăn nói chứ hổng phải đông dài đâu. Nè! Rõ ràng em đang chờ nghe anh Tư bật mí bí mật của ông cậu em mờ. Chuyện này liên quan tới thằng Long đó.

Tư Chí nhìn gương mặt nhú lại vì suy nghĩ của Hy rồi nói tiếp:

- Cậu Hai em cần một quý tử để nối dõi tông đường, bởi vậy, ông mới đặt cung điện cho quý phi ở đây. Hè! Cô vợ nhí của ông chỉ bằng hay lớn hơn em giỏi lắm một tuổi, nhưng tướng tá trông hết sảy con cào cào. Quý phi sanh hoàng thái tử rồi nên hoàng đế Hai Thọ đâu về Mỹ Tho mà chi nữa.

Phượng Hy sững sờ, cô trấn tĩnh lại:

- Anh bịa chuyện thật kinh khủng. Tôi mách lại cậu Hai Thọ là dám

anh chết vì lắm điều thật đó.

Tư Chí cười hề hề:

- Thích mách thì cứ mách hà. Chuyện này ai lại hồng biết. Anh đây dám nói thì đếch sợ.

Hy bán tín bán nghi:

- Mợ Phụng có động tịnh gì đâu. Nếu là thật, bả xé xác cậu tôi ra rồi ấy chứ.

- Bởi vậy mới bảo em biết một mà không biết mười. Bà Phụng há mồm mắc quai, dù ghen thế nào cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Phượng Hy ngạc nhiên:

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ mợ Phụng có lỗi gì với cậu Hai à?

Tư Chí nhở những cọng râu tưởng tượng dưới cằm:

- Chuyện này, em về mà hỏi thằng Long. Nó rõ hơn ai hết.

Phượng Hy liếc anh ta:

- Tôi ghét nhất người ăn nói giữa chừng.

Tư Chí khoái trá:

- Người khôn ngoan phải biết ngừng đúng lúc. Ai muốn ganh ghét, mặc họ.

Chiếc ghe máy tấp vào bờ, Tư Chí nhảy lên trước, Phượng Hy lẹ mọ bước theo sau. Cô vẫn chưa quen đi bằng tàu bè, nên lên bờ rồi đầu óc vẫn còn lằng lằng vì say sóng.

Men theo bờ đất đắp thật cao, Tư Chí dẫn Hy vào một vườn chôm chôm đỏ trái. Nhìn những cánh cây sai oằn sà xuống cả mé mương, Phượng Hy thích mê người.

Mấy hôm nay, Hy theo Tư Chí thu mua. Cô biết anh ta rất ghét có người đi cùng, nhưng vì Bằng yêu cầu, nên dù không muốn Tư Chí vẫn phải bấm bụng gặt đầu.

Đi với anh ta thật là chán, vì tới đâu, Tư Chí cũng nhậu quất cần câu rồi cà kê dê ngỗng, lắm khi gần trễ con nước vẫn chưa muốn về.

Trong khi đó, Phượng Hy phải dật dựa ngoài vũng.

Dẫu rất bực bội, Phượng Hy vẫn làm thỉnh chịu đựng. Bằng muốn dần dà cô sẽ thay thế vị trí của Tư Chí, nên anh điều cô đi cùng hẳn.

Dường như Tư Chí chẳng hề quan tâm tới Hy. Hẳn tự tin vì hẳn là anh vợ của Hai Yên, hay hẳn đã biết mục đích của Bằng, nhưng vẫn lặng thinh với những mưu mô nào đó có lợi cho mình?

Phượng Hy không hiểu nổi. Cô đánh giá cao thủ đoạn của Tư Chí.

Hẳn là một con cáo già trong mua bán mà Bằng còn thua xa về kinh nghiệm.

Mang tiếng là cùng đi thu mua với Tư Chí, nhưng chưa lần nào Hy được tham gia vào việc định giá, vì chuyện ấy chỉ được bàn tới trong

cuộc nhậu, mà cô không đủ can đảm ngồi với các bọm cho đến khi tàn cuộc.

Khi về, Hy đã nhiều lần hậm hực mách với Bằng. Anh ta chỉ tũm tĩm cười và tiếp tục phân cô đi nữa. Ối! Đi kiểu hữu danh vô thực, cỡi ngựa xem hoa thế này chán thật.

Khoác tay chỉ ra đường, Tư Chí nói:

- Em cứ tự nhiên tham quan, chôm chôm oằn cả cây kìa.

Phượng Hy nghiêm mặt:

- Em sang đây không phải để ăn chôm chôm.

Tư Chí tặc lưỡi:

- Biết rồi. Mà cần chi em phải nhọc lời. Tất cả cứ để anh Tư lo.

Hy bướng bỉnh:

- Em muốn tham gia định giá.

Hơi khựng lại một chút, nhưng sau đó Tư Chí bật cười:

- Ối dào! Giá đã có khung cả rồi. Mình đâu thể ép nhà vườn hạ thấp hơn nữa. Phải cho người ta sống với chợ. Em muốn tham gia thì được thôi. Nào, vào bàn với bọn anh để còn cụng ly ... trăm phần trăm nữa.

Phượng Hy hậm hực bỏ ra ghe ngồi. Gió ngoài sông Tiền thổi vào lồng lồng vẫn không làm cô vui bực. Với Tư Chí, Hy khác nào con cừu non, không khéo hấn nuốt chửng cô bây giờ.

Ngồi mãi một lúc cũng buồn chán, Hy đi vòng vòng trong sân và nghe các bọm nhậu chuyện trò rôm rả.

Giọng Tư Chí oang oang:

- Mẹ kiếp! Ba Bằng cứ cho con nhỏ theo kèm kẹp tao miết. Hôm nào hứng tao "nhậu" nó luôn. Con nhỏ coi cũng ngon cơm chợ bộ.

Phượng Hy nóng mặt khi nghe cả đám cười rần rần, rồi những lời cợt nhả được phát ngôn tiếp theo đó. Cô quay lưng đi một nước.

Đầu óc Tư Chí đã có tư tưởng hắc ám như vậy chắc Hy phải tránh xa hẳn quá.

Tiếp tục ngồi chờ đợi, Hy đưa mắt lơ đãng nhìn ra xa. Một chiếc ghe máy chạy ngang. Phượng Hy ngạc nhiên khi thấy bà ngoại mình trên đó. Cạnh bà là một phụ nữ trẻ đang bồng con. Hai người đang trò chuyện trông khá thân thiết nên bà không thấy Hy.

Cô buột miệng gọi to rồi quỳnh quáng chạy dọc theo bờ. Bà Bảy Thương có vẻ bối rối nhưng vẫn cho ghe tấp vào.

Giọng bà ngạc nhiên lẫn khó chịu:

- Con đi đâu vậy?

Hy vừa thở vừa trả lời:

- Con thu mua chôm chôm.

- Đi với ai?

- Dạ, với anh Tư Chí.

Bà Bảy nhúu mày:

- Tư Chí nào kia?

Ngập ngừng Hy đáp:

- Ảnh làm chung với con, chắc ngoại không biết đâu.

Gật đầu chào cô gái ngồi kề bà Bảy, Hy thắc thỏm tự hỏi: Phải cô ta là bà vợ sau của cậu Hai không? Nếu phải thì rõ ràng bà ngoại Hy đồng tình chuyện này rồi.

Bà Bảy ra lệnh:

- Qua vườn mình rồi lát về với ngoại luôn.

Phượng Hy gật đầu. Cô dận dò người lái ghe rồi nhảy qua ngồi cạnh bà Bảy và nghe bà nói với người phụ nữ.

- Con của Phượng Huyền đó.

Quay sang phía Hy, bà bảo:

- Con chào dì Chi đi.

Phượng Hy gượng gạo cười khi thấy mình bị chỉ đạo như trẻ con. Cô ghé sát người bà Bảy, giọng thì thầm:

- Ai vậy ngoại?

Bà Bảy ậm ự:

- Bà con ...

Mọi người chợt im lặng. Hy ngấm thẳng bé ngủ ngon lành trong tay mẹ. Chắc nó chưa đúng một tuổi đâu. Tại sao cậu Hai lại vợ cái khó vào mình nhỉ? Và tại sao mẹ Phượng phải ngậm bồ hòn làm ngọt kia? Long và Ánh Vy biết mình có một đứa em cùng cha không?

Bổng dưng Hy chạnh lòng, cô chồm qua nựng vào gò má bụ bẫm của đứa bé, miệng trầm trồ:

- Dễ thương quá. Em bé được mấy tháng rồi dì?

Chi lúng túng trong miệng:

- Dạ mười tháng rồi.

Bà Bảy bật cười:

- Nói chuyện với em cháu mà dạ, con nhỏ này thiệt ...

Bà chợt hỏi Phượng Hy:

- Con thấy thằng nhóc giống ai, Hy?

Nheo nheo mắt nhìn Chi, Hy nói:

- Không giống mẹ chút nào. Chắc là giống cha rồi.

Bà Bảy móm mém cười, nhưng không nói gì. Ghe cập bến, cô đỡ bà Bảy lên bờ rồi quay lại đỡ Chi. Hy đọc được trong mắt ngoại mình rõ hài lòng.

Ba người vào một căn nhà xây kiên cố, rộng rãi, không kém ngôi nhà

ở Mỹ Tho. Lúc Hy còn ngờ ngác thì ông Hai Thọ lẳng xẵng chạy ra
ẵm đứa nhỏ.

Thấy Hy, ông khựng lại:

- Ủa, có con nhỏ này nữa à?

Phượng Hy tủm tỉm:

- Con sang thăm cho biết nhà của cậu Hai.

Ông Thọ vừa nựng cục cưng, vừa lầu bầu:

- Biết rồi thấy sao?

Hy hóm hỉnh:

- Dạ đẹp ạ. Thảo nào cậu cứ thích ở đây.

Ông Thọ hừ một tiếng rồi hỏi trống:

- Thăng Bo thế nào?

Chi nhỏ nhẹ như tờ đang thưa chuyện với chủ:

- Dạ, con lên cân, tăng chiều cao tốt, mới chích ngựa ba thứ bệnh.

Mặt ông Thọ giãn ra khoan khoái. Ông mãi mê ngắm thăng bé, không
cần quan tâm đến mọi người xung quanh.

Bà Bảy ngồi xuống bộ ván gỗ đen bóng, giọng hí hửng:

- Thăng Bo đi tới đâu cũng bị quở, tao sợ quá, nên biếu nó ẵm về
sớm. Vài bữa, tao phải đi thỉnh bùa cho thăng nhỏ đeo mới được.

Phượng Hy chợt thấy mình thừa. Cô bước ra hiên ngồi nhìn sông.

Nơi đây, tóat lên không khí đầm ấm, hạnh phúc của một gia đình thật
sự chớ không lạnh lẽo, hoang tàn như ngôi ngà ở Mỹ Tho. Bỗng
dưng Hy tội nghiệp mợ Phụng. Là đàn bà mà phải chịu chia sẻ tình
yêu của chồng với người khác, nghĩ cũng khổ. Nhưng chắc chắn
giữa cậu mợ phải có một uẩn khúc nào đó. Nếu không, để gì mợ
Phụng nhắm mắt làm lơ trước hạnh phúc êm đềm của chồng.

Một lúc nào đó thuận tiện, Hy sẽ hỏi Long chuyện này, xem anh nói
thế nào. Mà xem ra, giữa Hy và anh khó có dịp thuận tiện vì cô đi làm
suốt ngày, còn Long lại đi chơi suốt đêm.

Sau đêm giông bão ấy, hai người hiếm khi gặp nhau. Nếu có, chỉ cần
thoáng thấy bóng Long là Hy đã lẩn trước. Cô ngại phải nghe những
lời đại loại như xin lỗi của Long lắm. Nhất là xin lỗi để rồi khi tái phạm
lại ở mức nặng hơn. Trong mắt cô, Long khác nào con ngựa chứng
không cương, ai đến gần sẽ bị giẫm lên mặt.

Bà Bảy Thương ngồi xuống kế Hy, giọng ngập ngừng kể lể:

- Cậu Hai con hạp ở đây hơn ở Mỹ Tho. Nghĩ cũng tội nghiệp, nó
ham thăng con trai.

Hy buột miệng:

- Cậu Hai đã có anh Long rồi còn gì?

Bà Bảy sa sầm mặt:

- Đừng nhắc tới thằng mất dạy ấy. Vô phúc mới có nó trong nhà. Phụng Hy nuốt nước bọt:

- Anh Long cũng như con, đều là cháu của ngoại. Tánh anh có chút thất thường, nhưng cũng đâu đến nỗi bị nói như vậy.

Bà Bảy gạt ngang:

- Con thì biết gì. Ăn chơi như nó, chả ai dám giao quản lý nhà cửa, đất đai. Tất cả tài sản này thằng Bo lớn lên sẽ hưởng hết.

Phụng Hy không nói lời nào, nhưng trong lòng chua chát vô cùng. Cô cũng là cháu, nhưng chưa khi nào Hy nghe bà ngoại nhắc đến việc phân chia tài sản đất đai của ông bà để lại cho mình. Giống như Long, chắc cô thuộc “thành phần không thể tin được.” Vì cô còn một ông bố nổi tiếng phá của, nên Hy sẽ không được chút gì đâu.

Cũng may là Hy chẳng đặt nặng vấn đề này. Cô còn mặc cảm, việc ngày xưa mẹ mình đã bỏ nhà ra đi, còn mặc cảm vì ông ngoại đã đăng báo từ cô con gái cứng. Bởi vậy, Hy luôn an phận. Nhưng Long thì khác, anh là cháu đích tôn của dòng họ cơ mà.

Hy buột miệng:

- Con không đòi hỏi gì cho mình. Nhưng đối với anh Long như vậy là bất công. Mọi Phụng sẽ không dễ yên.

Bà Bảy cười nhạt:

- Nó dám phản đối à? Chắc không có chuyện đó rồi. Mà con cũng chẳng nên can thiệp vào chuyện người khác làm chi. Về Mỹ Tho đừng đại mồm chóp chép những gì đã thấy ở đây. Ngoại không muốn thằng Long có cơ hội để quậy.

Phụng Hy ngoan ngoãn gật đầu. Trong nhà, cậu Hai đang hát “Võ Đông Sơn – Bạch Thu Hà” để ru thằng Bo ngủ.

“Biên cương lá rơi, Thu Hà em ơi

Đường dài mịt mù em không tới nơi

Mây nước buồn cơn lửa binh

Khóc than chuyện chúng mình

Xót thương riêng em một mình ...”

Giọng ông ngân vang, buồn đỗi dài theo con sông. Phụng Hy thần thờ nhìn thật xa và tự hỏi chẳng biết con sông này có ra tới biển không?

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 7

Phượng Hy giật mình vì tiếng la chối tai của bà Phụng. Mới sáng sớm đã có chuyện rồi sao? Dù còn rất buồn ngủ, Hy vẫn ngồi bật dậy. Vừa vươn vai, cô vừa nghe bà Phụng quát:

- Chúng bây toàn một lũ ăn bám, vô công rồi nghề. Hừ! Bám cho cổ vào, tao mà chết, chúng mày chẳng sống một mình nổi đâu.

Giọng Ánh Vy chát chúa:

- Ông Long vùi tiền là mẹ riu riu xỉa ngay, còn con xin vài chục ngàn mẹ lại mắng. Rõ ràng mẹ thiên vị.

Bà Phụng quát:

- Ở đó mà so bì. Cứ đi làm như con Hy thì khỏi xin tiền ai hết.

Vy ré lên:

- Con có phải dân mồ côi ăn nhờ ở đậu đâu mà cần đi làm. Nếu có làm, con chỉ làm chủ thôi. Mẹ giao quầy video cho con đi.

Bà Phụng gằn:

- Sẽ không có chuyện đó đâu. Đừng đòi hỏi.

Ánh Vy đốp chát:

- Nó sẽ thuộc về ông Long chứ gì. Con không để yên chuyện này đâu, nếu mẹ tính như thế.

Phượng Hy giật mình khi nghe giọng Long bất ngờ vang lên:

- Tao không thèm cái quầy cho thuê băng đĩa ấy. Mày đừng hỗn hào với mẹ.

- Xì! Anh hiếu thảo quá nhỉ. Nhưng nếu chỉ có hiếu với mỗi mình mẹ thôi thì chả xi nhê gì đâu. Ba & nội mới quan trọng kìa. Anh cứ chọc tức 2 người hoài, không khéo gia tài này sẽ rơi vào tay con Phượng Hy mất.

- Phượng Hy không giống như mày nghĩ.

Ánh Vy ong óng:

- Điều này chưa chắc.

Bà Phụng căm phẫn:

- Im đi. Ba chúng mày mới có một thằng con trai. Nó sẽ cướp phần chúng bây chứ chẳng phải con Hy đâu.

Ánh Vy líu lười:

- Mẹ...mẹ bảo sao? Con Chi sanh con trai à? Vậy mà mẹ vẫn để nó yên à? Phải đánh cho nó một trận chứ?

Bà Phụng đắng cay:

- Đụng tới nó, mẹ con mình sẽ ra đường ở đó.

Ánh Vy lớn lối:

- Ra thì ra. Mẹ vẫn còn cái nhà ở chợ Thanh Trì mà, sợ gì cơ chứ?

Phượng Hy mệt mỏi ôm đầu. Cô muốn nằm nường thêm một chút cũng không được. Uể oải cô xuống bếp làm vệ sinh cá nhân rồi lên

ra sau vườn. Cô không thích nghe mẹ con mợ Phụng hò hét nữa. Đi vòng vòng trong vườn sớm, hít hương thơm của hoa cỏ vẫn thú vị hơn.

Nhưng thú vị chưa được mấy phút, Hy đã bối rối khi chạm mặt Long. Anh trong nhà đi ra, mặt lầm lì, miệng phì phà điếu thuốc.

Dường như Long cũng bất ngờ khi thấy Hy. Anh hơi khựng lại rồi giả lả:

- Mẹ con anh làm Hy mất ngủ phải không?

Hy cố ra vẻ tự nhiên:

- Đâu có. Thường ngày giờ này em cũng đã thức. Chỉ riêng anh hôm nay dậy sớm hơn mọi ngày.

Long gượng gạo cười:

- Vì anh bận chuyện phải đi.

Phượng Hy lơ đãng hỏi:

- Lại đi Sài Gòn à?

- Không. Xa hơn.

Cô chớp mắt:

- Vũng Tàu hay Long Hải?

Long không trả lời, anh ngập ngừng:

- Đi uống cà phê với anh.

Phượng Hy chột dè dặt:

- Nhân dịp gì mới được chứ?

Long nhún vai:

- Buồn, chán, cô đơn, cần được tâm sự và cần một lời khuyên.

Hy phẩy tay:

- Vậy anh lộn địa chỉ rồi. Em không phải chuyên gia tâm lý.

Long ngọt ngào:

- Nhưng em là em anh. Anh muốn được người thân hiểu mình.

Phượng Hy hất mặt nhìn chòm bông mận trắng xóa trên đầu. Hy muốn biết Long nghĩ gì về việc anh vừa có thêm một cậu em trai chưa tròn một tuổi. Đây là dịp để tìm hiểu Long và cũng là dịp Hy thẳng thắn nói với Long những điều cô chưa hài lòng về anh.

Dẫu Long có nhiều biểu hiện xấu với ba mẹ và nội, nhưng sao Hy vẫn cảm thấy anh là người tốt. Những hành vi khó coi của Long là một cách phản kháng những bức xúc của nội tâm không giải bày được. Nếu đây là cơ hội nghe anh nói, Hy nên đi uống cà phê lắm chứ.

Hai người có mặt ở quán Chiều Tím. Chắc Long là khách quen nên vừa thấy anh, các cô tiếp viên đã tíu tít chào mời. Long đưa Hy lên sân thượng, chọn một chỗ ngồi kín đáo, yên tĩnh và gọi hai ly cà phê.

Long hỏi:

-Em thấy chỗ này thế nào?

Hy nhún vai.

- Em không có ý kiến, vì thú thật, em ít khi vào quán lắm.

Long xoa cằm:

- Cô Huyền giữ con gái kỹ quá.

Phượng Hy buồn buồn:

- Nhưng mẹ em có sống đời để giữ em mãi đâu. Nếu ngày xưa, em biết tự lập hơn, chắc giờ đã khác.

Long ngập ngừng:

- Em có tin gì của dượng Nhân không?

Hy lắc đầu:

- Không.

- Anh nghĩ, nếu có dịp, em nên về Sài gòn hỏi thăm xem dượng ấy sống thế nào?

Hy nhếch môi:

- Ba em không đáng để được quan tâm. Nhưng dù sao, em vẫn cảm ơn anh đã nhắc nhở.

Im lặng một lúc, Hy hỏi:

- Nếu so sánh, cậu Hai tốt hơn ba em nhiều. Sao anh lúc nào cũng bất đồng với cậu Hai hết vậy?

Long loay hoay ly cà phê trong tay, lâu lắm mới trả lời.

- Vì ông ấy không phải là ba của anh.

Thấy mắt Hy tròn xoe kinh ngạc, Long nói tiếp :

- Chắc em không tin, nhưng đó là sự thật.

Phượng Hy liếm môi, cô nhớ lại những lời úp mở của bà ngoại khi nói về Long, những lời cậu Hai máng anh... và tự kết luận là Long không nói dối.

Hy nhỏ nhẹ :

- Em tin anh. Nhưng tại sao vậy?

Long gượng cười :

- Câu hỏi đơn giản, nhưng khó trả lời. Vì anh không biết bắt đầu từ đâu.

- Thế tại sao anh biết là... là...

Long trầm giọng :

- Chính bà nội đã nói nhân một lần ba mẹ anh cãi vã. Thoạt đầu, anh tưởng nội giận mẹ nên mới nói như thế cho hả. Nhưng sau đó, anh suy nghĩ, gom góp những câu xách mé của ba, của nội và suy ra lời nội nói là sự thật. Anh hỏi mẹ, bà đã nhìn nhận.

Long đốt thuốc :

- Người ta không có quyền chọn cha mẹ cho mình, nhưng có quyền chọn cách sống với người mình gọi là cha mẹ. Dù biết mình không phải là con ruột, chẳng phải cháu đích tôn, anh vẫn sống rất phải đạo cháu thảo, con hiền. Nhưng dường như sự hiếu thảo của anh chỉ làm bà nội và ba chướng mắt. Hai người hầu như không bao giờ hài lòng anh. Khi chưa biết sự thật, anh luôn nghĩ tại mình nhiều khuyết điểm, nên mới bị rầy la, nhưng sau đó, anh chưa chút nhận ra, anh chẳng có khuyết điểm gì ngoài cái tội là con riêng của mẹ.

Uống một ngụm cà phê, Long nói tiếp :

- Càng cố làm vừa lòng mọi người, càng bị đối xử tệ. Anh đâm ra căm ghét tất cả. Nhất là khi ba muốn có thêm một người vợ khác mà mẹ không chịu. Hai bên mỗi lúc một mâu thuẫn dữ dội. Nội và ba kéo Ánh Vy về phe mình, nên anh cũng chẳng được nó ủng hộ. Trái lại, con bé luôn ganh tỵ với anh.

Cười buồn, Long bảo :

- Anh trở thành người đứng trong chính ngôi nhà nhỏ của mình. Cô đơn, căm phẫn khiến anh thích đập đổ những gì quanh mình. Anh muốn biết ba ruột của mình là ai. Mẹ nhất định không nói, thế là anh đâm ra hận bà. Trước kia, mẹ không đành hanh, nhỏ mọn như bây giờ đâu. Cũng tại anh...quậy mẹ quá, bà đâm ra bẳn tính. Lúc nào mẹ cũng không đối bà nội, nên dù em vô tội, nhưng vẫn bị kéo vào cuộc. Mẹ trút hết mọi hậm hực đối với nội vào em. Điều này, khiến anh thấy mình có lỗi. Mong em hiểu cho mẹ con anh.

Phượng Hy trầm ngâm :

- Em hiểu mà. Nhưng anh làm khổ mẹ Phượng cũng chẳng thay đổi được gì. Tốt nhất, anh nên tìm vui bằng một công việc nào đó.

Long chép miệng :

- Anh cũng nghĩ thế. Cảm ơn em đã cho anh một lời khuyên.

Hai người bỗng im lặng. Long nhìn Hy và nói :

- Cuối cùng anh cũng tìm được người hiểu mình. Phải nói, từ khi có em ở chung nhà, anh bớt lẻ loi, quạnh quẽ.

Phượng Hy lắc đầu :

- Chắc anh nói cho em vui, chứ em với anh như mặt trời mặt trăng, mấy khi được gặp nhau đâu.

Long vẫn không rời mắt khỏi gương mặt Hy :

- Đành là vậy. Nhưng anh vẫn thấy ấm áp khi ra vào ngôi nhà từ lâu đã rất lạnh ấy.

Phượng Hy lúng túng vì ánh mắt có phần đăm đăm đuổi của Long. Cô bưng ly cà phê lên uống và nhìn mặt :

- Eo ơi ! Đáng quá.

Long bật cười thật hồn nhiên :

- Đường vẫn chưa tan hết mà.

Hy nheo nheo mắt :

- Trong cái đắng vẫn còn vị ngọt chưa tan.

Long tha thiết :

- Em chính là vị ngọt của đời anh đấy Hy.

Phượng Hy nghiêm mặt :

- Không nên nói như thế. Chúng ta là anh em.

Long lắc đầu :

- Anh và em không có quan hệ máu mủ ruột rà nào hết.

Hy kêu lên :

- Chính vì nghĩ như vậy, nên anh cho mình quyền thân mật quá mức với em phải không? Em phải nói rõ với anh. Em luôn luôn coi anh là anh mình. Trước kia, bây giờ và sau này cũng vậy.

Long trầm giọng :

- Nhưng anh thì không. Trong tim anh, em đứng ở vị trí khác.

Hy đứng dậy :

- Em tới đây không phải để nghe những lời đó. Đừng làm em khó xử hơn nữa khi lúc nào em cũng phải sống trong tâm trạng đối phó với mẹ Phượng và chị Vy.

Không đợi Long nói thêm câu nào, cô hấp tấp chạy xuống đường, ngoắt chiếc xích lô đang chờ tới.

Ngồi trong xe, Phượng Hy nhắm mắt, nghe tim đập thình thịch. Cô chợt muốn khóc khi nghĩ tới Long. Anh rất nhiều bồ bịch, lẽ nào không có ai là tri kỷ để anh phải thốt lên những lời như tỏ tình với Hy? Mà sao cô thấy buồn thế này cơ chứ? Phượng Hy chưa hề nhận nhận một lời tỏ tình nào. Cô từng khao khát có một tình yêu, có một người đàn ông cạnh mình để san sẻ buồn vui, nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng mình phải rơi vào hoàn cảnh vừa rồi.

Tại sao cuộc sống luôn dành cho cô nhiều oái oăm trắc trở như thế nhỉ?

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 8

Xe dừng trước nhà Bằng. Hy trả tiền xe, đẩy cổng sắt bước vào. Cô đi thẳng một mạch tới tận gian sơn của dì Bê và nghe giọng Xê reo lên :

- Ý ! Cô Hy !

Phượng Hy bẹo má con bé :

- Má đâu rồi?

Xê vừa nhai táo vừa đáp :

- Má em đi chợ Mỹ Tho. Bữa nay nhà cậu Bằng có khách, mà cô Hy tìm má hay tìm cậu Ba vậy?

Phượng Hy không biết trả lời sao nữa. Hôm nay là ngày cô được nghỉ. Lẽ ra Hy đã ngủ một giấc tới trưa. Nhưng kế hoạch bị phá vỡ. Cô nhẹ dạ nghe lời rủ rê của Long đi uống cà phê , để bây giờ lơ ngơ trôi dạt về đây.

Hy ậm ự :

- Cô chả tìm ai hết. Thèm nằm võng nên sang đây...

Nhỏ Xê tròn mắt lên :

- Ủa ! Sao cô nói nhà cô cũng có võng mà.

- Võng đó nằm không ngon.

Nắm tay Hy kéo mạnh, Xê bảo :

- Vậy thì ra võng này nằm. Cậu Ba không có ở nhà, cô tha hồ ngủ ngon nha.

Không còn khách khí, Phượng Hy ngả lưng xuống chiếc võng rộng êm ái, mở mắt nhìn những cành lá đan vào nhau xanh mượt. Cô thấy lòng dịu đi.

Hy chợt nhớ đến mấy câu thơ nhỏ bạn thân chép cho cô thời trung học :

"Tôi là con gái

Hồn như lá cây

Chút tình thơ dại

Mênh mông tháng ngày."

Hy đúng là con gái, hồn thơ non như những phiến lá mới kia, nhưng cô chưa có chút tình thơ dại nào cả. Bởi vậy, dần muốn quên đi cho rồi, nhưng chẳng hiểu sao Hy vẫn xôn xao vì những lời của Long.

Suy cho cùng, anh đúng là tội nghiệp. Mẹ Hy dặn : "Không được tội nghiệp bọn con trai, vì khi mũi lòng trước bất cứ hoàn cảnh nào của chúng là con đã thua... rồi sẽ không ai tội nghiệp lại con đâu."

Mẹ kể rằng, ngày xưa, chính vì động lòng trắc ẩn trước một chàng lãng tử tứ cố vô thân, có tài xuống xẻ vụng cổ ngọt lịm, mẹ đã theo ba. Hồi đó, ông giỏi vẽ quanh mình một huyền thoại đượm mùi bi thương, chính cảm cái bi thương ấy, mà cô tiểu thư con nhà như mẹ, đã vội quên người đàn ông được gia đình định sẵn, để chạy theo tiếng gọi của trái tim. Hy không muốn giống mẹ. Cô sáng suốt nhận ra Long chẳng có điểm nào tốt hết. Anh đang vẽ một màu ảm đạm,

thê lương lên cuộc đời mình để bầy con chim non như Hy. Cô sẽ không đời nào bị sập bầy của Long đâu.

Không đời nào. Không đời nào. Phượng Hy vừa tự nhủ vừa tung chân đẩy mạnh cái võng. Nhịp lắc thật mạnh của nó khiến cô phấn chấn hẳn lên.

Hy ngồi bật dậy, hai tay nắm chặt hai bên cánh võng, chân lấy đà đẩy thật mạnh. Cô để mặc mái tóc dài của mình bay tung và cất tiếng cười trong vắt.

Mãi mê với cảm giác mạnh, Phượng Hy không thấy một người đàn ông đang bước đến gần mình bằng những bước chân hối hả.

Ông ta sững sốt khi Hy đưa tay vén tóc qua một bên. Lúc Hy hốt hoảng vì bất ngờ thì ông ta lại ấp úng thốt không nên lời.

- Phượng..... Phượng.....

Nhịp võng chậm dần lại, rồi ngừng hẳn. Hy tò mò nhìn người đàn ông lạ đang lúc ông ta như bị thôi miên bởi cô.

Đó là một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, dáng tầm thước nhưng lực lưỡng, khỏe mạnh. Trông ông ta rất là lạ. Sang trọng, điển trai, và có lẽ không phải người ở vùng này. Chắc là bạn của Bằng. Một người bạn vong niên khá chênh lệch về tuổi tác.

Nhìn bạn của xếp kiều này thì bất lịch sự quá, Phượng Hy đứng dậy, gật đầu chào.

Như sức tỉnh, ông ta buột miệng :

- Phượng Huyền là gì của em?

Phượng Hy bối ngỡ vì câu hỏi thẳng đó. Cô từ tốn :

- Dạ, là mẹ. Ông biết mẹ...em à?

Người đàn ông xúc động ghê gớm :

- Thảo nào, em giống Huyền quá.

Phượng Hy bối rối :

- Vâng, ai cũng nói thế ạ.

Rồi cô ngập ngừng :

- Ông là... là....

Người đàn ông tự giới thiệu :

- Tôi là Tâm, chú Ba của Bằng.

Hy đã lấy lại vẻ tự nhiên vốn có :

- Trước kia, chú là bạn của mẹ cháu?

- Đúng vậy. Mẹ... em vẫn khỏe chứ?

Phượng Hy ngạc nhiên nhìn ông. Mắt cô chợt cay xè, Hy nghẹn ở ngực :

- Mẹ cháu mất gần một năm rồi.

Mắt tối sầm lại đau đớn, ông Tâm chống tay vào gốc xoài, giọng lạc

đi :

- Tại sao lại như thế?

Hy chớp mắt :

- Mẹ bị suy tim.

Ông Tâm ôm mặt nghẹn ngào :

- Trái tim Huyền vốn mong manh. Cô ấy khác nào một nhành lan yếu đuối. Trời ơi ! Vậy là không bao giờ tôi được gặp Phượng Huyền nữa rồi.

Nhìn người đàn ông khóc, Hy rối cả lòng. Cô không biết phải an ủi thế nào khi người được thương tiếc là mẹ mình.

Nước mắt lăn chã rơi theo, Hy nghe ông Tâm kể lể :

- Lần trước, tôi về có hỏi thăm Phượng Huyền, bác Bảy cho biết Huyền không được hạnh phúc, tôi không ngờ cô ấy lại vắn số đến thế. Có phải những bất ổn trong cuộc sống đã sớm giết Phượng Huyền không?

Hy im lặng. Cô không thể cho ông Tâm biết chính ba là nguyên nhân khiến mẹ đau tim mà chết. Dầu sao, Hy cũng phải giữ chút sĩ diện cho mẹ mình.

Ông Tâm đã qua cơn xúc động, ông gượng gạo nói :

- Xin lỗi, tôi đã khiến em phải khóc theo. Nhưng với tôi, đây quả là một cú sốc mạnh. Tôi trở về lần này với hy vọng sẽ gặp lại người xưa, nào ngờ...

Phượng Hy nhỏ nhẹ :

- Được chú nhỏ những giọt lệ thương cảm, chắc linh hồn của mẹ cháu rất vui.

Ông Tâm nhếch môi buồn bã. Ông nói :

- Tôi vẫn chưa biết tên em đây bé con.

- Cháu là Phượng Hy.

- Tên đặc biệt lắm. Hy làm gì trong khu vườn của tôi nhỉ?

Phượng Hy ngập ngừng :

- Cháu tìm dì Bê.

Ông Tâm "ồ" lên thích thú :

- Em quen cả cô Bê à? Ngày xưa, Huyền quý cô Bê lắm đấy.

Hy chớp mắt :

- Cháu cũng quý dì ấy. Dì Bê giúp đỡ cháu rất nhiều.

Ông Tâm ngạc nhiên :

- Vậy à? Cụ thể là việc gì?

- Dì Bê giới thiệu với cháu tới làm trong cơ sở mua bán trái cây của anh Bằng.

Ông Tâm chắc lưỡi :

- Vậy mà tôi không hề biết. Sao cô ấy lại để em làm những việc nặng nhọc ấy kia?

Hy vội vã bảo :

- Dạ, đâu có gì gọi là nặng nhọc. Hơn nữa, cháu đang cần một công việc.

Ông Tâm xót xa :

- Thế ba em đâu? Sao ông ta không chăm sóc con gái mình mà để em phải đi làm ở tuổi nên đi học?

Phượng Hy vội vã lên tiếng :

- Cháu muốn tự lập.

Ông Tâm dịu dàng nhìn Hy :

- Em mạnh mẽ hơn Phượng Huyền nhiều.

Ánh mắt của ông khiến Hy xốn xang khi nhớ tới mẹ. Mẹ mất rồi, nhưng vẫn đủ sức làm người đàn ông này rơi lệ. Điều đó chứng tỏ rằng mẹ mạnh mẽ hơn Hy.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 9

Bà Bê đơn đả bước tới :

- Ông biết là ai không ông Ba Tâm?

Ông Tâm trách :

- Biết chứ. Cô thật tệ khi không hề nói gì với tôi.

Bà Bê phân bua :

- Ông toàn điện thoại cho cậu Bằng, tôi có muốn nói gì với ông cũng không được.

Ông Tâm lảng sang chuyện khác :

- Bằng về chưa?

- Tôi đã cho người đi gọi. Chắc cậu cũng sắp về.

- Tối nào nó cũng bỏ nhà thế à?

Bà Bê vội nói :

- Dạ đâu có. Nếu biết ông về, chắc chắn tối hôm qua cậu ấy đã ở nhà.

Ông Tâm chưa kịp nói gì, thì nhóc Xê chạy vào khoanh tay :

- Dạ, có bà Hai, cậu Yên sang thăm ông Ba.

Môi hơi nhếch lên, ông bảo :

- Họ biết tin hay thật.

Trước khi bước đi, ông nói như ra lệnh :

- Phượng Hy ở lại ăn cơm với gia đình chúng tôi nhé.
 Bà Bê trả lời thay cô :
 - Vâng, Hy sẽ ở lại ạ.
 Đợi ông Tâm khuất bóng, bà Bê mới hỏi :
 - Lúc nhìn thấy cháu, ông ấy có nói gì không?
 - Chú ấy hỏi Phượng Huyền là gì của cháu.
 Bà Bê thở dài :
 - Ông ấy còn nặng tình quá.
 Hy bùi ngùi :
 - Nghe tin mẹ cháu đã mất. Chú Tâm khóc như con nít.
 Bà Bê nói :
 - Cũng là duyên số cả. Nếu hồi đó.... Mà thôi, vào phụ dì một tay.
 Phượng Hy ngoan ngoãn đi theo bà Bê. Cô vừa nhặt rau, vừa bâng quơ hỏi :
 - Anh Bằng đi đâu suốt đêm dì nhỉ?
 Giọng bà Bê chợt hằn học :
 - Tới nhà con... chồn hôi ấy chớ đâu nữa. Con quỉ ấy có bùa mê mà.
 Hy tò mò :
 - Chú Tâm có biết mối quan hệ này không?
 - Có ai nói đâu mà biết. Ối ! Thây kệ cậu ấy. Để rồi cháu xem, chẳng mấy chốc sẽ rã đám cho coi.
 Phượng Hy cười cười :
 - Cần gì dì phải rửa xả bà ta cho mỗi miệng.
 Bà Bê cũng cười :
 - Đành là vậy, nhưng không rửa thì đâu phải đàn bà.
 Ngừng tay nhổ lông gà, bà hạ giọng :
 - Cháu không thích Bằng chút xíu nào thật à?
 Hy đỏ mặt :
 - Không.
 Bà Bê cắc cóc :
 - Không hay là chưa?
 Phượng Hy vật rụi cọng quế :
 - Điều đó có nghĩa gì đâu, khi ông ta chỉ nhìn cháu bằng nửa con mắt.
 Bà Bê bỗng lảng đi :
 - Hôm nay được nghỉ, sao cháu sang đây sớm dữ vậy? Ở bên lại có chuyện à?
 Phượng Hy bỗng ngập ngừng :
 - Chắc dì biết một bí mật nào đó của cậu Hai và mợ Phụng cháu?
 Bà Bê ngừng tay :

- Cháu muốn nói bí mật gì?

Hy liếm môi :

- Nguyên nhân khiến hai người luôn xung đột với nhau?

Thấy bà Bê lặng thinh, cô hỏi tiếp :

- Phải vì anh Long không?

Bà Bê buột miệng :

- Cháu đã biết rồi à? Ai nói với cháu vậy?

- Chính anh Long nói.

Bà Bê ngạc nhiên :

- Đây là điều nên giấu, sao nó lại nói với cháu kìa.

Phượng Hy dẫn đo :

- Ảnh muốn có người hiểu và chia sẻ buồn vui với mình, dầu sao cháu cũng là bà con.

Bà Bê nhú mày :

- Nghĩ cũng tội. Vừa lọt lòng mẹ, thằng bé đã bị hắt hủi. Bà Bảy và cậu Hai Thọ ép mợ Phụng đem cho đứa nhỏ, rồi phao lên sinh khó, nó đã chết, nhưng mợ ấy không chịu.

Phượng Hy thắc mắc :

- Vậy là mọi người đã biết Long không phải con cậu Hai từ đầu à?

Sao cậu Hai lại cưới mợ Phụng?

Bà Bê vắn vỏi nước :

- Lúc sinh thời, ông ngoại cháu và bà của mợ Phụng hùn hạp làm ăn, họ có chung gần cả chục chiếc ghe, gọi là ghe bầu chạy chở hàng hầu hết khắp vùng sông nước miền Tây. Chính vì không muốn phân chia vốn liếng, nên hai người đã làm sui gia.

Bà Bê kể :

- Hồi trẻ, cậu Hai Thọ hiền lành, khờ khạo lắm. Chuyện gì cũng nhất nhất nghe lời cha mẹ. Trái lại, mợ Phụng lại hết sức sắc sảo, khôn ngoan. Khổ một nỗi, về nhà chồng mới dăm tháng đã đi sinh. Đêm ấy, cậu Thọ nổi điên lên, phải tìm quên qua men rượu. Còn bà Bảy viện cớ đi chùa để khỏi đưa đứa con dâu hư hỏng tới nhà bảo sanh. Cười khẩy một tiếng nghe khô khốc, bà Bê nói tiếp :

- Chùa chiền làm chi, cúng kiến làm gì mà ác, khi đòi đem cho thằng bé, rồi phao lên là nó chết từ trong bụng. Dì nói thiệt, bà ngoại cháu ác nên cô Huyền mới nhận quả đó.

Phượng Hy xốn xang trong lòng , cô hỏi tiếp :

- Vậy còn ông ngoại cháu, ông phản ứng ra sao?

Bà Bê ngạc nhiên :

- Ủa! Bộ cháu không biết là sau khi cưới dâu một tháng, ông Bảy bị tai biến mạch máu não, chỉ nằm một chỗ thôi à?

Hy vỗ trán :

- Có nghe mẹ cháu nói, nhưng cháu quên.
- Chính vì ông Bảy nắm một chỗ nên bà Bảy mới quyết định mọi việc trong nhà. Nhưng mợ Phụng cũng đâu có vừa. Từ nhỏ mợ ấy đã theo ông bố làm ăn, nên việc điều hành tàu bè mợ rất rành. Hầu như hoạt động của đội ghe bầu, mợ Phụng nắm giữ, còn cậu Thọ chả biết ắt giáp gì. Biết tâm nguyện của ba mình muốn giữ nguyên đội ghe, nên cậu Hai đành bầm bụng ở với mợ Phụng, nhưng mâu thuẫn giữa hai người ngày càng sâu đậm.

Hy nhíu mày như cố nhớ :

- Mẹ có kể về đội ghe bầu của ông ngoại, nhưng sao bây giờ cháu không thấy?

Bà Bê ngậm ngùi :

- Còn đâu nữa mà thấy ! Sau khi ông Bảy mất, cô Ba Huyền bỏ nhà ra đi, đội ghe ấy cái hư mục, cái đem bán và số còn lại bị bão đánh đắm hết.

Phượng Hy thở ra :

- Mợ Phụng và cậu Hai không hề có tình yêu mà phải chịu đựng nhau gần ấy năm. Khổ thật! Đã không thương sao lại không ly dị nhỉ?

Bà Bê ra vẻ sành đời :

- Vì họ có nhiều cái chung quá, họ không muốn chia.

Rồi bà hạ giọng :

- Nhưng bây giờ khác rồi! Cậu Thọ đã có con trai nối dõi, thằng Long khó sống trong nhà đó lắm.

Phượng Hy chép miệng :

- Chuyện trong nhà cháu mà dì rành thật.

Bà Bê thản nhiên :

- Thành phố này bằng cái khăn tay. Ra đường là đụng người quen. Chuyện nhà cháu dì đương nhiên phải biết, vì anh Quỳ làm ở bên là anh bà con với dì. Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa mà. Sao, còn thắc mắc gì nữa không?

Hy chưa kịp trả lời thì Bằng xuống. Anh càu nhàu :

- Chú Ba về hồi nào? Sao dì không gọi tôi?

Bà Bê phân trần :

- Ông về tới đây khoảng một giờ khuya. Nghe chó sủa rồi nghe gọi ới ới, tôi sợ muốn chết vì không biết có chuyện gì. Mở cửa cho ông vào, nói ba điều bốn chuyện là đã hai giờ. Làm sao tôi gọi cậu ngay lúc đó được chứ.

- Thì sáng điện thoại sớm cho tôi.

Bà Bê trề môi :

- Xin lỗi cậu. Tôi không thuộc số điện thoại nhà... con đó.

Liếc vội về phía Hy, Bằng nói :

- Sao dì không lên phòng khách hợp cùng anh Yên và má kể tội tôi với chú Ba?

Bà Bê mai mỉa :

- Là đầy tớ, tôi đâu có dám.

Bằng lầu bầu :

- Đúng là đàn bà.

Nhìn bằng dậm chân bước trở lên, Phượng Hy tủm tỉm cười. Dường như anh bị quê độ, khi dì Bê bật mí chuyện "Đêm qua anh ở đâu" trước mặt cô. Mãi đã yêu sao còn sợ quê nhỉ?

Phượng Hy chợt ngậm ngùi. Cô chưa vướng vào lưới tình để biết tình yêu có mùi vị thế nào. Nhưng sáng nay, trái tim cô chợt xao động vì những lời tha thiết đến cháy bỏng của Long, và vì những giọt lệ muộn màng của ông Tâm khóc người đã mất.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 10

Long cúi kính hất tay đưa con gái ngồi sát mình ra, giọng cộc cằn :

- Anh hết tiền rồi ! Kiếm thằng khác mà sờ soạng.

Cô gái thản nhiên :

- Em tới với anh không phải vì tiền. Anh thừa biết sao còn nỡ nói với em như thế?

Long cười khẩy, cô gái tiếp tục lải nhải :

- Dạo này anh hay cáu quá. Tại sao vậy?

Long lầu bầu :

- Thất tình. Được không?

Cô gái tròn xoe mắt :

- Thất tình ! Chuyện lạ ghê. Mà thất tình em nào?

Long xụ mặt :

- Làm ơn để anh yên đi Bích Đào.

Bích Đào bĩu môi :

- Xời! Làm gì bí mật dữ vậy? Em hỏi thăm cũng ra con nhỏ đó à. Để xem nó mắt xanh mỡ đỏ, hơn em điểm nào mà khiến anh thất tình.

Long làm thinh. Anh tìm bao thuốc lá, nhưng không còn điều nào mới bọc chớ.

Bích Đào đứng dậy :

- Để em mua cho.

Long buột miệng :

- Không cần đâu.

Bích Đào nhún vai :

- Không cần em nhưng chắc cần thuốc. Em chẳng nghĩ gì hết, anh đừng lo xa quá.

Nhìn cô gái nhí nhảnh băng qua đường, Long xốn xang trong lòng. Đúng là Đào đến với anh bất vụ lợi. Tội bạn Long nói là con bé yêu anh điên cuồng. Và Bích Đào cũng chẳng dấu ai điều này. Trái lại, trước mặt những người khác, cô luôn thể hiện quyền sở hữu của mình. Đào sẵn sàng làm tất cả để các cô gái khác lầm tưởng rằng Đào là chủ trái tim Long.

Anh thừa biết điều đó, nhưng trước đây Long cứ để mặc. Anh lơ lửng con cá vàng với Đào. Được con gái yêu hết mình thì có lỗi gì, vậy cứ vô tư nhận, vô tư khoe số đào hoa của mình cho bạn bè ganh tỵ.

Bích Đào thấy cho Long gói ba số. Anh lạnh tanh :

-Cảm ơn.

Cô gái cười :

- Xời ! Khách sáo quá nhỉ.

Dứt lời, Đào ngồi xuống kế Long và tự nhiên dựa vào vai anh, giọng thủ thỉ :

- Có chuyện gì buồn, nói cho em nghe đi.

Long từ tốn rót thuốc. Anh và Bích Đào đã là...một từ lâu, thế nhưng cô lại không biết gì về thân phận của Long hết. Bí mật này ngoài Phượng Hy ra, Long chưa hề nói với ai, kể cả Ánh Vy. Con bé vô tư, ham chưng diện ấy không hề biết rằng anh và nó chỉ có chung một bà mẹ. Ý là thế mà Ánh Vy còn ganh tỵ với Long đủ điều. Càng ngẫm nghĩ Long càng buồn. Nhưng đâu phải bất cứ người nào cũng chia sẻ được với anh. Ngay cả Hy cũng thế. Khi nghe anh thổ lộ những thầm kín, Hy đã lẩn tránh anh kỹ hơn trước kia rất nhiều.

Tất cả cũng tại Long quá vội vã. Anh vừa để cô rơi vào hoang mang khi bảo mình không phải con của ông Hai Thọ, đã tiếp tục để cô hốt hoảng khi nói những lời tha thiết hơn cả lời tỏ tình. Hy tránh mặt Long là phải rồi.

Bích Đào nhìn những đường khói vòng vo ở khoảng không rồi bảo :

- Em nghĩ mãi vẫn chưa ra con nhỏ nào đã dám qua mặt mình để làm anh đau tim.

Vuốt nhẹ cánh tay Long, Đào tự tin :

- Em "bao sân" rất kỹ và chắc chắn không hề có con nhỏ đó, nếu có nó đã nằm trong danh sách em nắm.

Long vẫn lặng lẽ rút thuốc. Sự im lặng của anh làm Đào điên tiết.

Cô lạnh lùng nhún từng tiếng :

- Em sẽ giết đứa nào dám yêu anh.

Long lườm mắt :

- Lải nhải cái gì vậy? Nên uốn lưỡi vài chục lần để khi nói dễ nghe một chút.

Đào cong cớn :

- Điều này em đã tâm niệm rồi, cần chi phải uốn lưỡi.

Long nhún vai :

- Em đúng là ngốc khi tâm niệm một điều vớ vẩn như thế.

Vòng tay sang người Long, Bích Đào thắc mắc :

- Nhưng anh không yêu ai ngoài em chứ?

Long lơ lửng :

- Người khôn ngoan không bao giờ đặt câu hỏi buộc người ta trả lời có hay không.

Bích Đào bướng bỉnh :

- Nhưng anh sẽ trả lời có hay không?

Long búng đầu thuốc qua ô cửa sổ :

- Anh không thích nói dối, bởi vậy em đừng chờ câu trả lời của anh.

Bích Đào thẳng thốt :

- Anh nói vậy là sao?

- Em hãy tự hiểu lấy.

Nhìn đồng hồ, Long hạ giọng :

- Anh phải đi đây.

Bích Đào oà lên tức tưởi :

- Anh đúng là đồ đều.

Long cau mày :

- Anh chưa bao giờ gạt em mà.

- Nhưng em có tiếc gì với anh đâu.

Hai người chột rơi vào im lặng. Một lát sau Long lại nhắc :

- Anh phải đi.

Đào nhìn anh da diết :

- Em sẽ ở lại chờ anh như mọi khi.

- Anh sẽ không về đây nữa. Mẹ anh lấy lại căn nhà này rồi. Sắp tới anh sẽ đi khỏi Mỹ Tho một thời gian dài.

Bích Đào hốt hoảng :

- Anh đi đâu?

Long cụt ngắn :

- Long Khánh.
- Để làm gì?
- Anh phụ việc cho một trang trại ở đó.
Bích Đào kêu lên :
- Trời ơi ! Nhà anh đất đai mênh mông, anh không hề động tay vào, giờ lại lên Long Khánh phụ việc cho người ta. Anh đang tìm cơ để xa lánh em đấy à?
Long cười khẩy :
- Anh muốn tự vươn lên, chớ sợ gì mà phải lánh em.
Đào buông một câu chắc nịch :
- Em sẽ đi với anh.
Long lắc đầu :
- Đã bảo em phải uốn lượn vài chục lần trước khi phán quyết một điều gì đó quan trọng. Vừa rồi em lại bộp chộp đó.
Bích Đào hất mặt lên :
- Được ở bên anh là mong muốn của em. Sao lại bộp chộp chứ?
Long tàn nhẫn :
- Mong muốn của em lại là điều tối kỵ của anh. Làm ơn quên đi.
Đào nghẹn ở ngực. Cô cần môi làm thỉnh. Cô biết mình cần phải kiên trì, nhẫn nại, nếu muốn có được Long. Với cô, anh luôn tỏ vẻ dửng dưng, độc ác, lắm lúc lại xua đuổi, bắt cần, nhưng cuối cùng vẫn mê đắm ghi cô trong tay. Long là con ngựa không cần cương cơ chứ.
Đứng dậy, vuốt lại quần áo, Bích Đào thản nhiên nói :
- Em về đây. Bao giờ đi Long Khánh nhớ ghé thăm em trước để chia tay đấy.
Long trầm giọng :
- Ngày mai anh đi. Xem như hôm nay mình chia tay rồi đó.
Bích Đào nuốt nghẹn xuống :
- Anh không đùa chứ?
- Không, lẽ ra anh đi từ tuần trước kìa...
Bích Đào nhìn Long trân trối. Rồi cô dịu giọng một cách cam phận :
- Lên đó rồi cố gắng điện thoại cho em nhé.
Long chép miệng :
- Anh không dám hứa, vì trang trại của anh xa quốc phận, chỉ khi nào ra thị trấn mới có thể điện thoại cho em được.
Đào chớp mắt. Cô nhào vào vòng tay Long. Anh vỗ nhẹ lên vai cô :
- Quên anh đi... Đó là lời khuyên chân thành của anh.
Đào sụt sùi lắc đầu :
- Tại sao anh lại tự đày đoạ mình như vậy?
Long lấp lửng :

- Chơi mãi anh chán rồi.
- Anh vẫn có thể thoải mái làm việc ở đây mà.
- Em không hiểu gì đâu, và anh cũng không thể giải thích với em được. Thôi, em về đi...

Bích Đào cố năn nỉ :

- Anh không đưa em về à?

Long khô khan :

- Không, anh bận thật mà.

Dứt lời, anh bước ra trước, Đào đành theo sau. Long khoá cửa , nhảy lên xe phóng đi, bỏ mặc Đào đứng chờ xích lô bên đường.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 11

Ra tới Trung Lương, Long tắt xe vào một quán ăn và đến bàn kê sát bên trong nơi có người đàn ông đang ngồi.

Long kéo ghế và nói :

- Xin lỗi cháu tới trễ.

Người đàn ông cười dễ dãi :

- Chú cũng mới vừa xuống xe.

Lấy trong túi ra một phong thư gấp đôi, ông ta hạ giọng :

- Anh Luỹ gọi cho cháu.

Long đọc hết lá thư rồi ngồi thừ ra thật lâu.

Một lát sau, anh nói :

- Chú về thưa lại dùm rằng tuần sau cháu sẽ lên Long Khánh vì ở Mỹ Tho cháu còn một số việc chưa giải quyết xong.

Người đàn ông thở ra :

- Vậy sao. Anh Tư Luỹ trông cháu từng ngày đó.
- Cháu biết. Nếu xong việc sớm cháu sẽ đi sớm.
- Đây là lần thứ hai cháu nói như thế rồi.

Long từ tốn :

- Lần này cháu sẽ đi. Chắc chắn mà.

Người đàn ông vỗ vai anh :

- Chú tin tưởng cháu. Anh Tư dạo này yếu sức rồi. Cháu cứ hẹn lần lựa mãi, rồi sẽ ân hận đấy.

Long thần thờ nhìn ông ta ra khỏi quán, lòng chùng xuống vì hai từ "ân hận", cứ xoáy trong hồn.

Đúng là anh đã khát lần hồi chuyện đi Long Khánh. Anh đã để ba

mình phải chờ trong tình trạng sức khỏe ngày một suy sụp. Có lẽ bây giờ đã tới lúc anh phải đi thật rồi. Vì anh có ở lại Phượng Hy cũng chẳng để ý tới anh đâu.

Phóng xe về nhà, anh gõ cửa phòng bà Phụng và đưa cho bà bức thư của ba mình. Anh đốt thuốc hút trong lúc bà đọc thư.

Giọng bà Phụng gấp rút :

- Mẹ không đồng ý cho con đi.

Long hơi lớn tiếng :

- Tại sao mới được chứ? Ở đây co mãi mãi là một thằng con hoang, là một đứa ăn bám, không bao giờ ngóc đầu lên được.

Long bảo :

- Con thích được ba ruột của mình lo cho hơn. Con muốn thoát khỏi mặc cảm con hoang mà bao nhiêu năm nay phải mang nặng trên vai.

Con phải đi thôi mẹ ạ.

Bà Phụng chùi nước mắt :

- Mẹ không cãi nữa. Chừng nào con đi?

- Có lẽ vài ba ngày nữa, nhưng trước khi con đi, con muốn mẹ hứa với con một chuyện.

Bà Phụng ngập ngừng :

- Nói đi.

Long liếm môi :

- Mẹ phải đối xử tốt với Phượng Hy.

Bà Phụng khó chịu :

- Hừ ! Nó với mình chả có máu mủ ruột rà gì. Sao con lại quan tâm nhỉ?

Long thản nhiên trước thái độ của mẹ :

- Hoàn cảnh của Hy chẳng khác con mấy, rất tội nghiệp.

Bà Phụng bĩu môi :

- Chả nên tội nghiệp cái thứ như nó con ạ ! Trong di chúc nó có phần còn mày thì không đó.

Long chua chát :

- Con là gì trong dòng họ này mà đòi hỏi cơ chứ?

Bà Phụng cao giọng :

- Đúng là vậy. Nhưng về mặt pháp luật, con là con của Hai Thọ, là cháu đích tôn của bà Bảy Thương. Con phải được hưởng quyền lợi.

Giọng Long đánh lại :

- con không cần. Nó không phải là của con.

Bà Phụng vội vàng nói :

- Sao lại không, khi suốt hai mươi năm nay mẹ đã đổ mồ hôi, sôi con mắt làm giàu cho họ.

Long rành rọt :

Công sức của mẹ, Ánh Vy sẽ hưởng, chứ con không nhận đâu. Điều con quan tâm là mẹ có hứa đối xử tốt với Phượng Hy hay không?

Bà Phụng soi mói :

- Mày mê con Hy rồi hả?

Long chất lười :

- Bộ không được sao? Khi vừa rồi mẹ bảo con và Hy chẳng có máu mủ ruột rà gì!

Bà Phụng há hốc mồm nhìn Long :

- Mày điên à? Thiên hạ sẽ nghĩ sao về chuyện lộn xộn này?

Rồi bà lồng lộn lên :

- Cái con quỷ nhỏ ấy dám dụ dỗ con trai bà. Đúng là khốn kiếp !

Long khở sở :

- Phượng Hy không thềm để mắt tới con đâu. Mẹ đừng la lối như vậy, khó coi quá.

Bà Phụng hát hàm :

- Mày với Bích Đào thế nào rồi?

Long nhăn nhó :

- Mẹ cũng có thích nó đâu mà hỏi. Làm ơn đừng xen vào chuyện riêng tư của con.

Bà Phụng bực bội đi tới đi lui trong phòng, giọng giận dữ :

- Mày có người chấp cánh rồi nên cần gì mẹ nữa. Nuôi mày bao nhiêu năm cực khổ, để bây giờ mày về với ông ấy.

Long thở than :

- Ôi mẹ ơi là mẹ ! Nếu không sống vì mẹ, con đã phá tanh banh ngôi nhà này từ lâu rồi. Nhưng mẹ phải tôn trọng tình cảm riêng của con chứ.

Bà Phụng nghiêm nghị :

- Lâu nay con quen ai, bỏ ai mẹ chẳng ý kiến gì, nhưng Phượng Hy thì không được. Dứt khoát không được.

Long ượng ngạnh :

- Nếu vì lý do Hy là cháu của ông Hai Thọ, cha ghẻ của con thì không đủ sức thuyết phục.

Bà Phụng nói :

- Ba Phượng Hy là một người chẳng ra gì, mẹ nó xưa kia tánh tình ngổ ngáo, ngang ngược, bây giờ nó cũng chẳng khác. Nó có coi ai trong nhà này ra gì đâu. Mày vướng vào nó là tàn đời con ạ.

Long phản ứng ngay :

- Mẹ chỉ suy diễn bằng cảm tính không thôi. Với dưỡng Nhân, Phượng Hy và cô Huyền là nạn nhân đáng thương. Còn tính ngổ

ngáo ngang ngược ấy hả...con lại thích đấy !

Bà Phụng rên rỉ :

- Mày nuốt phải bùa mê rồi...

Long cười buồn :

- Chỉ khổ là Hy xem con như anh trai.... Bởi vậy mẹ không phải lo gì cả. Trái lại nên cảm ơn Hy.

Bà Phụng ồ lên :

- Mày đi Long Khánh vì thất tình nó à?

Long lắc đầu :

- Con đâu uỷ mị dữ vậy. Nhưng chính tính cách tự lập mạnh mẽ của Hy đã khiến con có cái nhìn khác về mình. Con muốn Hy phải suy nghĩ lại để không xem con như anh trai.

Bà Phụng lẩm bẩm :

- Lạy trời sẽ không có ngày đó...

Nhìn Long đang trầm tư, bà hỏi :

- Bao giờ con đi?

- Tuần sau hoặc ngày mai cũng không chừng. Nhưng nhất định con sẽ đi.

Bà Phụng ca cẩm :

- Đã nah61t quyết sao mẹ thấy con lưỡng lự sao ấy. Đây là việc quan trọng nhưng dường như con xem đi Long Khánh như đi nghỉ hè không bằng.

Long nói :

- Đầu con nghĩ gì, mẹ đâu có biết.

Bà Phụng hừ trong miệng :

- Tao cá rằng mày đang tìm cách trò chuyện với con Hy trước khi đi. Nó chẳng cần cuộc chia tay này đâu.

Long lặng thinh. Anh thất thỏm trong lòng vì những lời của mẹ.

Bà lại tiếp tục phát thanh:

- Đạo này nó và lão Ba Tâm quán quít như hình với bóng. Bộ nó định thế chỗ mẹ nó hay sao ấy.

Long kêu lên :

- Mẹ độc miệng quá.

Dứt lời, anh dần bước ra đi. Muốn xoá ác cảm của bà đối với Hy không dễ chút nào. Nhưng những lời của mẹ đâu phải vô căn cứ.

Hôm trước thấy Hy và ông Ba Tâm thân thiết đi bên nhau trong sân nhà, Long đã khó chịu. Cái cảm giác ghen khiến anh tức thờ đến mức phải lên xe phóng vút đi. Khi đã rời khỏi nhà, Long mới thấy mình hồ đồ, khi ghen với một người đáng tuổi cha chú. Bây giờ nghe mẹ mai mỉa, cảm giác tức thờ ập đến nữa.

Anh không là gì cả để có quyền ghen khi Phượng Hy vui vẻ bên người khác. Hơn nữa, cô đã phân định rõ ràng tình cảm của mình. Long đau đến mức ngơ ngẩn cả tuần, vì lời Phượng Hy nói. Nhưng sao tới bây giờ, anh vẫn không chịu tin Hy đã thật lòng. Anh vẫn tin tưởng mãnh liệt rằng Hy có nghĩ tới anh, Hy chưa chấp nhận vì đã quen nếp nghĩ... anh em họ hàng rồi. Nhất định tối nay Long phải gặp Hy lần nữa. Anh chưa cam lòng đâu !

Long đi tới đi lui trước hiên nhà như đang duyệt binh. Đã quá giờ rồi từ lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hy đâu. Lòng Long nóng như có lửa. Anh không đủ kiên nhẫn chờ đợi nên phóng xe tới vựa trái cây. Người ta bảo Hy vừa về với Bằng.

Lầm lì Long vọt thẳng vào sân nhà anh ta, mặc bầy chó dữ như sói vây quanh sủa điếc tai.

Bà Bê lạch bạch chạy ra :

- Ủa Long ! Có chuyện gì vậy?

Anh cố ghìm bực bội xuống :

- Tối quá rồi nhưng không thấy nhỏ Hy về, nội cháu sai đi tìm con bé.

Bà Bê kêu lên :

- Mới tám giờ mà tối gì. Máy bữa kia chín giờ mấy Phượng Hy vẫn còn ở đây.

Long hơi hăng, anh nói :

- Vì giờ giấc như thế, nên nội cháu mới lo.

Bà Bê nhíu mày :

- Bác Bảy lẫn rồi ! Lần nào về trễ Phượng Hy cũng điện thoại xin phép, sau đó cậu Bằng đưa tới tận nhà. Có gì đâu phải lo chứ ! Hôm nay cũng vậy, chính dì điện thoại hộ Phượng Hy kia mà !

Long lúng túng :

- Vậy mà cháu chẳng nghe bà nội nói tiếng nào.

Bà Bê nhấn mạnh :

- Tóm lại, cháu lo hay bà Bảy lo?

Long cười ruồi :

- Dì muốn nghĩ ai lo cũng được cả. Làm ơn báo với Hy có cháu chờ để đưa con bé về.

- Hy vừa ngồi vào bàn với ông Ba Tâm và Bằng. Trời đánh còn tránh bữa ăn đấy. Hay sẵn bữa, cháu vào nhà chung vui.

Long từ chối :

- Cháu ăn rồi.

Quay đầu xe ra, Long bảo :

- Cháu sẽ chờ vậy.

Bà Bê đơn đả :

- Vào phòng khách ngồi chờ đi Long.

Long lắc đầu :

- Cháu đứng ngoài cổng hút thuốc thoải mái hơn.

- Vây dĩ không dám ép.

Long dựng chống xe, lên yên ngồi và đốt thuốc. Anh thấy mình lạ lẫm khi lần đầu phải chờ đợi một người con gái như vậy. Nhưng có đợi chờ, sốt ruột mới thấm thía thế nào là yêu.

Đúng là Long yêu Hy mất rồi. Anh chịu không nổi khi nghĩ cô sẽ thuộc về người nào khác. Cảm giác này Long chưa bao giờ có với bất cứ ai. Những cô gái anh từng quen, yêu rồi... lần mất, đều không để lại cho anh nỗi buồn đau nào.

Thương một người, đó là điều thiêng liêng nhất. Đứa bạn khá thân của Long đã từng nói thế. Anh cười chê nó cải lương, để bây giờ lại thấy đúng.

Bỗng dưng Long huyết sáo nhẹ nhẹ một khúc ca nổi tiếng :

"Thương ai về ngõ tối, sương rơi ướt đôi môi. Thương ai buồn, kiếp đời lạnh lùng ánh sao rơi..."

Bài ca Long từng chê cổ lỗ sĩ này bỗng dưng như nhập vào anh, ngọt ngào, say đắm. Thương một người phải chăng là thương cả ngõ tối ướt sương mỗi ngày người ấy đi về. Thương màu áo trắng như ánh sao băng, thương những chiếc lá rơi làm rối bước chân người qua.

Long không phải là nhạc sĩ để có thể viết những bài ca dùng từ quá đẹp, quá hay như Trịnh Công Sơn, nhưng anh là người đang yêu nên thấm từng lời, từng nốt nhạc của bài ca ấy, để thấy thương một người đúng là thiêng liêng.

Anh kiên nhẫn đốt thuốc. Từ tốn, chậm chạp thả từng ngụm khói và chờ nó tan trong đám lá u tối. Long đếm từng nhịp thời gian cho đến khi nghe tiếng Phượng Hy cười. Cô không bước ra một mình mà đi giữa hai người đàn ông.

Thấy Long , ông Tâm lên tiếng trước :

- Bác Bảy kỹ lưỡng quá mức, làm phiền đến cháu.

- Phượng Hy là cháu ngoại duy nhất, nên bà cháu kỹ là điều không trách được ạ.

Bằng cười :

- Nhưng trẻ tuổi như cậu em đây mà cũng kỹ như bà cụ, thì nên trách đấy.

Phượng Hy lảng đi khi thấy mắt Long tối sầm lại :

- Em xin phép về đây.

Long máy móc gật đầu chào hai người rồi chờ Hy đi.

Ngồi sau lưng anh, cô nhấp nhồm :

- Ngoại bảo anh tới đón em thật hả?

- Không, trái tim anh bảo đó.

Phượng Hy chép miệng :

- Mai mốt, anh đừng làm thế nữa.

Long lơ lửng :

- Sẽ không có mai mốt đâu. Anh sắp đi xa rồi.

Hy bật cười :

- Lại điệp khúc cũ. Anh đi xa tận đâu? Tới ngã ba Trung Lương hay ngã tư Lương Phú?

Không trả lời cô, Long khen :

- Chà ! Mới ở Mỹ Tho chưa bao lâu mà em biết nhiều địa danh ghê?

Hy bĩu môi :

- Mấy chỗ này nằm trên đường về Sài gòn, ai lại không biết. Nhưng anh muốn gì ở em? Nói đại đi, đừng viện cớ đi xa nữa, nhảm tai lắm.

Long trầm giọng :

- Anh muốn được có em kề bên, được nói chuyện riêng với em.

Chúng ta vào một quán nào đó đi.

Phượng Hy phản đối :

- Không được đâu. Giờ này khuya rồi.

Long năn nỉ :

- Cho anh nửa tiếng thôi.

Phượng Hy cắn môi khổ sở, cô biết mình sắp bị thuyết phục nữa rồi.

Khoảng thời gian qua, cô cố tình tránh mặt, dù Long tìm đủ cách để gặp riêng Hy, nhưng không được. Cô luôn lặn thật nhanh mỗi lúc...đụng anh trong nhà, để sau đó cứ khổ sở âm thầm khi anh vắng bóng.

Hy không thích chơi cút bắt, nhưng giữa cô và anh đúng là trò cút bắt vừa vớ vẩn vừa tốn thời gian, nhưng chả đi tới đâu.

Cô đã khẳng định là chỉ xem Long như anh trai, vậy thì có gì để ám ức, khi có lần thấy Long chở một cô gái vợ về tình tứ hết sức?

Rõ ràng Hy chẳng giữ lập trường gì hết. Ở cạnh Bằng, cô cũng vui khi anh bỗng chăm sóc mình hơn trước, rồi cũng bực bội mỗi khi anh nghe điện thoại của Kim Mỹ.

Chẳng lẽ Phượng Hy yêu một lúc cả hai người con trai?

Mặt Hy nóng bừng khi từ "yêu" vừa thoáng qua hồn. Nhìn lại con đường, cô thẳng thốt :

- Chờ em đi đâu vậy?

Long quay mặt ra sau :

- Tới một chỗ để nói chuyện.

Phượng Hy yếu ớt :

- Em muốn về.

- Anh sẽ đưa em về, chứ không bắt cóc em đâu.

Hy phụng phịu :

- Về liền bây giờ kìa.

- Vậy thì không được. Anh sắp đi thật rồi. Em nỡ nào...kéo kéo với anh thế?

Hy thở dài :

- Vâng. Thôi thì rộng rãi với anh lần cuối.

Long phẩn chấn hẳn lên. Anh tăng ga, chiếc xe như chồm lên, khiến Hy hoảng hồn ôm anh bằng cả hai tay.

Hy tức tối:

- Đừng chơi trò đùa này với em lần nữa nghe.

Long mồm mép :

- Xin lỗi. Anh mừng quá nên đã mạnh tay ga, chứ không hề cố ý.

Hy vẫn chưa thôi giận, cô chì chiết :

- Anh diễn có tay nghề lắm. Chắc đã rút kinh nghiệm bao nhiêu lần rồi.

Long phân bua :

- Làm gì có.

- Xì ! Em từng thấy anh chở người ta mà. Trông tình còn hơn phim.

Long cười, khoả lấp :

- Em chỉ tưởng thế thôi, chứ không có gì đâu.

Phượng Hy vắn vẹo :

- Không có gì là không có gì?

- Là những điều em nghĩ đấy.

- Anh biết những điều em nghĩ à?

Tấp xe vào một quán nhỏ, Long bảo :

- Biết chứ.

Đưa Hy vào bàn khuất sau những bụi cau kiểng. Long gọi nước rồi say sưa nhìn cô. Phượng Hy chớp mắt bối rối vì cái nhìn nồng nàn ấy.

Cô hỏi tới :

- Em nghĩ gì, anh nói đi?

Long tủm tỉm cười :

- Em ám ức vì sao cô nào đó không phải là mình chứ gì?

Hy vùng tay lên :

- Cái anh này.

Long nhanh nhẹn chụp tay cô và giữ chặt. Phượng Hy chột giận

mình không rút kinh nghiệm khi từng bị Long nắm tay như vậy một lần.

Anh tha thiết :

- Đừng rút tay lại, Hy.

Phượng Hy đáp ứng :

- Không nên đâu.

- Vì sao, khi anh tin chắc em thích anh.

- Em không thích anh chút nào.

Long thách thức :

- Nếu thế, cứ nhìn thẳng vào mắt anh đi.

Phượng Hy hất mặt lên :

- Nhìn thì nhìn chớ sợ gì. Chả lẽ anh sẽ thôi miên em à?

Long nghiêng đầu ngắm Hy :

- Chữ yêu hiện lên rõ ràng trong mắt em kia kìa. Anh không từ chối đâu. Anh sẽ mang theo tình cảm này đi xa.

Hy chợt nghe lòng rộn lên vì những lời của anh, cô nghe giọng mình yếu ớt :

- Nhưng anh sẽ đi đâu mà hăm he hoài thế?

Long nói thật nhanh :

- Anh đi thật chớ không hăm he đâu. Anh sẽ đi Long Khánh vào tuần tới.

Hy kêu lên :

- Anh định làm gì ở đó?

Long ngắn gọn :

- Lập trang trại.

Phượng Hy tròn xoe mắt :

- Một mình hay với ai?

Long trầm giọng :

- Với ba ruột của anh.

Hy ngớ ngàng :

- Vậy sao trước đây, anh bảo là mẹ Phượng không cho anh biết ba mình là ai?

Long vẫn chưa buông tay Hy ra, anh nói :

- Thì đúng là vậy. Chính ông đi tìm anh, mẹ có muốn dấu cũng không được.

Hy tò mò :

- Bà ngoại và cậu Hai biết không?

Anh lắc đầu :

- Chắc không, vì anh nguy trang rất kỹ.

Phượng Hy ngơ ngác :

- Nguy trang là sao? Em không hiểu?

Long đan những ngón tay mình vào tay Hy :

- Nghĩa là đóng kịch cho khéo. Anh rất thường đi Long Khánh, nhưng trong nhà, kể cả mẹ, cứ tưởng anh đi quây tặn Long Hải, Vũng Tàu gì đó.

Giật nhanh tay lại rồi dẩu xuống bàn, Phượng Hy cong môi lên :

- Đúng là đóng kịch khéo. Em cũng tưởng anh đi chơi từ đêm này qua đêm khác. Từ tỉnh này tới tỉnh nọ, không thềm làm việc nên em ghét anh lắm.

Long nhìn cô không chớp mắt :

- Bây giờ, chắc chắn hết ghét rồi.

Hy khịt mũi :

- Điều đó còn xét lại. Với anh, đi Long Khánh là chuyện thường ngày. Sao hôm nay lại làm ra vẻ quan trọng với em nhỉ?

Long nghiêm nghị :

- Lần này, anh ở trên đó luôn.

Phượng Hy khựng lại, rồi cô ra vẻ bình thản :

- Đâu ảnh hưởng gì tới em.

Chồm người qua bàn, Long khổ sở :

- Em giống mẹ anh ở điểm thích nói những lời độc ác làm đau lòng người khác.

Hy so vai :

- Không phải em thích, nhưng những lời nói thật lúc nào cũng ác.

- Kể cả lời yêu sao?

Im lặng mất mấy giây, Hy trầm giọng :

- Đúng vậy, nếu đó là lời từ chối. Đã hết ba mươi phút, đưa em về đi.

Mắt Long tối sầm lại, anh buồn bã :

- Anh yêu em thật lòng , Hy à.

Phượng Hy co người lại :

- Em van anh đừng nói nữa. Tình yêu này, chẳng tới đâu đâu. Vả lại, em không thuộc tuýp các cô gái anh từng yêu. Chúng ta không hợp nhau đâu.

Long nói :

- Anh quen nhiều người, nhưng chưa từng yêu ai như yêu em.

Phượng Hy cúi đầu :

- Em có gì hay để anh yêu chứ?

Long nong nân :

- Anh không biết, nhưng yêu nghĩa là yêu, vậy thôi.

Phượng Hy mím môi :

- Còn em không yêu nghĩa là không yêu. Anh đừng làm phiền em

nữa.

Dứt lời, cô đứng dậy, Long thở dài, lẻo đẻo theo sau.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 12

Trên đường về, anh phóng xe như điên, khiến Hy dù không muốn cũng phải ôm cứng lấy Long, mặt úp vào lưng anh, mắt nhắm khít.

Phượng Hy hét lớn :

- Anh có chạy chậm lại không thì bảo?

Long vẫn làm lì tắng ga, không biết làm sao, Hy cắn mạnh vào vai Long. Anh kêu lên đau đớn, chiếc xe lủi vào bờ cỏ bên đường rồi ngừng lại.

Anh cau có :

- Em muốn cả hai chết chung hả? Ôi! Đau quá !

Hy vênh váo :

- Ai bảo anh làm lì làm chi. Đau cho đáng đời.

Long nhăn nhó bóp bả vai rồi chạy tiếp. Lần này, anh chạy thật chậm làm Hy sốt ruột kêu lên :

- Sao lại rề rề thế kia? Biết chừng nào mới về tới nhà?

Long cù nhây :

- Đau vai quá, làm sao chạy nhanh được?

- Nhưng không đến độ phải chậm thế này.

- Em hay nhỉ? Đã thế, cầm lái đi, anh ngồi sau cho.

Phượng Hy dọa :

- Anh mà không chạy nhanh hơn, em sẽ cắn một cái nữa đấy.

Long chép miệng :

- Đúng là con gái, vừa rắc rối, vừa dữ tợn, nhưng cũng thật dễ yêu.

Dù em thế nào anh cũng yêu em, bé ạ.

Phượng Hy mím môi, bầu thật mạnh vào chỗ vừa cắn lúc nãy. Long nhồm người la lên và tăng tốc độ.

Về tới nhà, cổng đã đóng kín, Long lấy chìa khoá, cho tay vào trong tự mở cửa. Hai người rón rén đi dưới những tầng nhẵn thấp loà xoà.

Phượng Hy buột miệng :

- Cứ y như là đi ăn trộm.

Dừng cái xe trên sân, Long lại xoa vai :

- Tiếc rằng chẳng trộm được gì cả, đã vậy còn bị thương. Ai cha! Răng em đúng là nhọn như răng sói. Chảy máu rồi.

Hy không tin :

- Làm gì có.

Long đẩy cửa phòng khách, anh cởi áo, ngoái cổ nhìn phía sau vai mình :

- Đúng là dấu vết không bao giờ xoá nhoà. Có muốn quên em cũng không được.

Phượng Hy nhìn vòng tròn dấu hai hàm răng của mình phập trên vai Long rồi áp ứng :

- Em xin lỗi.

Dứt lời, cô đi một nước về phòng. Tắm thay quần áo, lên giường nằm, Hy trần trố không ngủ được, khi nghĩ đến dấu răng sâu hoắm trên vai Long.

Bị cắn sâu như thế, chắc nhức lắm. Không biết Long có bị hành sốt không nữa. Hy thở dài, cô đúng là... chần cái.

Ngồi dậy, Hy tìm chai dầu xanh rồi nhón gót bước sang phòng Long. Trong phòng vẫn còn sáng, dường như anh đang xem đá banh thì phải.

Phượng Hy ngần ngừ mãi, mới gõ nhẹ vào cửa. Cô gõ đến lần thứ hai, cánh cửa mới bật ra. Long nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực niềm vui.

Hy đưa chai dầu ra :

- Xoa cho tan máu bầm.

Long tủm tỉm :

- Anh không biết xoa.

Phượng Hy chớp mắt :

- Không xoa, vết cắn sẽ làm độc đấy.

Long thản nhiên :

- Trúng độc từ người mình yêu đâu có sao. Em mang về đi.

Hy xuống nước :

- Em nói thật đó. Dấu răng người độc lắm.

Long khoanh tay nhìn cô :

- Cứ để độc chạy vào tim anh, về ngủ đi nhóc. Anh còn coi đá banh nữa.

Phượng Hy buột miệng :

- Để em xoa dầu cho.

Long làm bộ trông thật dễ ghét :

- Có cần thiết không?

Hy ỨC LẮM, NHƯNG VẪN NHỎ NHẸ :

- Cũng không cần. Em làm thế để lương tâm thanh thản, anh hồng cho thì thôi.

Long mở rộng cửa, Hy dè dặt bước vào. Căn phòng đàn ông khá bừa bộn, trong khi Long đang thu dọn những cái áo bẩn trên ghế, trên giường.

Bước tới gần Hy, anh quay lưng lại, chìa vai ra :

- Thành quả của em đó, làm gì thì làm đi.

Dứt lời, anh hếch mặt, mắt dán vào tivi. Trận chung kết cúp C1 đang hồi hộp hấp dẫn.

Phượng Hy chợt bối rối, cô nhìn dấu cắn rướm máu, vết bầm tím vòng quanh in rõ trên da thịt Long mà xót xa.

Đổ một ít dầu ra ngón tay trở, cô nhẹ nhẹ xoa ngay vết cắn. Long rút vai lại :

- A! Rát quá.

Hy chúm môi thối :

- Không sao đâu.

Vừa thối, cô vừa tiếp tục xoa dầu rộng ra. Long tiếp tục làm tình làm tội cô :

- Đau quá. Em đang tra tấn anh chắc.

Hy phụng phịu :

- Người ta làm nhẹ hều mà còn ăn vạ.

Long cao giọng :

- Đau thì nói là đau, em có bị cắn đâu mà biết cảm giác đau của anh.

Phượng Hy cầm chai dầu đổ lên vết thương rồi tiếp tục xoa nhẹ nhẹ vai Long.

Lần này, anh lại cười :

- Nhột quá, đừng chọc lét anh chứ.

Vứt chai dầu lên bàn, Phượng Hy vùng vằng :

- Mặc xác anh đi. Ý được nước làm tới hờ? Em về đây.

Hy vừa đứng dậy thì Long chì chiết :

- Đã thanh toán lương tâm chưa?

Phượng Hy trề môi :

- Thoải mái, nhưng xem ra anh còn hậm hực lắm thì phải.

Long lắc đầu:

- Đúng là vừa đấm vừa xoa, vừa ăn cướp vừa la làng. Dễ ghét.

Phượng Hy nói lấy một cách ngốc nghếch :

- Làm sao mới vừa lòng anh? Hay là.... cắn lại em đi cho hả dạ?

Vừa nói, cô vừa đưa tay ra trước mặt Long một cách thách thức.

Nhanh như cắt, Long nắm tay Hy rồi kéo mạnh cô vào lòng.

Cúi xuống, Long thì thầm :

- Anh chỉ muốn cắn vào môi em thôi.

Phượng Hy đờ người ra vì bất ngờ, cô líu cả lưỡi :

- Bu...ông...em ra đi. Em nói đùa mà.

Vờ như không nghe, Long xiết Hy chặt hơn. Anh xúc động giữ tấm thân mềm mại của Hy. Cô đáng yêu quá, và Long không thể cảm lòng được. Anh dịu dàng tìm môi Hy, bờ môi non bở ngỡ, vụng về nhận nụ hôn đầu đầy đam mê của Long một cách thụ động, khiến anh bàng hoàng nhận ra mình đang quá đổi hạnh phúc.

Nâng gương mặt vẫn còn thẳng thốt của Phượng Hy trong tay, Long say sưa lập lại điệp khúc ngàn đời của những người đang yêu :

- Anh yêu em quá, Hy ơi!

Giọng Phượng Hy như khóc :

- Nhưng em sợ lắm.

Hôn lên vàng trán như ngà của cô, Long kêu lên :

- Sợ anh à?

Phượng Hy lắc đầu, cô vùi mặt vào ngực Long và thổn thức.

Long thất thỏm :

- Chớ em sợ gì?

- Sẽ không ai ủng hộ chúng ta đâu.

Anh bật cười :

- Chính vì nghĩ thế, nên em luôn từ chối anh hử cô bé khờ?

Giọng trầm hẳn xuống, Long nói :

- Nghe anh nè nhỏ. Tình yêu của chúng ta trong sáng, không phạm điều cấm kỵ sai trái nào cả, vì vậy em không phải sợ gì hết.

Phượng Hy hoang mang :

- Bà ngoại, cậu Hai, mợ Phụng sẽ không đời nào bằng lòng chuyện này.

- Chúng ta sẽ thuyết phục gia đình tới bao giờ được mới thôi. Quan trọng là em có thương anh không kia.

Hy nóng bừng cả người :

- Em không biết nữa.

Long dịu dàng :

- Nhưng anh biết....em thương anh và luôn chối bỏ điều thiêng liêng này, vì sợ mọi người. Sẽ không có trở lực nào ngăn cản chúng ta.

Anh đã chuẩn bị cơ sở ở Long Khánh, tuy chưa được tươm tất lắm, nhưng đủ để nhiều người mơ ước có một gia đình nhỏ như thế.

Nhìn vào đôi mắt long lanh của Hy, Long tha thiết :

- Đi với anh nhé. Anh cần có em. Đây chính là lời tâm huyết anh muốn nói với em trong quán Chiều Tím. Nhưng hôm đó em đã bỏ về ngang, để lại trong anh nỗi hụt hẫng đến tuyệt vọng.

Phượng Hy hốt hoảng :

- Em không đi với anh đâu.

Long đặt tay lên môi Hy :

-Đừng nói không với anh nữa mà.

Phượng Hy lắc đầu :

- Em không thể như mẹ ngày xưa. Em không thể bỏ nhà để đi theo anh.

Long hơi khựng lại. Anh hoàn toàn bất ngờ vì lời của Hy. Long quên bằng chuyện ngày xưa của cô Huyền đã bỏ nhà theo dượng Nhân, trong khi Hy lại luôn xem đây là nỗi đau truyền kiếp và luôn bị ám ảnh.

Bất giác Long dâng lên niềm thương cảm sâu sắc, anh ủ đôi tay Hy trong đôi tay mình, xót xa nói :

- Xin lỗi đã động tới nỗi đau của em. Rồi chúng ta sẽ thuyết phục mọi người để danh chánh ngôn thuận đến với nhau.

Phượng Hy nói :

- Nhưng bằng cách nào chứ?

Long nói một hơi :

- Anh sẽ nhờ ba ruột anh, em vẫn còn dượng Nhân, vậy là đủ rồi.

Mắt sáng lên, Long nói như reo:

- Vậy mà anh nghĩ không ra. Đúng là ngốc! Hà, có khó mới ló cái khôn, phải không bé cưng?

Phượng Hy nhìn gương mặt tươi rói của Long với tất cả mơ hồ. Hy cảm thấy anh bông bột, nông nổi, nhưng cũng thật say đắm, nồng nàn. Chính sự nồng nàn đến cháy bỏng đó đã cuốn Hy vào vòng tay anh. Yêu hay không yêu, thật tình cô chưa xác định rõ, chỉ biết rằng ngay lúc này, Hy cần có anh hơn ai hết.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 13

Phượng Hy đẩy chồng sổ qua một bên rồi nằm gục lên bàn. Từ sáng tới giờ, những con số chi chít trong sổ đã hành hạ cô tới chết. Hy không còn chút thời gian nào để nhớ tới Long. Thôi thì bây giờ nhớ bù vậy.

Giờ này, anh đang làm gì nhỉ? Đang đánh vật với đất, với trời, với những gốc sầu riêng, măng cụt, nhãn xoài,... hay rong ruổi ở những vùng đất sâu hơn để khai hoang?

Hy cố hình dung nhưng vẫn chưa tưởng tượng những trang trại bạt ngàn mà Long đã hào hứng kể cho cô nghe to rộng như thế nào, so

với số vườn tược của cậu Hai Thọ. Long tự tin nhấn mạnh chừng đôi ba năm nữa, thu hoạch ở trang trại của cha anh bảo đảm phải gấp đôi, gấp ba thu hoạch hiện nay của cậu Hai.

Rất có thể Long đã thổi phồng sự việc lúc cao hứng, nhưng dầu sao cũng đáng mừng vì anh sống có mục đích, mục tiêu rõ rệt.

Trước khi đi một hôm, Long có trình bày ý định đi Long Khánh với mọi người trong nhà. Nhưng ngoài mẹ Phụng ra, bà ngoại, cậu Hai và cả Ánh Vy đều hết sức dửng dưng. Mọi người không tin lời anh nói thì phải.

Long bảo với cô : "Anh chẳng quan tâm lắm đến thái độ này. Anh chỉ cần Hy hiểu anh, tin anh và yêu anh thôi."

Phượng Hy bâng khuâng khép mi. Dĩ nhiên là Hy yêu anh rồi. Sự nhung nhớt trong cô đơn, quạnh quẽ đã buộc cô phải tự thú là rất yêu anh và đang buồn khùng khiếp vì nhớ anh.

Ôi ! Sao Hy thêm được anh ôm trong tay đến thế này cơ chứ?

Nén tiếng thở dài, Hy ngước mặt lên và gặp ngay cái nhìn tò mò của ông Tâm :

- Sao thế cô bé? Không được khoẻ à?

Hy ngượng ngùng vì nãy giờ có người nhìn mà cô không hề hay.

Đúng là vô ý vô tứ.

Cô vuốt lại mái tóc, giọng lí nhí :

- Cháu hơi...nhức đầu ạ.

Ông Tâm lo lắng :

- Nhức từ hồi nào? Sao không xin nghỉ?

Đã lỡ nói dối, đành phải nói dối luôn, Hy mệt mỏi :

- Cháu cũng định, nhưng việc nhiều quá.

Ông Tâm nghiêm mặt :

- Nhiều thì thêm người. Tôi sẽ nói lại với Bằng vấn đề này. Còn em phải đi nghỉ ngay.

Hy lắc đầu :

- Một chút cháu sẽ khoẻ lại, không sao đâu.

Ông Tâm trầm giọng :

- Lại bướng.

Phượng Hy chớp mắt :

- Đầu có, cháu nói thật đó.

Ông Tâm chống nạnh, đầy quyền hành :

- Thật, giả gì tôi chẳng quan tâm. Tôi yêu cầu em nghỉ việc. Sẵn có xe, tôi sẽ đưa em về tận nhà.

Thấy được quan tâm, Hy bỗng nhõng nhẽo :

- Anh Bằng mà mắng cháu là chú chịu trách nhiệm đó.

Ông Tâm nhún vai :

- Chuyện nhỏ.

Hy buột miệng :

- Việt Kiều mà cũng biết nói thế nữa à?

Ông Tâm chỉ nhìn cô, chớ không trả lời. Bất giác, Hy lúng túng, quay đi. Cô nghĩ ngay tới Long để trấn tĩnh mình.

Quái! Ông Tâm đáng tuổi cha chú Hy, ông là người yêu cũ của mẹ. Cô tưởng tượng điều kinh dị gì thế. Có phải cô nhớ Long quá rồi cô đâm lẫn thần không?

Lúc Phượng Hy còn hoang mang với điều mình nghĩ, ông Tâm đã đến gần chỗ cô ngồi, đưa tay ra như muốn đỡ cô dậy :

- Nào! Tôi đưa em về.

Hy vội đứng phắt lên :

- Cháu phải xin phép anh Bằng.

Ông Tâm khoát tay :

- Biết Bằng ở đâu mà xin. Mình cứ về đã.

Phượng Hy rầu rĩ bước cạnh ông. Thế đấy, cho bỏ tật nói láo.

Ra tới cửa, hai người đứng phải Bằng. Hy khựng lại, trong khi ông Tâm khá bối rối.

Nheo nheo đôi mắt, anh hỏi trống :

- Ủa! Đi đâu thế này nhỉ?

Ông Tâm lên tiếng thay cho Hy :

- Hy nhức đầu, chú đưa cô bé về.

Bằng lừng khừng thật dễ ghét :

- Nhức đầu. Chà! Khó đoán bệnh gì thật. Còn công việc thì sao đây?

Ông Tâm xụ mặt :

- Kêu Tư Chí làm. Cái thằng ấy chỉ giỏi chơi dài mà mày vẫn trả lương.

Bằng khó chịu :

- Sao chú biết anh ta chơi dài?

Liếc xéo Hy một cái, Bằng mĩa mai :

- Cô đang làm việc cho tôi hay cho ai vậy?

Phượng Hy nóng mặt, cô áp úng :

- Định tìm anh xin phép nghỉ, nhưng không biết anh ở đâu.

Bằng hừ giọng mũi :

- Vẽ chuyện.

Ông Tâm nóng nảy :

- Mày nói thế là sao? Hừ! Đúng là không coi tao ra gì.

Bằng gần :

- Đây là cơ sở của tôi, tôi đang nói chuyện với người làm cho mình,

không động chạm gì tới chú hết.

Thấy không khí đầy căng thẳng, Phượng Hy xuống nước :

- Anh không cần to tiếng. Chú Tâm có lòng tốt định đưa tôi về nhà dùm. Nếu anh không cho phép tôi nghỉ bệnh, tôi sẽ vào làm trở lại.

Ông Tâm vội vàng :

- Tội tình gì phải cực thân đến thế. Làm việc cho ai, ở đâu cũng có chế độ hẳn hoi. Em nghỉ luôn đi, tôi sẽ lo cho.

Phượng Hy gượng gạo :

- Cảm ơn chú. Cháu sẽ ổn thôi mà.

Dứt lời, cô lặng lẽ trở vào bàn, ngồi xuống. Cô mở sổ ra, nhưng đầu óc rối mù vì tức, nên cũng chẳng tính toán gì được.

Rõ ràng Bằng quá đáng, anh ta chẳng coi ông chú Việt kiều của mình ra gì. Bằng làm thế nhắm mục đích nào? Anh muốn dẫn mặt Hy hay dẫn mặt ông Tâm? Sao anh lại thô lỗ, bất lịch sự và hỗn hào thế?

Bằng làm lì bước tới :

- Nhức đầu thì nghỉ đi. Cố làm, nhớ...sai một con toán, bán một con trâu thì khổ thân tôi.

Phượng Hy bĩu môi. Hừ ! Anh ta chẳng tử tế gì khi bảo cô nghỉ. Nhưng tội gì Hy không nghỉ cho....đã chớ.

Phượng Hy vừa dợm bước đi đã nghe giọng Bằng dịu xuống :

- Tôi đưa em về.

Hy lạnh lùng :

- Không cần đâu.

Bằng cay cú :

- Vì tôi không phải là ông Ba Tâm à?

Hy trừng mắt :

- Anh muốn ám chỉ cái gì hả? Đừng nghĩ mình là chủ rồi muốn nói sao cũng được nghe.

Bằng nhún vai :

- Tôi chỉ nói cái gì mình thấy thôi.

Môi nhếch lên, Bằng nhấn mạnh :

- Chú Ba tôi mến em vì em là hiện thân của người đàn bà ông từng yêu. Thế còn em, em quyến rũ chú ấy vì lý do gì? Phải vì tiền không? Mặt tái mét vì bất ngờ bị nhục mạ, Hy đờ người ra không nói lại được tiếng nào. Mồm mép của Bằng thật là kinh khủng. Và anh ta không có quyền nói Hy như vậy.

Nước mắt ràn rụa, cô nấc lên khóc, thay vì sùng sộ như thường ngày. Những giọt lệ ấy có tác dụng ngay tức khắc.

Bằng nhăn nhó :

- Trời ơi! Làm ơn nín đi.

Nghe Bằng nói vậy, Hy càng khóc to hơn. Cô tự xét mình, cố tìm những điểm sai trái dẫn đến những lời nói vừa rồi của anh, mà tìm không ra.

Hy quẩn rũ ông Tâm hồi nào cơ chứ? Tại sao cả Long cũng hậm hực ghen tuông khi có một lần cô nhắc tới ông Ba Tâm? Lẽ ra lần đó Hy phải hỏi Long cho ra lý do anh ghét ông ta, nhưng thời gian hai người gần nhau quá ít, nên cô đã quên bẵng đi khi Long mơn trớn âu yếm cô.

Đàn ông luôn ích kỷ trong tình yêu, vì yêu Hy, có thể Long mù quáng khi ghen, vậy còn Bằng? Anh ta có ưa gì Hy, sao lại nói những lời khó nghe đến thế?

Bằng phân bua :

- Xin lỗi. Tôi đã nặng lời với em, nhưng những gì tôi nói về chú Tâm là chính xác. Em đừng giận, đừng khóc nữa mà.

Im lặng một chút, Bằng chép miệng :

- Thật sự, tôi cảm thấy ghen với chú ấy.

Mặt đỏ bừng lên, Hy đáp ứng :

- Anh nói đùa kỳ cục quá.

Bằng thản nhiên :

- Tôi không hề đùa. Trong cách sống, tôi có nhiều điểm hơn chú Ba, nhưng trong cuộc sống, tôi lại thua chú ấy nhiều thứ. Hỏi thật nhé, Hy nghĩ sao về chú Ba Tâm?

Hy nói một hơi trong nước mắt :

- Tôi xem chú Tâm như cha chú của mình.

- Nhưng chú ấy với em là người dưng nước lã. Có hơi chênh lệch về tuổi tác, nhưng đâu hề hấn gì phải không?

Phượng Hy dậm chân :

- Đầu óc anh có vấn đề à?

Bằng gật gù :

- Vấn đề của em đó. Tôi rất khó chịu khi chú Ba làm như mình là chủ đối với nhân viên của tôi. Chú ấy không có quyền làm thế.

Phượng Hy nhún vai :

- Anh coi mình lớn quá.

Bằng khô khan :

- Đúng vậy. Tôi đã nói xong những gì cần nói. Em về được rồi.

Phượng Hy hậm hực đạp xe đi. Tới nhà, Hy bối rối khi thấy ông Tâm đang ngồi với bà Bảy trong phòng khách.

Cô gật đầu chào hai người rồi...tách nhanh vào bếp, nhưng bà Bảy đã gọi giật ngược cô lại. Hy miễn cưỡng ngồi xuống cái ghế gỗ mun cằn xà cừ ánh ngũ sắc. Cô không thể nào tự nhiên khi nhớ tới những

lời của Bằng, những lời ám ảnh cô suốt đoạn đường về nhà.

Bà Bảy hỏi :

- Đã bớt nhức đầu chưa Hy?

Cô cúi đầu, dẫu đôi mắt đỏ hoe :

- Dạ, bớt rồi ạ.

Bà Bảy chép miệng:

- Làm chi cho cực tẩm thân hồng biết nữa. Nghe lời ngoại nghỉ quách cho rồi. Lương ba cọc ba đồng ngày ngày chung đụng với dân vừa trái cây, mở miệng là chửi, không khéo hư thân thì khổ.

Phượng Hy nhỏ nhẹ :

- Người ở đó đằng hoàng lắm, ngoại không phải lo.

Bà Bảy hừ trong mũi :

- Đằng hoàng như thằng Tư Chí chớ gì. Ngoại hỏi cậu Hai mới biết thành tích của nó. Vậy mà không hiểu sao con lại phải đi đông đi dài, hết ngày này qua ngày khác với nó. Thu mua là việc của đàn ông, chớ đâu phải của một đứa con gái miệng còn hôi sữa như con.

Ông Tâm chen vào :

- Xin bác Bảy bớt nóng. Cháu Bằng mới quản lý vừa thu mua trái cây này chưa bao lâu nên còn nhiều hạn chế trong việc điều động người. Cháu sẽ dạy bảo lại nó. Riêng trong trường hợp Phượng Hy, bác khuyên Hy nghỉ là đúng. Con nhà gia giáo, cũng có chút tiếng tăm, không nên chung đụng với những người hạ cấp.

Phượng Hy buột miệng ngắt ngang lời ông :

- Ảnh không phải là người hạ cấp. Ảnh là cháu ruột của chú mà.

Ông Tâm hơi khựng lại, nhưng miệng lưỡi vẫn trơn tuột :

- Đúng như vậy. Ngày xưa, Bằng từng học đại học, nó là người có trình độ, là dân trí thức hẳn hoi, tiếc rằng thời gian dài ngồi tù, gần gũi với bọn đầu trộm đuôi cướp, Bằng đã bị tha hoá. Bằng bây giờ thô lỗ, cộc cằn, vô văn hoá.

Nhìn như để dò xem phản ứng của Hy xong, ông Tâm nói tiếp :

- Tôi rất lo khi biết Hy làm việc cho Bằng. Thằng ấy uống rượu vào không biết phân biệt sai trái, trúng trật gì đâu.

Bà Bảy nháp nhồm :

- Trời ơi! Có chuyện đó nữa sao?

Ông Tâm thở dài đầy phiền muộn :

- Vâng. Bằng là cháu ruột, nhưng cháu không thể bao che cho nó được, vì cháu rất quý mến Phượng Hy. Cháu muốn cô bé có được những gì tốt đẹp nhất.

Giọng bà Bảy đông đầy tình cảm :

- Bác hiểu ý cháu. Làm cho Phượng Hy hạnh phúc là điều bác nằm

đêm nghĩ tới. Nhưng bằng cách nào, bác nghĩ chưa ra.

Bà than thở :

- Cháu cũng thấy rồi đó. Từ khi bác trai qua đời tới nay, cảnh nhà bác ngày một suy sụp. Anh Hai Thọ làm ăn thua lỗ, phải bán dần đất đai để trả nợ. Giờ chẳng còn được bao nhiêu, bác muốn lo cho Phụng Hy bằng chị bằng em cũng khó. Nói như vậy không có nghĩa là bác và cậu mợ bắt nó đi làm, con nhỏ này bướng giống mẹ, nên dầu người lớn không đồng ý, nó vẫn một mực làm theo ý mình.

Mặt nghiêm lại, bà Bảy phán quyết :

- Giờ thì khỏi, bác nhất định bắt nó ở nhà.

Lừ mắt nhìn cô, bà cao giọng :

- Nghe rõ chưa Hy? Không được đi làm ở vựa trái cây đó nữa. Rồi chú Tâm sẽ tìm việc khác cho con.

Cô chưa kịp phản ứng, ông Tâm đã tiếp lời bà Bảy :

- Cháu hứa sẽ lo cho Phụng Hy. Cháu tha thiết muốn được bảo bọc cả đời cho cô bé.

Bà Bảy cười rạng rỡ :

- Vậy thì tốt quá, nhưng cháu lo cho Phụng Hy bằng cách nào đây?

Ông Tâm từ tốn:

- Cháu muốn là người bảo trợ cho Hy.

Phụng Hy vội nói :

- Cảm ơn chú. Cháu tự lo cho mình được rồi.

Bà Bảy khoát tay :

- Vào trong nhà để người lớn nói chuyện.

Phụng Hy ngần ngừ đứng lên, cô không thể cãi lời bà ngoại dù thâm tâm cô rất muốn thế.

Vào phòng, Hy nằm lăn ra giường. Cô bực bội khi thấy mình bị bà ngoại đặt để. Thái độ nồn nả của ngoại nói lên rằng bà rất mừng khi đã tìm được người bảo bọc cả đời cho cô. Bà đã tìm ra chỗ để... tống cô đi. Hy ôm đầu, cô không muốn nghĩ sai về bà ngoại, nhưng rõ ràng bà không mấy quan tâm đến đứa cháu cô út này. Bà ngoại cô vốn rất vô tâm, bà đi chùa để tu nhân tích đức và coi đó là mục đích sống trong những năm tháng cuối đời mình.

Nhớ tới nhận xét trước đây của Long về bà ngoại, Hy chột xồn xang. Cô linh cảm sắp có chuyện lớn xảy ra cho mình và hốt hoảng nhận ra Long đã đi xa, sẽ chẳng còn ai đứng về phía cô để chở che, bênh vực.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 14

Vừa dắt xe ra tới cửa, Hy đã nghe giọng bà Bảy Thương quyền hành :

- Đi đâu?

Hy ngập ngừng :

- Con đi làm.

Đang ngồi uống sữa, bà dẫn ly xuống bàn :

- Ngoại đã bảo con nghỉ, sao vẫn cãi lời chứ?

Trùng mắt nhìn Hy, bà rít lên :

- May mê thằng tù mới ra trại ấy rồi hả? Hừ! Sao ngu thế con? Mà y cứ như mẹ mày ngày xưa, u mê, ám chướng, rồi lại khổ cả đời, con ạ.

Sụt sùi, mếu máo, bà kể lể :

- Ngoại đi hết cảnh chùa này, tới cảnh chùa kia là để tu nhân tích đức cho con cháu, soa chúng bây không biết hưởng chứ?

Phượng Hy phân bua :

- Con đi làm vì không ngoại phải lo lắng cho con ở tuổi xế chiều, chứ có làm gì sai đâu ạ?

Bà Bảy dịu giọng :

- Ngoại biết con là đứa tự lập, nhưng làm công cho thằng Bằng kiểu đó, con khác nào con Bê, ngoại không thích. Gia đình mình tuy đã sa sút, nhưng vẫn còn danh dự, dứt khoát ngoại không cho con đi làm mướn nữa.

Phượng Hy cứng cổ :

- Dầu sao, con cũng đã đi làm mấy tháng, nếu có mang tiếng, cũng đã mang rồi.

Bà Bảy xụ mặt :

- Đừng có liều mạng. Tội tình gì cơ chứ. Sống phải biết nghĩ tới người khác, chứ đâu phải chỉ bo bo lo phận mình. Chú Tâm trước đây là bạn của mẹ mày, đó là người tốt bụng lại thủy chung sau trước. Được chú Tâm thương là phúc đấy, con ạ.

Phượng Hy cương quyết :

- Con không muốn mang ơn ông ta. Ngoại để con đi làm kéo trể.

Bà Bảy giãy lên :

- Cứ bước ra khỏi cửa thử rồi biết. Tao sẽ đập đầu vô tường chết cho vừa lòng mày. Cả gia đình này đã mang tiếng vì mẹ, giờ tới đứa con. Tao thà bỏ cái mạng già này, chứ không thể chịu nhục thêm lần nữa đâu. Dẹp xe vào nhà, đi chùa với bà.

Phượng Hy tức tối :

- Con và anh Bằng chẳng có tình cảm gì với nhau cả, ngoại lo chuyện không đâu làm chi cho khổ chứ.

- Ngày xưa, Phượng Huyền cũng nói thế, thậm chí nó còn đi chơi với thằng Ba Tâm để che mắt tao. Hừ! Càng nghĩ, tao càng xấu hổ, bây giờ mày phải đối xử đàng hoàng với Ba Tâm mới được.

Hy cầu nhàu :

- Con chẳng làm điều gì không phải với chú ấy hết.

Bà Bảy bẻ ngay :

- Vậy tại sao từ chối sự giúp đỡ của người ta?

Phượng Hy cộc lốc :

- Con không thích.

Ngần ngừ một chút, Hy nói tiếp :

- Hơn nữa, con thấy mặc cảm khi nghĩ ngày xưa mẹ đã lừa dối, phụ bạc chú ấy.

Bà Bảy vội bảo :

- Biết nghĩ vậy, sao không làm một việc nhỏ để đừng mặc cảm nữa.

Ba Tâm thuôi thuôi một mình nơi xứ lạ, nó cần có người an ủi, đỡ đần lắm đấy.

Phượng Hy bần thần trước gợi ý thẳng tuột của bà Bảy. Bà thương Phượng Hy, muốn cô sung sướng, hay là muốn gả cô cho ông Tâm để cô thay vị trí mẹ ngày xưa vậy?

Nhưng dầu mục đích nào thì chuyện này đối với cô cũng thật kinh khủng.

Phượng Hy tin chắc ông Tâm đã thuyết phục bà ngoại bằng sự thủy chung và tình yêu ngày xưa ông ta dành cho mẹ Hy. Nhưng sao mà được cơ chứ. Tình chị duyên em như trong truyện Kiều đã là hết mức, lẽ nào đời nay lại có chuyện tình mẹ duyên con. Ngoại vốn đặt danh dự lên hàng đầu, sao bà lại bùi tai trước những lời của Ba Tâm để ép Hy thế này.

Mím môi lại, Hy nói một hơi :

- Nếu vậy, ngoại kiếm cho chú Tâm một người nào đó để chú đỡ cô đơn. Riêng con chắc đành phụ lòng tốt của chú ấy rồi.

Im lặng để dò phản ứng của bà ngoại, Hy hạ giọng :

- Mong ngoại đừng bắt con thế vị trí của mẹ xưa kia.

Dứt lời, Hy dẫn xe ra sân. Bà Bảy vội nói với theo :

- Có đi làm cũng bằng thừa, hôm qua ngoại đã tới nhà mẹ thằng Bằng để nói phải quấy rồi, nó không dám mượn con nữa đâu.

Phượng Hy thẳng thốt :

- Ngoại đã nói gì với bác ấy?

Giọng bà Bảy đều đều như đang tụng kinh :

- Thiếu cái gì để nói, miễn sao con phải ở nhà là được rồi.

Hy nhìn bà Bảy trân trối, rồi mặc kệ bà tru tréo, cô lên xe đạp đi thật nhanh, ngực nặng như đeo đá vì tức.

Hôm qua là ngày Hy được nghỉ, cô thản nhiên ở nhà và không hề biết bà ngoại đã làm một việc ngoài dự đoán của cô. Mục đích của bà quá rõ, Hy không vững vàng bị bà và ông Tâm đồn ngã ngay.

Tối vừa, cô không thấy Bằng mà chỉ thấy bà Bê với một người phụ nữ đứng tuổi dáng vẻ khoẻ mạnh, ánh mắt lạnh lợi sắc sảo. Dầu chưa gặp lần nào, nhưng Hy vẫn thừa thông minh để đoán rằng bà ta là bà Hai Nữ, mẹ của Bằng. Từ khi vào làm ở đây đến giờ, bà chưa khi nào xuất hiện. Sự có mặt của bà hôm nay chắc chắn không phải ngẫu nhiên rồi.

Gật đầu chào bà Hai xong, Hy ngồi vào bàn làm việc, nhưng cô không thể tính toán gì được khi nghĩ có một đôi mắt đang nhìn như dán vào người mình.

Cuối cùng, bà Hai Nữ lên tiếng :

- Bà Bảy thương chê vừa trái cây nhà này rậm rề, sao cô còn...vác mặt tới làm. Tôi không muốn con trai mình mang tiếng với chú ruột của nó. Vì thế, cô nghỉ đi.

Quay sang bà Bê, bà Hai Nữ quyền hành :

- Trả lương tháng này, cho thêm một tháng lương rồi bảo nó về ngay. Tôi không muốn dây dưa với gia đình bà Bảy Thương nữa.

Bà Bê nhăn nhó :

- Ý cậu Bằng ra sao, tôi đâu có biết.

Bà Hai vỗ ngực :

- Cứ làm theo ý tôi, vừa này, tôi vẫn còn là chủ, chứ không phải thằng Bằng.

- Nghỉ bất ngờ như vậy, ai làm việc thế cô ấy?

- Thì Tư Chí. Đây là việc của nó trước kia mà. Không nói nhiều nữa, tôi biểu sao thì làm vậy đi.

Đứng dậy, bà nói tiếp :

- Tôi đi chợ, một lát trở lại là đâu phải vào đó đấy.

Phượng Hy ngồi chết trân trên ghế, cô thấy giận bà ngoại ghê gớm. Chắc chắn bà phải nặng lời lắm, nên bà Hai Nữ mới có thái độ như thế với cô. Bà đã dứt khoát cho cô thôi việc, Hy cũng chả mặt mũi nào xin làm lại.

Bà Bê bứt rứt :

- Dì khó xử thiệt tình đó.

Phượng Hy gượng gạo :

- Dì đâu có liên quan trong chuyện này. Tại bà ngoại không muốn cho cháu làm ở đây, cháu đành phải chịu.

Bà Bê bần chồn :

- Chắc hẳn có người nói vào nói ra rồi, chứ không phải tự nhiên bà Bảy bắt cháu nghỉ đâu.

Ngập ngừng một chút, bà nói tiếp :

- Nghe đồn bà Bảy định gả cháu cho Việt Kiều phải không?

Hy đáp ứng :

- Dì nghe ở đâu vậy?

- Từ chú Ba Quỳ, ông làm vườn bên nhà ngoại cháu, nên chuyện gì lại không biết. Bộ cháu đồng ý hay sao mà chịu nghỉ việc ở nhà vậy?

Phượng Hy khỏ sở :

- Cháu có biết gì đâu. Sao dì hỏi thế?

- Có thật cháu không biết gì không? Từ hồi gặp Ba Tâm đến giờ, cháu thay đổi rất nhiều, lúc nào cũng mơ mơ màng màng như đi trên mây. Dì không tin cháu yêu một người bằng tuổi cha mình.

Hy đỏ mặt :

- Làm gì có chuyện đó.

Bà Bê hỏi tới :

- Không có, sao bà Bảy nói với bà Hai Nữ rằng sẽ gả cháu cho ông Tâm.

- Ngoại cháu nói thế à?

- Bà Bảy còn dọa sẽ không để Bằng yên, nếu cậu ấy còn bám theo cháu.

Phượng Hy chép miệng :

- Trời ơi! Anh Bằng bám theo cháu hồi nào đâu.

Bà Bê nói :

- Trước đây thì không có, nhưng từ khi thấy ông Tâm sẵn đón cháu quá, Bằng đã thay đổi. Cậu ấy hết đi sớm về khuya, vì con mụ Kim Mỹ rồi. Hồi tối hôm qua, cậu Bằng và ông Tâm đã cãi nhau một trận kịch liệt vì cháu. Sáng nay, cậu ấy đi đâu biệt dạng.

Phượng Hy cắn môi :

- Trời ơi, sao lại thế?

- Cậu Bằng và ông Tâm đã có nhiều chuyện không vừa lòng nhau từ lâu. Cháu chỉ là cái cớ để những cũ bùng lên. Suy cho cùng, cậu Bằng có nặng lời, nhưng cậu ấy nói đúng. Ông Tâm thật vô liêm sỉ mới đi tán tỉnh con gái của người tình cũ.

Phượng Hy lạnh tanh :

- Cháu chẳng bao giờ động lòng.

- Nhưng bà ngoại cháu có đấy.

Hy ôm mặt rầu rĩ :

- Cháu không hiểu bà ngoại nghĩ thế nào nữa.

Bà Bê nhếch môi :

- Ông Tâm có tài thuyết phục lắm đó. Ngày xưa, cậu Bằng từng xiêu lòng trước những lời thắm thiết đượm tình thân thích, nên bây giờ mới dờ dờ ươn ươn, không công danh, không sự nghiệp, trên vai còn đeo cái án mười năm.

Đang rối rắm chuyện của mình, Hy vẫn không ngăn được tò mò :

- Ông Tâm đã dụ anh Bằng làm chuyện gì mờ ám à?

Bà Bê vội lảng đi :

- Ý dì không phải thế. Mà thôi, cháu thắc mắc làm chi? Chỉ cần biết ông Tâm là người mồm mép, ông đã muốn sẽ trở ba tấc lưỡi ra thuyết phục người khác cho bằng được mới thôi. Bà Bẩy nghe lời ông cũng không có gì lạ.

Phượng Hy nói :

- Sao ông không trở tài với cháu? Có lẽ vì ông biết sẽ cảm chắc cái thua, nên mới rù rì... dụ bà ngoại. Ngày xưa, mẹ đã từ chối ông ấy, giờ cháu cũng thế thôi.

Bà Bê bỗng hỏi :

- Sau khi nghỉ ở đây, cháu có tính gì không?

Phượng Hy liên tưởng tới Long và thấy anh đang quá xa xôi. Ngay bây giờ, Hy không thể trông mong gì vào anh.

Nhìn bà Bê, cô buồn bã lắc đầu.

Đưa cho Hy một xấp tiền, bà nói :

- Đây là hai tháng tiền lương của cháu.

Hy cầm lấy giọng xúc động :

- Cháu cảm ơn thời gian qua dì đã lo lắng, thương yêu cháu.

Bà Bê chớp mắt :

- Để cháu nghỉ ngang như vậy, dì không đành lòng. Cậu Bằng chưa biết chuyện này, nên không hiểu ý cậu ấy thế nào.

- Ý thế nào thì mọi việc cũng đã xong rồi. Dì cho cháu gửi lời chào anh Bằng.

Đưa Hy ra cửa, bà Bê dặn dò :

- Rảnh rồi, cháu qua nhà dì chơi. Dì chiên bánh xèo cho ăn.

Phượng Hy cười. Cô đạp xe thật chậm và không muốn về nhà chút nào, nhưng đi đâu, ghé thăm ai ở thành phố bé xíu nhưng hiếm người quen này, nên cuối cùng Hy cũng quay về.

Vào tới phòng khách, Hy muốn dội ra ngay khi thấy bà ngoại, cậu Hai, mẹ Phượng và ông Tâm đang ngồi chuyện trò hết sức tâm đắc.

Thấy Hy, mọi người bỗng im lặng. Cô ngập ngừng chào rồi đi thẳng

xuống bếp.

Ông Hai Thọ tăng hắng :

- Vào đây Hy. Mọi người đang nói về con đây.

Phượng Hy ngần ngừ đứng ở ngưỡng cửa. Cô phải đối mặt với thực tế để nói lên ý kiến của mình, chớ không thể tránh né chuyện này được. Ngày xưa mẹ đã bỏ nhà đi vì không muốn bị ép đặt, Hy cũng đâu ngại việc tiếp tục con đường của mẹ nếu cô bị o ép.

Bình tĩnh, tự tin, Hy ngồi xuống cái ghế nhỏ nhất, mắt thản nhiên nhìn ông Tâm. Cái nhìn thẳng thắn của Hy làm ông ta bối rối thì phải.

Bà Bảy đặt tách trà xuống bàn, giọng hỉ hả :

- Bữa nay người lớn trong gia đình họp lại để lo tương lai cho con.

Mẹ mất sớm, cha coi như đồ vất đi. Ngoại và cậu mợ Hai sẽ thay cha mẹ sắp xếp cho con có một cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Ông Hai Thọ tiếp lời mẹ :

- Từ nhỏ tới giờ, con quen sống ở thành thị, không thể lam lũ với ruộng vườn, bởi vậy cậu đâu dám giao phần đất ít ỏi còn lại cho con. Cậu nghĩ, con phải sống an nhàn sung sướng ở những nơi tiện nghi vật chất đầy đủ hơn.

Bà Bảy nhìn ông Tâm và trầm giọng :

- Chú Tâm đây là chỗ thân thiết với gia đình, là bạn mẹ ngày xưa.

Chú ấy muốn bảo lãnh con sang Mỹ ăn học.

Bà Phụng ồ lên như một diễn viên đang diễn kịch :

- Vậy thì sướng quá rồi. Nhưng bằng cách nào đây? Chú Tâm trình bày thử xem.

Ông Tâm xoa hai tay vào nhau, im lặng nhìn mọi người chung quanh, nhìn thật lâu. Phượng Hy từ tốn nói :

- Bảo lãnh đi nước ngoài có nhiều diện lắm. Nhưng nhanh nhất là cha con, vợ chồng...

Bà Phụng chép miệng :

- Vậy chú Tâm định bảo lãnh Phượng Hy ở diện nào?

Ông Thọ gắt :

- Bà hỏi ngộ thật, dĩ nhiên không thể ở diện cha con rồi.

Ông Tâm vòng vo :

- Thừa với bác Bảy và anh chị Hai, tôi thật tình muốn được chăm sóc Phượng Hy, do đó không ngại gì cả. Tôi sẵn sàng làm hôn nhân với Hy để rước con bé cho bằng được.

Sang Mỹ một thời gian, Hy sẽ được nhập quốc tịch, và chúng tôi sẽ làm thủ tục ly hôn.

Bà Bảy gật gù :

- Chà! Đúng là chỉ có cách này. Ai chớ cháu thì bác tin tưởng. Con

Hy đúng là có phước, không cầu mà được. Chớ như Ánh Vy nhà này mơ lấy chồng Việt kiều để được đi nước ngoài biết bao nhiêu mà vẫn trót quớt.

Bà Phụng vội lên tiếng :

- Mỗi người có một phần phước riêng, đâu phải cầu là được đâu má.

Ông Thọ nhìn Phượng Hy và nói như cô đã đồng ý :

- Ngày mai, con và chú Tâm bắt đầu lo thủ tục đăng ký kết hôn là vừa rồi. Sớm được ngày nào tốt ngày đó.

Nãy giờ ngồi trơ như phỗng, Hy muốn lên tiếng lắm, nhưng cô vẫn cố nén, giờ thì không nén nữa được rồi. Hít vào một hơi thật sâu, cô nói :

- Con cảm ơn sự quan tâm của tất cả mọi người, nhất là chú Ba Tâm. Nhưng con muốn sống ở đây chớ không muốn đi Mỹ.

Bà Bảy sa sầm mặt :

- Đã giải thích rồi mà vẫn cứng đầu. Ở đây để cạp đất ăn à?

Ông Thọ nạt :

- Không được cãi người lớn. Tấm gương của mẹ con vẫn còn sờ sờ ra kia.

Bà Phụng ngọt ngào :

- Tại sao không muốn đi? Phải tại con thương đứa nào rồi không?

Hy ngậm tăm, cô đâu thể nói sự thật. Bà Phụng lại hỏi tới :

- Phải con thích thằng Bằng chủ vừa trái cây không? Nó làm sao sánh bằng chú Tâm chớ.

Mặt ông Tâm chợt đổi sắc vì câu hỏi đầy ác ý của bà Phụng. Ông ta giả lả :

- Chị Hai so sánh như vậy thật không nên, dầu sao Bằng cũng là cháu tôi.

Bà Bảy xua tay :

- Dứt khoát ngoại không bằng lòng. Thằng đó có tiền án, thương nó cho mang tiếng hả?

Hy mím môi :

- Con ở lại vì không thích đi Mỹ chớ không phải vì thương ai hết.

Nhất định con sẽ làm chủ đời mình, nhất định là thế. Đừng hòng ai ép uống được con.

Chạy vội về phòng, Hy tìm số điện thoại của Long. Cô phải điện gọi anh về gấp mới được.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 15

Phượng Hy nhú mày nhìn ra cổng, nơi có người đang đứng lấp ló.

- Ai tìm ai mà không gọi cửa vậy kìa?

Vừa thắc mắc, Hy vừa đi ra. Mở cửa, cô sửng lại khi nhận ra cô gái trước mặt mình chính là người Long từng chở hôm nào.

Dù thừa biết cô ta là ai, Hy vẫn hỏi :

- Chị tìm...Ánh Vy hả?

Bích Đào nhỏ nhẹ :

- Chị tìm anh Long.

- Anh ấy không có ở nhà. Chị cần nhắn gì cứ nói với tôi.

Bích Đào im lặng, đầu gục xuống bàn buồn bã :

- Chị không nhắn gì hết, vì chuyện của anh ấy và chị không thể nhắn gì được.

Phượng Hy nuốt nghẹn xuống :

- Tại sao vậy? Tôi và anh Long đâu phải xa lạ.

Bích Đào nói :

- Chị biết. Em là Phượng Hy, con cô Huyền của Long chứ gì. Anh ấy có kể hoàn cảnh của em cho chị nghe.

Phượng Hy khó chịu. Cô không nghĩ Long lại thân với cô gái này đến mức kể về Hy cho cô ta nghe.

Bích Đào thân thiện :

- Chẳng dấu gì Hy, chị là Bích Đào, bạn gái của Long suốt mấy năm nay.

Hy gượng gạo :

- Anh Long kín thật. Chưa bao giờ anh nói với mọi người trong nhà về chị.

Bích Đào nhún vai :

- Đàn ông là thế đấy. Bởi vậy, phụ nữ phải biết cách trói chân người mình yêu và làm đủ cách để các cô gái khác tránh xa anh chàng của mình ra.

Nhóng nhóng nhìn vào trong, Đào hỏi :

- Bà nội và ba mẹ của Long có ở nhà không Hy?

Hy lắc đầu :

- Nhà không có ai cả, ngoài tôi.

Bích Đào ngập ngừng :

- Chị muốn nói chuyện với em được không?

Hy ngập ngừng :

- Được chứ. Mời chị vào.

Vừa bước cạnh Hy, Đào vừa nói :

- Đây là lần đầu tiên chị được vào trong nhà này.

Phượng Hy nhếch môi :

- Không lẽ trước tới giờ, hai người chỉ gặp nhau ở quán?

Bích Đào cười thật vô tư :

- Đâu có. Mẹ Long còn một ngôi nhà gần chợ Thanh Trị. Đó là tổ ấm của bọn này.

Phượng Hy hỏi tới :

- Vậy là những đêm không ở nhà này, anh ở nhà đó với chị?

Đào có vẻ mắc cỡ :

- Không hẳn là đêm nào cũng thế, nhưng đa số là như thế. Chị biết bà nội và ba mẹ Long rất khó. Nhưng tụi chỉ yêu nhau, nên chuyện gì tới cũng đã tới.

Phượng Hy ôm đầu và cảm thấy quanh mình như đang quay cuồng.

Đào tiếp :

- Chị biết Long và gia đình có nhiều bất đồng. Anh ấy thường bỏ nhà vì không tìm thấy nơi những người thân của mình sự thông cảm tối thiểu phải có. Đến với chị, Long được chăm sóc, được yêu và đã đáp lại tình yêu đó.

Phượng Hy bóp những ngón tay và khó khăn đặt câu hỏi :

- Tình yêu hai người thấm thiết đến như thế, sao Long lại bỏ đi nhỉ?

Bích Đào trả lời trơn tru như đã thuộc lòng :

- Vì tương lai lâu dài, tụi chị phải chấp nhận xa nhau. Long lên lập nghiệp ở Long Khánh, khi ổn định sẽ đưa chị lên theo. Tại hôm rày không có tin tức gì về Long nên chị lo, đành đánh bạo ghé nhà hỏi thăm. May mà gặp em, chớ gặp người khác chắc chị chẳng dám hé môi.

Phượng Hy tê tái cả lòng. Những lời Bích Đào nói nghe mới quen làm sao. Nó cũng giống những gì cô từng nghe Long thì thầm với tất cả đám say. Thì ra đó chỉ là một màn kịch mà Long đóng với cô sau khi đóng với Bích Đào.

Anh đúng là dối trá, bởi vậy từ khi lên Long Khánh tới nay, Long chỉ điện cho Hy vồn vện một lần. Vừa rồi, Hy gọi tìm Long mấy lần, nhưng không lần nào gặp anh. Thật ra, anh đang ở đâu, có ở Long Khánh hay không, Hy không đoán được.

Phượng Hy nhức nhối trong tim khi nghĩ mình đã bị Long lừa dối, cả Bích Đào cũng bị lừa như cô. Thật tội tệ khi Long là người bắt cá hai tay. Càng ngẫm nghĩ, Hy càng không chịu nổi sự thật khủng khiếp này.

Lúc Hy đang rã rời trong thất vọng thì cô thấy Long. Đúng là anh

đang bước vào sân với cái túi xách trên vai.

Phượng Hy đứng như bị chôn chân một chỗ, cô mở to mắt nhìn Bích Đào ào ào chạy ra đón Long. Ngực muốn nổ tung vì đau đớn, Hy trấn tĩnh lại, cô run rẩy chạy vào nhà trong tiếng gọi thảng thốt của anh.

Mặc cho anh đập cửa, Hy nằm lì trên giường, úp mặt vào gối. Gọi mãi không được, Long đành thôi.

Nghĩ cũng phải, Bích Đào còn ngoài sân, Long phải trở ra với chị ta chứ cần gì phải lụy Phượng Hy này.

Nước mắt lăn dài trên má, Phượng Hy dấm mình trong đau khổ. Cô muốn đập tan, phá vỡ một thứ gì đó cho hả giận. Nhưng chẳng hiểu sao tay chân Hy nhấc lên không nổi.

Cô cứ mê mê tỉnh tỉnh như thế cho đến khi nghe giọng mẹ Phụng ré lên bên ngoài :

- Mày còn chối nữa hả thằng đại gái. Nếu không phải mày, làm sao nó dám tới đây ăn vạ? Là đàn ông, đã lấy người ta thì phải nhận.

Giọng Long bất mãn :

- Con không chối là có ăn ở với Bích Đào, nhưng đó là sự tự nguyện của cả hai bên. Đâu thể như vậy mà bắt con phải cưới.

Phượng Hy nhồm dậy, cô chạy vội ra cửa áp tai vào lắng nghe.

Bà Phụng phân tách rành mạch :

- Mày phải nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng Bích Đào. Nó không có tội gì hết, nó phải có cha.

Rồi bà thút thít :

- Không chồng mà chữa khổ lắm con ơi. Mẹ chả ưa gì Bích Đào, nhưng nghĩ tới tình cảnh của nó, mẹ thấy tội.

- Nhưng con không hề yêu Bích Đào, làm sao có thể sống với nhau được chứ. Con không muốn phải khổ như mẹ và ông Hai Thọ. Đứa con không đủ sức ràng buộc con với Bích Đào đâu.

Hy giật mình khi nghe tiếng "bốp" vang lên thật to, rồi tiếng mẹ

Phụng mắng :

- Đồ sở Khanh ! Đều giả !

Long nói :

- Mẹ muốn đánh con bao nhiêu cái nữa thì đánh, chứ đừng ép buộc con.

Bà Phụng cười khẩy :

- Tao không ép, nhưng mày nghĩ gia đình Bích Đào sẽ dễ yên chuyện này sao? Anh em con Đào có tiếng là dao búa, mày trốn trong núi cũng không thoát tội nó đâu.

Phượng Hy ngồi phịch xuống đất, ngay cánh cửa. Cô nức nở khóc, hai tai ù lên, nên không nghe được Long nói gì tiếp theo. Nhưng Hy

nghe bao nhiêu đó là quá ê chề rồi, nghe càng nhiều càng thấy bị xúc phạm mạnh.

Khi yêu anh tới nay, Hy luôn vững vàng trước mọi khó khăn, thách thức của cuộc sống, vì cô luôn xem anh là chỗ dựa tinh thần của mình, đột ngột điểm tựa ấy vỡ tung. Hy chơi với như sắp rơi xuống vực thẳm là lẽ đương nhiên. Cô sẽ ra sao khi bà ngoại ngày ngày thúc hối cô lo làm thủ tục kết hôn với ông Tâm?

Giọng Long cương quyết nhưng đầy thống khổ :

- Con thà chết, chứ không cưới Bích Đào. Mẹ đã biết con thương ai mà.

Bà Phụng gần từng tiếng :

- Đồ hèn ! Mày tưởng Phượng Hy sẽ bỏ qua tất cả để chấp nhận một thằng vô tích sự như mày sao? Con nhỏ sẽ lấy lão Ba Tâm để được xuất cảnh sang Mỹ đó.

Long thẳng thốt :

- Mẹ nói dối.

- Mày cứ đi hỏi nó.

Phượng Hy ôm đầu vì tiếng Long đập cửa hỏi hã. Anh dọa :

- Anh phá cửa đấy.

Lau nước mắt, Hy mở chốt cửa rồi ù chạy tới giường co vào một góc. Cô đẩy Long ra khi anh định ôm mình.

Long khổ sở :

- Hãy nghe anh giải thích.

Phượng Hy chợt bình tĩnh lạ lùng. Cô lặng nhìn gương mặt đẹp của anh rồi bảo :

- Anh cứ nói đi.

Long khó khăn mở lời :

- Anh muốn em tin rằng anh yêu em chân thật.

- Điều này em đã nghe rất nhiều lần, bởi vậy hôm nay em muốn nghe anh nói về chuyện anh yêu người khác, ví dụ như Bích Đào chẳng hạn.

- Anh không yêu Bích Đào. Với Đào chỉ là cuộc tình hờ, hai bên cùng vui.

Hy cười khẩy :

- Nhưng kết quả cuộc tình hờ ấy chả vui tí nào, đúng không?

Long im lặng, một lúc sau mới nói :

- Anh sẽ chu cấp đầy đủ cho đứa bé, nhưng cưới Bích Đào thì không thể.

Giọng Phượng Hy đắng nghét :

- Lại một đứa bé không được cha thừa nhận ra đời. Anh chẳng thèm

quan tâm xem con anh sẽ sống như thế nào. Nó có hận, có trách người sinh thành ra nó không? Anh không nghĩ nó sẽ là bản sao khốn khổ của chính anh bây giờ à?

Long ngẩn người ra, anh ấp úng :

- Anh không nghĩ gì được cả. Mọi việc quá đột ngột. Anh về vì linh cảm có chuyện gì đó xảy đến với em, vì những cú điện thoại em tìm anh mà không gặp, chớ đâu phải vì Bích Đào. Nào ngờ vừa về tới đây, anh lại gặp cô ta. Nghe những gì Bích Đào nói, thật sự anh muốn điên lên. Tất cả mọi cái đều ngoài dự tính của anh.

Phượng Hy chua chát :

- Phải nói rằng mọi cái đến sớm hơn dự tính của anh mới đúng. Bích Đào kể rằng anh đi Long Khánh lập trang trại là vì tương lai dài lâu của hai người. Khi nào ổn định cuộc sống, anh sẽ đưa chị ấy lên sau. Anh đã chuẩn bị tất cả với người khác, sao lại nỡ đùa chơi với em? Thật không ngờ anh dối trá đến thế.

Long kêu lên oan ức :

- Anh không hề nói thế với Bích Đào. Hãy tin anh đi Hy.

- Rất tiếc, anh đã bóp chết niềm tin của em. Em ghê sợ anh, ghê sợ thật đó. Anh thật nhẫn tâm, thật độc ác với em lẫn chị Bích Đào. Không dần được nỗi đau cứ lớn dần, Hy khóc nức lên. Long ngồi thẫn thờ với tất cả tuyệt vọng.

Khó khăn lắm anh mới chiếm được trái tim của Hy. Anh đã bỏ lối sống cũ, lẫn xả vào cuộc sống mưu sinh mới với ước mơ cháy bỏng là sẽ chung sống suốt đời với Phượng Hy. Lúc Long đang hy vọng nhất thì lại xảy ra chuyện này. Anh không thể mất Hy được, nhưng xem ra anh khó thuyết phục cô tha thứ để tiếp tục yêu mình.

Long ôm đầu :

- Lỗi tại anh trước kia quá buông thả, để khi bắt đầu cuộc sống đàng hoàng thì lại đánh mất cơ hội hiếm hoi có được.

Phượng Hy lau nước mắt :

- Với em, cơ hội để đùa chơi của anh đã mất. Chúng ta không còn gì nữa đâu. Từ giờ trở đi, xin anh đừng làm phiền em mà hãy lo làm tròn trách nhiệm với Bích Đào.

Để mặc Long đứng trơ ra trong phòng, Hy bước ra ngoài. Cô đi mãi, đi mãi mà không biết mình đang đi đâu.

Tình yêu của cô và Long hết thật rồi. Dầu đau đớn tưởng chết được, Hy cũng không thể nào chấp nhận Long vì những gì anh đã làm.

Long phải có trách nhiệm với bản thân mình chứ. Nếu trước đây, anh thú thật với cô mối quan hệ này, chắc bây giờ cô có thể tha thứ cho anh. Nhưng anh đã lừa dối cô, đã chối khi cô hỏi về Bích Đào. Nghĩ

lại, Hy chợt thấy Long quá tệ, khi bảo chỉ xem Bích Đào như một cuộc tình hờ. Sau này, khi nhắc tới Phượng Hy, biết đâu Long cũng sẽ nói như thế.

Hy nhúc nhối trong tim, cô lơ ngơ băng qua đường và giật mình khi nghe có tiếng người gọi. Cô ngơ ngác nhìn và thấy Bằng.

Anh ngạc nhiên lẫn vui mừng kêu lên :

- Em đi đâu giữa trời nắng như lửa thế này?

Phượng Hy đáp ứng :

- Tôi chả biết phải đi đâu nữa.

- Vậy thì đi với tôi.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 16

Hy nhìn Bằng rồi gật đầu. Anh chở cô ra quán nước cặp bờ sông. Ngồi xuống ghế, Hy vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung lên. Nắng lấp lánh dát vàng trên sóng nước. Cảnh sông rộng trời xa chợt khiến tâm hồn cô thanh thản đôi chút.

Bằng mở lời trước :

- Lại xung đột với gia đình à?

Phượng Hy mệt mỏi :

- Tôi đang xung đột với chính tôi thì đúng hơn.

Bằng tò mò :

- Về vấn đề gì mới được?

Hy thở dài. Bằng hỏi tiếp :

- Hy vọng không liên quan tới chú Tâm.

- Có đấy.

Bằng nheo nheo mắt :

- Đừng nói với tôi em đã xiêu lòng trước đề nghị khiếm nhã của chú Tâm nha.

Phượng Hy kêu lên :

- Xin phép cưới một cô gái, chẳng lẽ lại là khiếm nhã?

Bằng cười khinh khỉnh :

- Không phải khiếm nhã mà là tồi tệ, vì cô gái ấy là con người yêu cũ của ông ta.

Hát hàm về phía Hy, Bằng mai mỉa :

- Em thích đi Mỹ hay thích chú Tâm?

Hy lơ lửng :

- Anh đoán thử xem nào?

- Chắc là em thích...tôi hơn.

Hy xụ mặt, cái gương mặt vẫn đầy nét nặng nề u uẩn của cô chợt làm Bằng chạnh lòng.

Chắc hẳn Hy vừa trải qua một cú sốc nào đó nên giữa trưa, cô mới lang thang một mình như người tâm thần thế này.

Thấy Phượng Hy có vẻ giận, Bằng vội vàng nói tiếp những lời anh đã ấp ủ suốt thời gian gần đây :

- Từ khi em nghĩ làm tới nay, tôi buồn lắm. Càng buồn hơn khi biết em bị gia đình ép lấy chú Tâm. Chẳng biết phải tôi đã yêu không?

Phượng Hy mím môi :

- Xin lỗi. Tôi không phải Kim Mỹ. Đừng có đùa.

Bằng trầm giọng :

- Tôi không đùa những chuyện như thế. Tôi đã tới nhà tìm em mấy lần, lần nào cũng bị ngoại em đuổi. Được gặp em ở đây, tôi phải nói thật lòng mình. Tôi rất cần có em. Tôi yêu em mất rồi, Hy ạ.

Phượng Hy làm thinh. Cô xót xa cho Bằng. Anh ngỏ lời yêu cô khi cô đang đau khổ vì tình. Thật không đúng lúc chút nào.

"Yêu em, cần có em". Những ngôn từ có sức mê đắm chết người ấy, đối với Hy bây giờ nghe khô khan như từng viên đá ném vào nền xi măng. Hy không nhận được chút cảm xúc nào, dù Bằng rất chân thật.

Mà cũng chưa chắc anh ta chân thật. Kinh nghiệm đau thương từ mối tình với Long vẫn còn mới nguyên, lẽ nào Hy chưa rút ra cho bản thân bài học nào?

Bỗng dưng cô buột miệng :

- Kim Mỹ đâu? Anh cần tôi bằng cần bà ta không? Tôi là con mồ côi, nghèo rớt mồng tơi, đâu sánh nổi với bà chủ xe hàng chạy đường dài.

Bằng nhấn mạnh:

- Khi yêu, không thể so sánh như thế được. Mới ra tù, tôi cô đơn, lạc lõng với cuộc sống mình đã cách biệt bao nhiêu năm, nên khi quen với Kim Mỹ, tôi đã tưởng mình yêu. Nhưng thật ra không phải thế.

Càng gần, tôi càng nhận ra tôi và cô ấy có quá nhiều điểm bất đồng. Im lặng một chút, Bằng nói tiếp :

- Mỹ là một người đàn bà quyết đoán. Cô ấy xem nặng vật chất và coi tiền bạc trên hết. Trong công việc, Mỹ tinh táo và thực dụng đến mức lạnh lùng tàn nhẫn. Tôi chỉ có thể có một người trong quan hệ làm ăn, chứ không thể có một người yêu hay một người vợ như thế. Ở gần em, cùng làm việc với em, tôi bắt gặp vẻ dịu dàng chu đáo, ân

cần trong nét ngang bướng rất dễ yêu của con gái. Thoạt đầu, tôi vờ dừng dừng, xa cách, nhưng rồi chính tôi không thể dối được mình. Đến khi chú Ba về, chú ấy bị em thu hút ba phần hồn bảy phần vía, và dùng đủ mọi cách để có được em, tôi mới hốt hoảng nhận ra mình đã chậm mất rồi.

Phượng Hy cười buồn :

- Cả anh lẫn ông Tâm đều chậm. Tôi đã có người yêu và đang khổ vì thói giả dối của anh ta đây. Tôi chán ngấy những câu "Anh yêu em, cần có em". Vậy mà vừa rồi, tôi phải nghe những lời đó nữa.

Bằng hơi hắng vì không ngờ Hy lại nói thế. Hy có người đàn ông khác và "đang khổ" vì bị hắn ta lừa à? Thật khó tin vì Phượng Hy rất ít giao tiếp, cô quen ai ở thành phố lạ này nhỉ? Chắc cô bé nói dối để từ chối tình cảm của mình thôi. Nhưng nếu dối, sao Hy lại rưng rưng khiến Bằng phải nao lòng thế kia?

Anh xót xa :

- Tôi không hiểu người đàn ông đó đã dối gian gì khiến em khổ, tôi chỉ mong được chia xẻ với em nỗi thống khổ đó.

Phượng Hy nhếch môi :

- Chia xẻ nỗi khổ. Nói nghe bao dung, rộng lượng thật, nhưng chắc gì anh làm được như vậy.

Bằng chắc chắn :

- Tôi làm được. Rồi em sẽ thấy....

Phượng Hy im lặng, cô nhìn ra sông để tránh ánh mắt nồng nàn của Bằng. Ở người đàn ông này vẫn có một nét gì đó làm cô xao xuyến. Nếu những lời anh ta thật thì sao nhỉ? Cô có nên đáp lại cảm tình của anh khi vừa bị một vết đau điếng không?

Phượng Hy nuốt tiếng thở dài. Cô điện thoại gọi Long về để cùng anh tính toán chuyện tương lai. Giờ thì chuyện đó chả có nghĩa lý gì nữa, vì Long phải lo phần của mình. Giờ chỉ còn mình Hy chống chọi lại những áp lực mỗi lúc một nặng nề, cấp bách của bà ngoại. Đã đến lúc cô phải tự quyết định cuộc đời mình rồi.

Giọng Bằng ân cần :

- Hãy nói ra những ẩn uất trong lòng, em sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Hy đều đều giọng :

- Chuyện cũng bình thường như bao nhiêu chuyện tình trên đời, có khác chẳng nhân vật chính ngu ngốc chính là tôi. Anh ta chơi trò cút bắt và khôn khổ sao chính lúc tôi cần anh ta làm một điểm tựa thì cũng là lúc tôi biết anh ta lừa dối mình.

Phượng Hy chua xót :

- Tôi sẽ trôi về đâu đây khi điểm tựa tôi tin tưởng đã vỡ tan.

Nói tới đó, bỗng dưng Hy ghen lời. Cô cúi xuống dấu mặt, nước mắt rưng rưng.

Bằng vỗ về cô với tất cả triu mến :

- Nào cô bé, em cần gì? Em muốn gì? Cứ nói đi. Tuy không phải là thần đèn của Aladin, nhưng tôi sẽ cố hết sức mình để em được vui. Phượng Hy chưa biết trả lời thế nào thì cô chợt thấy Long. Anh đang bước vào quán với Bích Đào. Trông vẻ tươi tỉnh của cô ta, Hy nhói tim. Cô vội vã quay đi, nhưng Long đã xộc tới với tất cả ghen tức.

Anh nhìn xoáy vào Bằng rồi quay sang Hy, giọng hết sức phẫn nộ :

- Anh đi tìm em khắp nơi, không ngờ em lại bình thản ngồi đây với hắn ta.

Phượng Hy còn đang bối rối, Long đã chỉ tay vào mặt Bằng, hằn học :

- Tôi cấm anh không được đeo đuổi, làm phiền Phượng Hy. Cô bé đã...đã...có nơi có chỗ rồi đấy.

Bằng ung dung nhìn Long, anh nói :

- Anh bạn cũng hòa với mọi người trong gia đình ép Hy lấy chú Ba tôi sao? Nếu vậy anh bạn quá tệ.

Long hơi hẫng, anh áp ứng :

- Tôi mà ủng hộ chuyện đó sao?

Bằng mềm mỏng :

- Nếu không, xin đừng cản trở chúng tôi ngồi với nhau. Tình cảm của tôi đối với cô em họ anh rất chân thật.

- Ai dám tin một người từng ngồi tù như anh. Hy! Về nhà ngay với anh.

Phượng Hy lạnh lùng :

- Em tin anh Bằng, tin tình cảm của anh đối với em là chân thật. Bởi vậy, xin anh đừng xen vào chuyện riêng tư của em.

Long hạ giọng :

- Em phải nghe anh. Nói chuyện với Bích Đào xong, anh sẽ cùng em rời khỏi Mỹ Tho.

Hy ngất ngang :

- Hãy để em và Bằng được yên.

Mắt tái mét vì tức, Long nắm vai Hy kéo mạnh :

- Về nhà ngay.

Bằng đứng phắt dậy, nhanh nhẹn chộp tay Long bẻ quặt ra sau, giọng lạnh tanh :

- Anh không được làm thế với cô bé.

Long nhăn nhó vì đau. Bích Đào hốt hải chạy đến :

- Sao lại thế? Buông anh Long ra.

Bằng đẩy mạnh khiến Long loạng choạng lui sau. Bích Đào vội giữ Long lại, cô đứng ngáng giữa Long và Bằng với dáng vẻ che chở, xả thân khiến Hy phải chớp mắt. Cô nhận ra Bích Đào yêu anh rất nhiều, tình cảm ấy thể hiện rất rõ ngay lúc này.

Nuốt nghẹn xuống, Hy nói :

- Mình đi thôi, anh Bằng.

Lờm lờm nhìn Long thêm mấy giây như dần mặt, Bằng mới chịu ra dắt xe.

Giọng anh vỡ toang :

- Là anh ta à? Tôi thật không hiểu nổi.

Phượng Hy ngẩn ngơ :

- Long là con riêng của mẹ Phượng.

Bằng kêu lên :

- Lẽ ra, tôi phải nhận thấy sự bất thường ngay đêm Long tới nhà tôi chờ đón em về chớ. Anh chàng ghen không thua Otenlo, em sẽ gặp khó khăn vì phải chung một mái nhà với Long. Mà chuyện ra sao? Em không thể bỏ qua cho Long một lần à?

Phượng Hy cay đắng :

- Bỏ qua một lần à? Còn cô gái kia thì sao? Suy cho cùng, Bích Đào là người đến trước tôi. Khi muốn ruồng rẫy phụ nữ, bọn đàn ông các anh luôn viện lý do "không phù hợp". Nghe đơn giản và máy móc làm sao.

Bằng tỏ vẻ bất bình :

- Sao lại quơ đũa cả nắm thế?

- Chớ không đúng à? Anh và Kim Mỹ cũng đâu có hợp nhau. Bây giờ, tôi mới hiểu thế nào là lời đầu môi chót lưỡi. Tất cả đều là giả dối. Ai cũng chỉ sống cho bản thân mình.

Bằng lơ lửng :

- Vẫn còn người biết sống cho kẻ khác, tại em u mê nên chưa nhìn ra đó thôi.

Phượng Hy im lặng. Bằng đưa cô về tới trước cổng. Anh ngập ngừng :

- Chúng ta sẽ tiếp tục gặp nhau chứ?

Phượng Hy do dự :

- Tôi không biết. Nhưng hy vọng được như vậy ở một nơi nào đó tự do hơn.

Cô vào nhà, mọi người vẫn chưa ai về. Phượng Hy quyết định thật nhanh. Đã tới lúc cô phải rời khỏi đây rồi. Lấy quần áo bỏ vào túi xách, Hy bước ra sân sau tìm ông Quỳ.

Giọng hết sức chững chạc, cô nói :

- Chú Ba thừa lại với ngoại dùm, cháu đi Sài gòn chứ không ở đây được nữa.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 17

Bằng mỉm cười nhìn bà Tuyên :

- Chắc dì quên cháu rồi.

Bà Tuyên nheo con mắt tô sáp màu nâu lại, rồi lắc đầu :

- Nhìn thì quen quen. Trông cậu giống một người nào đó trong đám bạn bè hồi xưa của tôi, nhưng tôi không nhớ cậu là ai.

Bằng nhắc :

- Hồi nhỏ dì và dì Phượng Huyền thường gọi cháu là Xí Ngầu...

Bà Tuyên kêu lên :

- Cháu của Ba Tâm. Bằng phải không? Dì có nghe Phượng Hy nhắc tới cháu. Lần đó, đi chung xe mà dì có biết đâu. Hai mươi mấy năm rồi chứ gì. Chú Ba cháu thế nào rồi?

Bằng trả lời :

- Chú Ba đã trở về Mỹ, nghe đâu cũng sắp sửa lấy vợ.

- Vợ ở Mỹ hay ở Việt Nam?

- Dạ, ở Việt Nam, cũng không đâu xa lạ, có bà con với dì đó.

Bà Tuyên cau mày :

- Chắc chắn không thể nào là Phượng Hy rồi. Ai kia?

Bằng nói :

- Con gái của ông Hai Thọ.

- Ánh Vy à? Ồi dào! Quanh đi quẩn lại cũng toàn người quen. Lạ thật đó.

Bằng thẳng vào vấn đề :

- Xin phép dì cho cháu gặp Phượng Hy.

Bà Tuyên gạt ngang :

- Nó đâu có ở đây.

- Vậy phiền dì cho cháu xin địa chỉ.

Bà Tuyên lắc đầu :

- Dì không biết.

Bằng ngờ ngàng :

- Không phải Phượng Hy phụ việc cho dì sao?

Bà Tuyên chặc lưỡi :

- Trước đây thì có, nhưng được mấy tháng Hy đã bỏ đi.

- Tại sao vậy?

Bà Tuyên kéo ghế ra mời Bằng ngồi rồi gọi tiếp viên mang nước tới.

Bà trầm ngâm :

- Số con bé đúng là bất hạnh. Từ khi mẹ mất tới giờ, Phượng Hy gặp toàn chuyện buồn.

Bằng nôn nóng :

- Chuyện gì đã xảy đến cho Phượng Hy vậy dì?

Bà Tuyên kể :

- Bỏ ngôi nhà này mà đúng ra Hy vẫn có quyền thừa kế để về ở với dì, Phượng Hy không chịu đi học tiếp dù dì đã hết sức năn nỉ, con bé xin vào làm trong quán. Thú thật, môi trường quán xá không phù hợp với nó nên dì không đồng ý. Dì thừa hiểu trước kia Phượng Huyền không muốn Hy ở với dì vì sợ con bé hư hỏng, nên dì cương quyết từ chối. Nhưng ở Sài Gòn tìm một công việc ưng ý đâu phải đơn giản, nên cuối cùng, dì đành ép bụng xếp Hy vào ngồi quầy thu ngân. Con bé làm việc cẩn thận, chu đáo, tánh tình lại dịu dàng nhưng nghiêm nghị, nên vừa được lòng khách vừa không bị trêu ghẹo như những tiếp viên khác.

Bà Tuyên cao giọng :

- Phải. Công bằng mà nói, từ hồi Hy ngồi quầy, bar của dì đông khách hẳn lên. Và dĩ nhiên, cây si già trẻ mỗi ngày một xếp hàng dài hơn. Trong số đó có một tay trung niên rất giàu. Gã đàn ông này ăn chơi khét tiếng mà giới ăn chơi Sài Gòn đều biết tiếng.

Bằng hỏi tới :

- Gã ta có liên quan gì tới Hy?

Bà Tuyên nói :

- Gã ta mê Phượng Hy mới ngộ chớ. Hắn theo tán riết, nhưng con nhỏ đâu có chịu. Thế là gã thề sẽ chiếm cho bằng được Phượng Hy.

Bằng kêu lên :

- Phượng Hy bỏ đi vì sợ lời đe dọa của hắn à?

Bà Tuyên gật đầu :

- Đúng vậy. Nhưng cũng không đơn giản như vậy. Tất cả cũng vì ba nó. Khi biết Hy về ở với dì, ông ta đã nhiều lần mò tới xin tiền để đánh bài. Gã đàn ông kia biết được tật tới chết vẫn không chừa của Trọng Nhân, nên đã tốt bụng cho vay. Trong vòng một tháng nợ lẫn lãi đã lên tới cả trăm triệu. Thế là ông bố trời tru đất diệt kia nhẫn tâm bán con gái để trừ nợ. Cũng may là có một tiếp viên tình cờ nghe được câu chuyện tởm tợ này, nên đã báo cho Phượng Hy. Con bé kịp thời trốn thoát, còn ba nó đành phải vào tù vì nợ.

Bằng nhú mày :

- Đã lâu chưa dì?

- Cách đây độ hai tháng.

Bằng khăn khăn :

- Dì không biết chỗ Hy đang ở thật sao?

Bà Tuyên không trả lời mà hỏi :

- Cậu tìm con bé để làm gì?

Bằng nhanh miệng :

- Hồi ở Mỹ Tho, cháu và Hy khá thân nhau. Cháu tìm cô bé với tư cách là bạn bè. Hy vọng sẽ giúp được Hy vượt qua phần nào khó khăn.

Bà Tuyên nhún vai :

- Chỉ là chỗ bạn bè thông thường thì chưa đủ. Con bé bảo không muốn gặp bất cứ ai. Dì làm sao tin cậu được.

Bằng im lặng. Một lúc sau anh mới nói :

- Từ khi Hy rời Mỹ Tho đến giờ cháu tới nhà bà Bảy hỏi thăm mấy lần, nhưng không hề biết được tin tức gì của Hy. Cháu rất lo cho cô bé. Mãi tới lúc gần đây, dì Bê người ngày xưa từng giúp việc cho nhà bà Bảy...

Bà Tuyên ngắt lời anh :

- Dì biết con Bê. Chắc Bê đã cho cháu biết chỗ dì ở?

Bằng gật đầu :

- Dì Bê đã tới nhà mẹ dì ở Mỹ Tho để xin địa chỉ quán bar này. Dì ấy cũng như cháu, đều rất quý Phượng Hy. Cuộc sống thành phố phức tạp quá, cháu muốn đưa Hy về Mỹ Tho, nơi có nhiều việc cần cô ấy.

Bà Tuyên gạt ngang :

- Chắc gì Hy bằng lòng, khi con bé đã bỏ đó về đây.

Bằng quả quyết :

- Nếu gặp Hy cháu sẽ thuyết phục và tin rằng Hy sẽ đồng ý.

- Cậu chủ quan quá.

Rồi đột nhiên bà hỏi :

- Cháu yêu con bé lắm à?

Bị chất vấn bất ngờ, Bằng nghếch mặt ra, anh ấp úng :

- Vâng , cháu yêu và rất cần có Hy. Chỉ tiếc là Hy không yêu cháu.

Bà Tuyên khịt mũi :

- Béit người ta không yêu mà vẫn không nản. Thế lúc Ba Tâm đòi cưới Phượng Hy, cháu phản ứng như thế nào?

Bằng trầm ngâm :

- Cháu và chú Ba có nhiều mâu thuẫn từ trước. Dĩ nhiên vì Phượng Hy, hai chú cháu càng đối đầu gay gắt hơn. Có những chuyện thuộc phạm vi gia đình, cháu không tiện nói ra, mong dì thông cảm. Điều

cháu tha thiết xin là dì cho cháu biết rõ chỗ Hy ở.

Bà Tuyên thở dài :

- Dì đã qua tuổi yêu đương suốt như tụi cháu từ lâu rồi, nhưng vẫn động lòng trước tình cảm của cháu. Nhà con bé ở khó tìm lắm, tận quận 7, trong khu gọi là Âm hồn miếu.

Bằng nhẹ nhõm :

- Khó cỡ nào, cháu cũng sẽ tìm ra.

Hý hoáy vẽ đường, viết địa chỉ cho Bằng xong, bà Tuyên thắc mắc :

- Cháu nói Phượng Hy yêu người khác. Ai vậy? Ngoài cháu là người đầu tiên tìm Hy ra, dì có thấy ai đâu.

Bằng ngập ngừng :

- Theo cháu đoán, Phượng Hy rời Mỹ Tho vì không muốn thấy anh chàng đó nhõn nhơ bên cô gái khác, chứ không hẳn bị ép duyên.

Đây là chuyện riêng của Hy, cháu có thể không nói tên anh ta được không?

Bà Tuyên có vẻ hài lòng :

- Kín đáo lắm. Vậy cũng tốt, dì tin cháu không giống tính ông chú Ba của cháu.

Bằng gượng gạo :

- Dì nói vậy là sao ạ?

Bà Tuyên kể :

- Hồi đó, Phượng Huyền chán Ba Tâm vì nhận ra anh ta là kẻ lươn lẹo, bẻm mép, thích chơi trội hơn người. Đến khi gặp Trọng Nhân, Huyền xiêu lòng ngay. Để không phải ượng Ba Tâm theo ý của cha mẹ, Huyền đã liều trốn theo anh kếp hát đẹp trai. Nào ngờ, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, số mẹ Phượng Hy là số hồng nhan bạc mệnh.

Nhìn Bằng, bà Tuyên ý nhị :

- Cầu mong sao nó sẽ gặp một người thật thà, hết lòng yêu thương bảo bọc nó.

Bằng hùng hồn :

- Nếu có thì hẳn ta đang đứng trước mắt dì đây. Nói thế nghe phô thật, nhưng cháu không quá lời đâu.

Bà Tuyên bật cười. Bà thấy có cảm tình với anh chàng... Hai Lúa này, và không hiểu sao Hy lại từ chối anh ta để đau khổ vì một gã lập lờ nào đó.

Nhưng tình yêu mà, đâu ai cắt nghĩa được. Chỉ mong sao Hy không bất hạnh như mẹ nó. Vâng, chỉ ước được như thế.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 18

Đang dọn dẹp nhà bếp, Phượng Hy giật mình vì có người gọi :

- Có anh nào tìm em kìa Hy ới !

Lau vội tay vào tạp dề, cô tất tả đi ra cổng, lòng ngập tràn hy vọng người đó là Long. Vì chỉ có anh, dì Tuyên mới cho địa chỉ của Hy mà thôi. Đã cương quyết chia tay với Long rồi, nhưng chẳng hiểu sao tâm trí cô vẫn còn hướng về anh. Như thế có phải là ngốc không nhỉ?

Chuỗi người ra khỏi cánh cổng đang khép hờ, Phượng Hy tối sầm mặt khi thấy Bằng. Trong lúc anh mỉm cười rạng rỡ, Hy lại thất vọng kêu lên :

- Là anh à?

Bằng nhếch môi :

- Em tưởng Long sao?

Phượng Hy ấp úng :

- Vì tôi không ngờ dì Tuyên lại cho địa chỉ của tôi cho một người lạ như anh.

Bằng nói :

- Tại em không biết đó thôi, dì Tuyên biết tôi lúc em chưa có mặt trên đời này kìa.

Nhìn Hy bằng ánh mắt dịu dàng, buồn nhưng đọng đầy yêu thương,

Bằng nói :

- Gặp được em, tôi vui rồi.

Phượng Hy đưa Bằng vào ngồi ở ghế đá, trong khuôn viên một trường mẫu giáo dân lập nơi cô làm cấp dưỡng.

Hai người im lặng, Phượng Hy bẻ những ngón tay của mình, giọng nghèn nghẹn :

- Anh vẫn khỏe chứ?

- Tôi đang ốm vì nhớ người ta quá đây.

Hy chớp mắt, cô gắt :

- Lại đùa. Dì Bê thế nào?

- Vẫn bình thường.

Hy cắn môi :

- Còn những người khác?

Bằng ngơ ngác :

- Ai cơ?

Phượng Hy liếc anh :

- Thừa biết mà còn ác độc hỏi vặn hỏi vẹo.

Bằng thản nhiên :

- À! Tư Chí hử? Anh ta vẫn làm ở vừa. Vắng em, anh ta cứ nhắc hoài. Đạo này, Tư Chí chịu vô khuôn phép, hết dám ăn chặn rồi.

Phượng Hy hỏi :

- Còn Kim Mỹ của anh thì sao?

Bằng chậm rãi trả lời :

- Tôi và Mỹ vẫn hợp tác làm ăn vui vẻ. Kết quả đôi bên cùng có lợi, nhưng cũng chỉ đến mức độ đó, chúng tôi đã quá hiểu nhau để không thể tiến tới hơn nữa. Mà sao em chẳng hỏi gì về tôi nhỉ?

- Tôi hỏi rồi đó.

Bằng tha thiết :

- Tôi mong em về Mỹ Tho cùng tôi vô cùng. Chúng ta sẽ cùng nhau làm giàu, em quên mình đã hứa thế à?

Phượng Hy cười héo hắt :

- Anh thừa biết tôi không thể về được mà.

- Em ngại gặp Long hử? Cậu ấy đâu còn ở Mỹ Tho nữa.

Hy nuốt nước bọt :

- Anh ấy và Bích Đào đưa nhau lên Long Khánh rồi à?

Bằng nhún vai :

- Tôi không rõ Long đi một mình hay với ai. Chỉ biết rằng cậu ta biến mất sau khi em đi vài ba ngày. Cũng có thể sắp tới, anh chàng sẽ về dự đám cưới của Ánh Vy. Em thử đoán xem chồng cô ta là ai?

Hy gượng gạo :

- Tôi đoán không nổi rồi.

- Là người quen cũ của em đấy.

Phượng Hy buột miệng :

- Chú Tâm hử?

Bằng cười :

- Em ngạc nhiên không?

Hy chống tay dưới cằm :

- Tôi thật tình không hiểu chú Tâm là người như thế nào. Nhưng tôi tin mình đúng khi thấy ghét mầu đàn ông như vậy.

Cô tò mò :

- Nghe dì Bê nói, anh và chú Tâm có mâu thuẫn rất sâu từ trước. Có đúng thế không?

Bằng cay đắng :

- Đúng. Nhưng tôi không muốn nhắc lại chuyện này.

Anh chép miệng :

- Thấy tình cảnh của em hiện giờ, tôi chịu không nổi.

Phượng Hy có vẻ tự ái :

- Tôi vẫn sống như mọi người, chớ có gì khác mà anh phải tội

nghiệp.

Anh hát hàm :

- Em làm gì ở đây?
- Nấu cơm, làm tạp vụ trong trường này.
- Đúng là phí, trong khi em có khả năng làm những việc cao hơn. Trở về giúp tôi đi Hy.

Phượng Hy lắc đầu :

- Tôi không muốn về Mỹ Tho.
- Vậy thì làm ở đây.
- Làm gì mới được chứ?

Giọng Bằng sôi nổi hẳn lên :

- Tôi muốn cung cấp trái cây miền Tây trực tiếp cho các siêu thị, tôi muốn...

Phượng Hy thờ ơ nghe Bằng huyên thuyên về kế hoạch cung cấp trái cây cho các siêu thị của anh, đầu óc cô cứ quay cuồng vì Long. Anh đang sống ra sao nhỉ? Tại sao anh không đi tìm cô như Bằng? Phải tại Long đã quên Hy rồi không? Hay anh đang hạnh phúc bên Bích Đào và với anh, chuyện yêu Hy chỉ là đùa?

Bằng cao giọng ngắt ngang suy nghĩ của Hy :

- Em đồng ý nhé?

Phượng Hy máy móc đáp :

- Vâng.

Rồi ngơ ngác hỏi lại :

- Anh vừa bảo gì nhỉ?

Bằng nhăn mặt :

- Chậc ! Làm đại diện cho cơ sở của tôi ở Sài gòn. Đã gật đầu rồi, không được chối đấy.

Phượng Hy định thần lại, cô thoái thác :

- Tôi cần phải suy nghĩ đã chứ.
- Tôi sẽ chờ em trả lời, bao giờ em đồng ý mới thôi.

Phượng Hy kêu lên :

- Sao anh tốt với tôi thế?

Bằng dịu dàng :

- Em biết vì sao mà. Dầu em không thích, nhưng tôi tin thời gian sẽ ủng hộ tôi.

Phượng Hy thở dài. Đáp lại tình cảm của Bằng, điều ấy đâu có gì sai. Hơn nữa, giữa Hy và Long chắc gì là yêu. Đó chỉ là cảm giác thôi thì sao? Hiện tại, cô đang cần một người đàn ông hào hiệp, bao dung chở che. Đó phải là người lặn lội, bản lĩnh, từng trải, thông suốt chuyện đời để ứng phó với những cuộc bể dâu. Nếu có người đàn

ông như thế, thì anh ta chính là Bằng. Hy còn chờ đợi gì ở Long nữa khi anh đã quên bằng cô rồi.

Hy không thể một thân một mình, sức yếu thể cô giữa chốn phồn hoa đô hội, đầy dẫy những cạm bẫy. Cô còn trông mong vào ai khi ba mình nở đành đoạn bán mình để trừ nợ.

Mắt Phượng Hy chợt rưng rưng khi nhớ về thời gian trốn chạy vừa qua. Cô không làm gì nên tội, thế mà cứ phải nơm nớp lo sợ y như kẻ đào tẩu. Vậy thì tại sao Bằng tạo công việc cho cô, cô lại do dự khi biết rõ hiện tại và cả mai sau cô sẽ rất cần anh?

Bằng nói :

- Tôi chờ tin em. Gọi cho tôi số ở vừa bất cứ lúc nào. Tôi, dì Bê và bé Xê đang đóng đồ ở đó.

Hy ngạc nhiên :

- Còn ngôi nhà thì sao?

- Nhà đó của chú Tâm, tôi chỉ trông dùm. Giờ có Ánh Vy rồi, tôi rời xa chỗ ấy là tốt nhất.

Phượng Hy xót xa :

- Vậy thì cực cho anh quá.

Bằng nhìn cô trù mến :

- Chẳng có gì cực hết. Ở đâu cũng sướng hơn ở trong tù. Hơn nữa, vừa trái cây là của tôi. Cái gì của mình vẫn hơn. Chỉ có chỗ em thuê hiện giờ mới đáng sợ. Lúc này, người ta chỉ tôi dãy nhà tôn thấp lè tè, ẩm mốc, bẩn thỉu ấy, tôi hy vọng người ta chỉ làm. Ai ngờ đúng chỗ em ở. Làm sao em chịu nổi hờ...tiểu thư?

Phượng Hy nói :

- Thật ra, tôi chỉ cần một chỗ ngã lưng ban đêm, còn suốt ngày tôi đã ở đây rồi. Thiếu gì người sống dưới mái tôn rỉ sét, nóng như lửa khi nắng, dột tả tơi khi mưa như tôi mà có ai bị gì đâu.

- Đó chỉ là cuộc sống tạm bợ trên con đường dài vì cuộc mưu sinh. Tôi không thể để em đơn độc một mình thế này. Hãy để tôi ở cạnh em nhé Hy.

Phượng Hy nao lòng trước ánh mắt tha thiết, cách nói ân cần đầy thương yêu của Bằng. Cô rưng rưng cúi đầu và thổn thức nhận ra tay mình đang nằm gọn trong đôi tay to khỏe, vững chắc của anh.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 19

Dù đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ, nhưng Phượng Hy vẫn không giữ được bình tĩnh khi biết người đang ngồi chờ mình ngoài kia là Long. Cuối cùng, anh cũng đến tìm cô vào lúc cô tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh. Phượng Hy nhìn mình trong gương, cô xoa hai bên má rồi hồi hộp bước ra.

Căn phòng nhỏ im đến mức cô nghe rõ mồn một tiếng quạt máy chuyển động và nghe tiếng bước chân mình nhẹ tênh.

Dáng Long nhập nhoè sau làn nước mắt chọt tràn mi. Cô ngồi xuống và thốt lên :

- Anh gầy quá.

Long lặng nhìn cô :

- Em cũng thế.

Hy cắn môi :

- Sao anh biết em ở đây?

- Dì Bê cho anh địa chỉ. Cũng lâu rồi, nhưng hôm nay anh mới có dịp ghé thăm em.

Phượng Hy dò dẫm :

- Chắc là anh rất bận?

Long lắc đầu rồi nói một hơi :

- Anh bị ràng buộc bởi nhiều thứ quá. Giờ thanh thản, anh mới dám gặp em. Mới đó đã hai năm, thời gian trôi nhanh khủng khiếp phải không? Nhưng dầu thế nào, trong trái tim anh vẫn chỉ có mỗi hình bóng em. Chính vì vậy, nên anh sống với Bích Đào, anh vẫn không thấy hạnh phúc.

Bất ngờ vì gặp lại, Long đã nói hơi nhiều. Hy nghiêm mặt :

- Than thở với em như vậy là không nên. Anh phải có trách nhiệm với chị Đào chứ.

Long cười khẩy :

- Anh đã chết nửa đời với cái trách nhiệm độc ác đó. Xin em dẹp cái lý tưởng suông ấy hộ anh. Nếu trước đây, anh giải quyết vấn đề theo cách khác, có lẽ cả anh, em và Bích Đào đều không khổ như vậy. Khi bỏ đi, em đã đẩy cuộc đời anh qua lối khác. Anh đã không còn điểm tựa tinh thần nào cả. Trở về Long Khánh, anh định sẽ đi tìm em.

Không ngờ chính mẹ lại đưa Bích Đào lên theo. Mẹ làm áp lực với ba, bắt anh phải làm đám cưới với Bích Đào, nếu không phải là thằng sở Khanh.

Hy cay đắng :

- Và anh đã làm theo ý hai người?

Long chua chát :

- Để cho tròn trách nhiệm em đã đặt lên vai anh trước khi bỏ đi. Giờ

nghĩ lại, anh thấy mình đúng là đại dột.

Phượng Hy se sắt nghe Long nói tiếp :

- Sau này, Bích Đào đã thú thật, khi biết anh không yêu cô ta, Đào đã gài đủ mọi cách để có con với anh.

Bật cười thống khổ, Long nói :

- Và anh đã sa bẫy của Đào, vì không kềm chế ham muốn của bản thân. Anh đã phải trả giá cho trò anh vui qua đường đó bằng giá quá đắt, để bây giờ anh và cô ấy cũng phải chia tay thôi.

Hy khô khan :

- Sao anh không nói gì về con mình hết?

Long trầm giọng :

- Nó là con gái, dễ thương lắm. Trước đây, anh có sống với Đào vì con, nhưng bây giờ không được nữa rồi.

- Chị ấy có khuyết điểm gì để anh không thể chấp nhận chứ?

- Bài bạc. Đó là điều anh chưa bao giờ ngờ tới.

Phượng Hy kêu lên khi nhớ tới ba mình :

- Trời ơi! Đúng là khổ cho anh.

Long buồn bã :

- Hai năm nay, chẳng giúp gì cho anh, trái lại, cô ta phá tiêu hết số tiền anh dành dụm. Bởi vậy, anh dứt khoát ly dị. Vì Đào có lỗi, anh được quyền nuôi đứa bé. Mẹ anh cưng con nhỏ lắm. Bà cũng đã rời Mỹ Tho lên Long Khánh với anh sau khi đã ly dị với ông Hai Thọ.

- Mợ Phụng sẽ sống với ba anh chứ?

- Hiện giờ, hai người như đôi bạn già, hôm sớm có nhau. Dầu gì, hai người cũng hạnh phúc vì cuối đời được sống đoàn tụ. Chính mẹ bảo anh đi tìm em, chứ thật sự anh rất mặc cảm, dù vẫn còn yêu em.

Hy tránh ánh mắt của Long vì cô biết nó có sức quyến rũ rất lớn.

Cách đây hai năm, cô từng động lòng trước nỗi trắc ẩn của Long, lẽ nào bây giờ cô lại bị anh cướp mất hồn vía thêm lần nữa, vì những bất hạnh trong cuộc sống riêng vừa được anh kể lể nghe hết sức tội nghiệp.

Long tha thiết hỏi :

- Em vẫn còn yêu anh đúng không Hy?

Phượng Hy không trả lời ngay, cô lựa từng lời trước khi nói :

- Em đã từng yêu anh. Nhưng bây giờ, đó chỉ là kỷ niệm, một kỷ niệm đẹp.

Long vội vã ngắt lời cô :

- Nhưng anh vẫn còn yêu em. Chúng ta sẽ đi lại từ đầu, mà không bị một ràng buộc nào làm trở ngại.

Hy khẽ lắc đầu :

- Tất cả đã muộn và chẳng ai muốn đi ngược thời gian, suốt hai năm ròng em sống ra sao anh biết không?

Long im lặng trong bối rối. Anh nói :

- Anh có nghe dì Bê kể sơ về những trắc trở em đã gặp. Rất tiếc, lúc em khó khăn, anh không ở gần để chia sẻ.

Hy nuốt nghẹn :

- Em không trách anh đâu. Vì lúc đó, anh cũng bận rộn với vợ con, với gia đình riêng của anh. Điều em muốn nói là cuộc sống đã đẩy chúng ta mỗi đứa xô dạt một nơi. Khi anh buồn, không hạnh phúc, em cũng chẳng thể an ủi anh. Lúc em khốn đốn vì cuộc mưu sinh, anh cũng đâu đến gần để giúp đỡ. Chúng ta không còn gì chung hết, theo thời gian chút tình xưa mong manh giờ cũng phai nhạt hết rồi.

Long thất vọng :

- Nghĩa là em không còn yêu anh nữa?

Hy thở dài thay cho câu trả lời. Cô không hiểu mình đã hết yêu Long hay không dám yêu anh nữa. Chỉ biết rằng, hiện tại giữa hai người là cả một khoảng cách về thời gian lẫn không gian. Hy cảm nhận rõ một điều, Long đang trước mặt cô, nhưng khổ sao, anh lại là một người lạ hoàn toàn.

Long nói tiếp :

- Chúng ta xa nhau lâu quá, nên em tưởng chừng đã quên mất anh. Hãy cho tình yêu của chúng ta thời gian, anh tin chắc em sẽ yêu anh như thuở ban đầu.

Phượng Hy khó khăn mở lời :

- Tất cả đã muộn rồi.

Long dò dẫm :

- Em đang yêu một người khác phải không?

Hy trở đi :

- Hiện giờ em chỉ quan tâm tới công việc, trái tim em không còn chỗ cho bất cứ chuyện gì khác.

Long cao giọng :

- Thế còn Bằng thì sao? Chẳng lẽ em không hề nghĩ tới anh ta?

Phượng Hy nhấn mạnh :

- Quan hệ giữa em và Bằng là quan hệ công việc. Ngoài ra, không còn gì khác.

- Anh không tin, vì Bằng không dấu diếm ai chuyện yêu em.

Long vừa dứt lời thì Bằng bước vào. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy hai người. Nhưng ngay tức khắc, Bằng nhanh nhẹn bước đến chìa tay cho Long, giọng vui vẻ :

- Lâu quá mới gặp lại cậu, khỏe không?

Long hơi sượng, nhưng vẫn bắt tay Bằng :

- Tôi vẫn thường.

Rồi anh mồm mép :

- Cảm ơn anh suốt thời gian qua đã chăm sóc Phượng Hy hộ tôi.

Bằng nhú mày :

- Tôi có chăm sóc gì Hy đâu. Tự cô ấy lo cho bản thân mình đấy chứ. Mà nếu có chăm sóc Hy, tôi cũng không làm việc đó dùm người khác.

Long gật gù :

- Tôi hiểu anh, cũng như anh hiểu tôi và Phượng Hy. Trước đây, vì hoàn cảnh chúng tôi phải xa nhau, bây giờ mọi việc được sắp xếp ổn thoả. Tôi sẽ đưa Hy đi cùng.

Mặt Bằng chợt biến sắc, nhưng anh vẫn cố giữ thản nhiên :

- Nếu Hy thích thì cậu cứ đưa cô ấy đi. Tôi sẽ tìm người khác thế vào vị trí của Hy đang làm cho tôi.

Phượng Hy định lên tiếng đính chính những lời Long nói, nhưng không hiểu sao cô lại lặng thinh, lòng ảm ức vì cách nói của Bằng. Hôm nay anh thế nào ấy. Chẳng lẽ Bằng không hiểu cô sao lại tin lời Long nói nhỉ? Trong lúc Hy đang khó chịu vì anh thì Bằng hỏi bằng giọng quyền hành :

- Em định bao giờ nghỉ việc đây Hy? Phải cho tôi thời gian để sắp xếp người thay đấy.

Phượng Hy không giận Long đã ma mãnh chặn đầu Bằng bằng những lời như thật, cô lại giận Bằng tỏ ra bất cần cô.

Môi mím lại, Hy nói :

- Nếu anh không cần tôi nữa, tôi sẽ xin nghỉ ngay bây giờ.

Bằng bật cười khô khốc :

- Có vội vã quá không?

Long chen vào :

- Theo tôi, Hy nghỉ sớm chừng nào tốt chừng đó. Tạm thời, anh vẫn có thể tự điều hành cơ sở này mà.

Bằng nhếch môi :

- Vậy thì thiệt thòi cho tôi quá. Người ta sống đâu chỉ vì bản thân mình. Đúng không Hy? Em suy nghĩ lại đi.

Dứt lời, anh đi thẳng lên lầu mà không thèm chào Long lấy một tiếng >

Long hể hả :

- Anh biết rồi em cũng quay về với anh.

Phượng Hy gân cổ lên :

- Anh quên chuyện đó đi. Thật lố bịch khi tự anh nghĩ ra rằng em sẽ

cùng anh lên Long Khánh.

Long mềm mỏng :

- Đúng là anh chủ quan khi nói với Bằng như thế. Nhưng chính em cũng đồng ý nghĩ việc mà.

Hy ngao ngán :

- Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu hử Long? Giữa chúng ta chẳng còn gì hết. Em nhận ra em không phù hợp với anh.

- Vô lý, trước đây chúng ta rất hiểu nhau.

- Đó là chuyện trước đây. Em bây giờ khác xưa và anh cũng thế.

Những lặn lội của tình yêu, những lọc lừa của cuộc sống khiến em không còn khờ khạo để thám thía thế nào là "yêu về một hướng".

Người em cần là người phải cùng em đối mặt với thực tế của cuộc đời, là...

Long gắt :

- Cứ nói thẳng ra là em cần Bằng đi. Dông dài làm chi nữa?

Phượng Hy nghiêm nghị nhìn Long, ánh mắt anh vẫn tha thiết nồng nàn, nhưng không còn đủ sức làm cô xao động nữa.

Cô thốt lên :

- Tốt nhất, chúng ta vẫn là anh em như trong mắt nhìn của mọi người.

Long tựa vào ghế với tất cả tuyệt vọng. Anh biết mình đã thất bại.

Anh đã mất Phượng Hy mà không thể trách cô được. Nếu có trách, hãy trách bản thân anh.

Anh hiểu khi đã cạn tình, thà người ta chết chứ không cách nào yêu trở lại được nữa. Cũng như anh trước kia, anh không còn yêu Bích Đào, nhưng vì đứa con, vì mềm lòng trước những giọt nước mắt của Đào, anh đã bỏ mặc Phượng Hy chống chọi một mình với sức ép của bà ngoại, của ông Thọ và mẹ. Lẽ ra phải đi tìm Hy, nhưng anh lại trốn về Long Khánh để sau đó dễ dàng nghe lời mẹ đồng ý cưới Bích Đào. Và rồi Long không thể nào tiếp tục yêu cô ta như anh vẫn tưởng. Trong tình cảm, Long đã sai khi chưa khẳng định mối quan hệ giữa mình với Bích Đào là gì, mà đã vội tiến quá xa.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương 20

Gieo nhân nào, gặt quả nấy. Kết cuộc của Long không khác được đâu. Chỉ thương Phượng Hy phải một thời gian dài đau khổ vì anh.

Nếu hiện tại cô đã thoát khỏi nỗi đau đó để tìm được tình yêu với người đàn ông khác, Long nên chúc phúc cho cô hơn là kéo cô trở về với mình chứ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sao tim Long nhức nhối thế này?

Giọng Phượng Hy dịu dàng vang lên :

- Anh luôn có một chỗ đứng tuyệt vời trong tâm trí em. Em luôn muốn hình ảnh ấy mãi mãi đẹp.

Long ngồi thừ ra ghế. Anh hiểu Hy vừa kết thúc cuộc tình của hai người bằng một câu kết ngọt ngào, nhưng cũng thật rõ ràng, rành mạch.

Thở dài, Long nói :

- Cảm ơn em đã trân trọng anh. Mong em nhớ cho rằng, em chính là tình yêu của anh, trước đây, bây giờ và mãi mãi.

Hy đưa Long ra cửa, anh nắm tay cô không rời. Rồi như không dần được lòng, anh xiết Hy vào lòng, cô để mặc cho anh ôm mình với tất cả xúc động.

Long buông cô ra, rồi vội vã bước đi. Phượng Hy thần thờ trở vào và giật mình khi thấy Bằng đang ngồi đốt thuốc trên ghế.

Giọng anh mĩa mai , cay độc :

- Sớm muộn gì em cũng theo anh ta, đâu cần làm đau người khác với cảnh chia tay mùi mẫn như thế.

Phượng Hy trừng mắt nhìn Bằng và không nói lời nào. Dù chưa bao giờ nói ra, nhưng suốt hai năm làm việc với nhau, lẽ nào Bằng không hiểu cô đã yêu anh để có thể thốt lên những lời dễ ghét ấy?

Vốn bướng bỉnh, Hy làm lì hỏi :

- Anh định bao giờ cho tôi nghỉ đây?

Bằng sa sầm mặt, anh rít khói thuốc liên tục rồi hỏi lại Hy :

- Bao giờ em đi?

Phượng Hy nhú mày :

- Đi đâu?

Bằng cau có :

- Đi với người tình cũ chớ đi đâu.

Hy hét lên :

- tôi có nói sẽ đi với Long sao? Anh muốn cho tôi nghỉ việc, cứ nói thẳng ra, chứ đừng bắt quàng sang Long, khi anh thừa biết từ lâu rồi, tôi không còn yêu anh ấy nữa.

Ngừng lại để thở, Hy gằn giọng :

- Tôi sẽ nghỉ việc ngay bây giờ, cho vừa lòng anh, một người nhỏ mọn.

Dứt lời, cô ào ào chạy về phòng. Mở tủ ra, cô lôi quần áo cho vào giỏ

xách. Vừa làm, cô vừa nghe ngóng xem Bằng có động tĩnh gì không, nhưng Hy chẳng thấy anh đâu cả.

Mất cay xè, cô chợt nhớ lại... Từ khi Bằng năn nỉ cô nghỉ làm cấp dưỡng cho trường mẫu giáo dân lập, anh đã đưa Hy về làm ở đây, điểm giao dịch để bán trái cây đặc sản cho các siêu thị, nhà hàng trong thành phố.

Bước đầu việc tiếp thị, chào hàng, gặp không ít khó khăn, nhưng nhờ kiên trì, chịu khó, Phượng Hy đã tạo được uy tín với khách hàng. Tới bây giờ, hơn 70% trái cây trong các siêu thị, nhà hàng cao cấp của thành phố là do cơ sở thu mua trái cây của Bằng cung cấp.

Vậy là ngoài việc xuất trái cây ở Tiền Giang và một số vùng lân cận sang Campuchia, Trung Quốc, Bằng đã có thêm một số khách hàng thường xuyên ổn định tại thành phố.

Mơ ước của Bằng cũng như của Hy là sẽ biến cơ sở ấy thành một công ty với quy mô lớn, thị trường tiêu thụ rộng khắp nơi. Bằng dự định sẽ thực hiện mơ ước ấy trong năm nay. Chính vì vậy, thời gian này, anh thường xuyên đi tìm hiểu thị trường ở các nước Đông Nam Á. Anh và Hy rất "tâm đầu ý hợp" trong việc làm giàu. Suốt hai năm trôi qua, Bằng đối xử với cô không thể nào chê trách được. Nhưng hình như anh đã quên bằng có hơn một lần anh bảo yêu cô.

Phượng Hy nuốt tiếng thở dài. Lần đó, lâu lắm rồi, Hy còn ở Mỹ Tho và cô đã từ chối tình cảm của anh vì cô đang yêu Long.

Sau này, chính Bằng đã chủ động tìm cô, giúp đỡ cô ổn định cuộc sống. Hai người thân thiết, hiểu nhau hơn trước. Nhưng chưa lần nào nữa, Bằng nhắc lại lời anh từng tỏ tình.

Thật ra, anh còn yêu Hy không? Hay một thời gian dài gần gũi, Bằng lại chợt nhìn ra Hy không hợp với anh, cũng như trước kia anh đã cảm thấy như thế với Kim Mỹ?

Không yêu vẫn là bạn được. Bằng từng nói thế và anh đã duy trì tình bạn với Kim Mỹ đến tận bây giờ. Bết đâu chừng, anh đang xem Phượng Hy là bạn?

Nhưng không ai lại đành đoạn cho bạn nghỉ việc một cách mau chóng như vậy.

Nhớ tới gương mặt đẹp, nhưng lạnh lùng của Bằng khi hỏi Hy : "Bao giờ em đi?", cô lại muốn khóc. Sao Bằng ác thế nhỉ?

Đã thế, cô đi cho rồi. Nhưng Hy đi đâu đây ngoài chỗ của dì Tuyên? Nhớ tới không gian âm u, tiếng nhạc loạn cuồng của quán bar, Hy chợt rùng mình. Đó không phải là chỗ của cô, nhưng nếu rời khỏi đây, Hy có còn nơi nào khác để nương thân.

Nhìn giỏ xách đầy ắp, Phượng Hy chùn chân. Nhưng đã lỡ lớn tiếng

với Bằng rồi, cô đâu ở lại được.

Đứng dậy, Hy xách giỏ đi một mạch. Tới cửa, cô thấy Bằng đứng khoanh tay đầy khiêu khích.

Anh nhếch môi chua chát :

- Em đi thật à?

Hy chột tui thân :

- Anh đâu cần tôi nữa.

- Ai bảo với em như thế?

- Thái độ của anh nói lên tất cả.

Bằng kêu lên :

- Thái độ của tôi à?

Phượng Hy âm ức :

- Chớ không đúng sao? Tôi chưa nói tiếng nào có từ nghĩ, anh đã lo tìm người thay.

Bằng hất hàm :

- Thế em có thấy thái độ của mình không? Tôi cho rằng nói như vậy là đáp ứng đúng nguyện vọng lâu nay của em. Cuối cùng, Long cũng đã tìm đến em, và đưa em đi.

Hy lắc đầu :

- Đây không phải là nguyện vọng của tôi.

Bằng nhếch môi :

- Tôi nhớ rất rõ là lần tới tìm em ở trường mẫu giáo cách đây hai năm, em không dấu vẻ thất vọng khi người tìm em là tôi chớ không phải Long. Từ đó trở về sau, tôi luôn dặn lòng không bao giờ để mình rơi vào trường hợp đó lần nữa.

Phượng Hy nhìn Bằng trân trối :

- Thì ra đây là nguyên nhân để lâu nay anh dè dặt với tôi. Đó không phải là tính cách của anh.

- Nhưng thật sự đúng là như vậy. Rõ ràng Long đã đến như em từng mong đợi.

Phượng Hy nói :

- Đúng là tôi từng mong gặp Long, nhưng không phải để theo anh như anh tưởng. Tôi những tưởng lâu nay có một người hiểu mình, yêu thương mình, nào ngờ không phải. Tôi đã lầm. Có lẽ người ta nhận ra không hợp với tôi, và chỉ xem tôi như một nhân viên quèn. Nếu thế thì mọi nỗ lực của tôi lâu nay không còn chút giá trị nào nữa.

Hy chưa kịp bước, Bằng đã giữ tay cô lại :

- Em đi đâu?

Vừa cố rút tay ra, Hy vừa dỗi :

- Mặc kệ người ta. Anh hỏi làm gì?

Bằng chặn Hy lại:

- Em tưởng anh sẽ để em đi dễ dàng vậy sao?

Phượng Hy lùi lại và dựa vào tường, trong khi Bằng tiếp tục nói :

- Anh phát triển cơ sở này vì ai? Anh làm việc cực lực ngày đêm là vì ai? Em thừa biết, sao lại nhẫn tâm đòi bỏ đi hoài vậy?

Phượng Hy vẫn còn dối :

- Ở lại để anh làm tình làm tội người ta nữa hả?

- Suốt hai năm nay, anh đã bao giờ làm buồn lòng em đâu.

- Nhưng mới vừa rồi, anh khiến người ta tức muốn chết. Anh thật ác khi cứ hỏi : " Bao giờ em theo anh ta?" Sao anh không nhận ra rằng tình yêu em dành cho Long đã phai nhạt từ lâu?

Bằng nhỏ nhẹ :

- Anh xin lỗi đã hỏi lấy như thế, nhưng thú thật anh không thể nào bình tĩnh khi bất ngờ thấy Long ngồi cạnh em. Anh càng rối hơn khi bị Long đánh một đòn phủ đầu, mà em lại lặng thinh không lời nào đính chính.

Phượng Hy cong môi :

- Trong làm ăn, anh bản lĩnh lắm mà. Lẽ nào anh không nhận ra Long đang nói dối?

Bằng thần nhiên :

- Anh biết chứ. Có điều anh muốn xem em sẽ ứng xử ra sao với anh ta và với anh.

Phượng Hy dậm chân :

- Anh...anh đúng là quỷ quái. Hừ! Em sẽ đi khỏi đây cho anh xem.

Bằng khoát tay :

- Anh không năn nỉ nữa, em muốn đi đâu thì đi.

Hy đứng chết trân vì giọng điệu tráo trở của Bằng. Vừa hạ giọng van vỉ cô tức thời, anh lại đã thay đổi như lật bàn tay. Anh thừa biết Hy không có nơi đến nên mới khiêu khích cô như thế. Bằng đúng là ác. Vừa tức, vừa tự ái, Phượng Hy đẩy mạnh Bằng ra rồi dấn gót thật mạnh. Nhưng làm sao Hy thoát khỏi cánh tay vừa dài vừa khoẻ của Bằng. Anh nhoài người theo cô, miệng tùm tùm cười :

- Nhưng đi thì phải mang theo anh chứ.

Hy tiếp tục đẩy anh ra :

- Có ngốc mới lôi theo của nợ cho khổ.

Bằng lì lợm giữ chặt Hy lại :

- Đã là nợ, em có dứt bỏ cũng không được. Sao thế? Sao không thử nhìn vào mắt anh xem anh phải là nợ không?

Phượng Hy ngúng nguẩy:

- Không thêm.

Bằng nghiêng đầu nhìn Hy :

- Vậy để anh nhìn vào mắt em.

Nhắm tít mắt lại, Hy kêu lên :

- Đừng mà.

Bằng dần lòng không được trước đôi môi nũng nịu, đôi má ửng đỏ của Hy. Kéo sát cô vào người, anh từ tốn cúi xuống đặt một nụ hôn khao khát từ đời nào lên môi cô.

Phượng Hy khẽ đẩy anh ra, nhưng ngay sau đó, cô nhón chân bấu vào vai anh. Nụ hôn được cô chờ đợi rất lâu kéo dài như bất tận và cô biết mình khó dứt bỏ của nợ này.

Dưới chân hai người, chiếc ghế xích nằm một góc, buồn thiu, ngơ ngác.

VƯỢT DÒNG THỜI GIAN

Đánh máy Thanhvien

Chương kết

Bà Bê vừa gọt trái xoài cát chín cây, vừa hỏi :

- Bà ngoại cháu có khỏe không Hy?

Phượng Hy trả lời :

- Ngoại cháu ốm hơn trước, nhưng vẫn khỏe.

- Dạo này hình như bà Bảy ở bên cù lao.

- Dạ, ngoại thích yên tĩnh. Hơn nữa, ở bên cù lao có mẹ Chi chăm sóc. Ngoại có vẻ hợp với bà dâu trẻ này hơn mẹ Phụng.

Bà Bê gật gù :

- Vậy cũng được. Bà Bảy có trách cứ gì chuyện cháu bỏ đi trước kia không?

Phượng Hy nhón một miếng xoài trong đĩa :

- Ngoại không nhắc, nhưng tự cháu lời chuyện cũ ra để xin lỗi đã không chịu nghe lời ngoại.

- Rồi bà nói sao?

- Cả ngoại lẫn cậu Hai đều không muốn nhắc tới chuyện này, nên chả ai nói gì hết.

Bà Bê bật cười :

- Cũng phải thôi. Ánh Vy đã là vợ của ông Ba Tâm, nhắc chuyện cũ khó nghe lắm.

Rồi bà tò mò :

- Có gặp Ánh Vy không?

Phượng Hy lắc đầu :

- Dạ không. Chị Vy ở bên nhà của ông Tâm, cháu thấy không tiện qua thăm, nên thôi. Nghe ngoại nói với mẹ Chi, Ánh Vy đang chờ ông Tâm bảo lãnh, nhưng thủ tục bên Mỹ còn trục trặc nên đã hai năm hơn rồi, chuyện xuất cảnh theo chồng của chị Vy vẫn chưa tới đâu.

Đẩy đĩa xoài tới gần chỗ Hy ngồi, bà Bê bâng quơ :

- Chắc sẽ chẳng đi tới đâu đâu.

Hy ngạc nhiên :

- Sao vậy dì?

Bà Bê cười khẩy :

- Ông ta không làm hồ sơ thì sao Ánh Vy đi cho được. Nói tóm lại, Ba Tâm không có ý đưa vợ sang Mỹ, vì nghe đồn ở bên, ông cũng có một bà vợ.

Phượng Hy ngờ vực :

- Không lý nào.

Bà Bê cao giọng :

- Cháu thì hiểu gì về Ba Tâm cơ chứ. Ông ta là một tay dối trá, nhỏ mọn. Ba Tâm sẵn sàng lật lọng, miễn chuyện đó có lợi cho mình.

Cậu Bằng nhà này từng là nạn nhân của ông ta đấy.

Hy hỏi tới :

- Chuyện như thế nào hả dì?

Bà Bê chép miệng :

- Dài dòng lắm. Chuyện xảy ra mười mấy năm trước kia. Hồi ấy, Bằng đang học đại học ở Sài Gòn, nghỉ hè mới về Mỹ Tho. Hè năm đó, ông Tâm được xuất cảnh nên ông thường tổ chức nhậu nhẹt với bạn bè, vừa để chia tay, vừa để giết thời gian trong lúc chờ đợi chuyến bay. Có một lần ông Tâm mượn xe của Bằng ra nhà bạn đâu tện ở ngã ba Trung Lương, đã đụng phải hai vợ chồng chở nhau bằng xe đạp. Thay vì dừng lại xem họ thương tích ra sao, ông ta chạy thẳng về nhà mà không hề biết số xe của mình đã bị người đi đường ghi được.

Ngừng lại để thở, bà Bê nói tiếp :

- Khi cảnh sát giao thông hỏi đến, ông ta chối phăng, mặt khác lại năn nỉ Bằng nhận tội thay, vì ông ta đã tới ngày được xuất cảnh. Chẳng hiểu ông Tâm mồm mép thế nào mà cậu Bằng hào hiệp gật đầu. Ngày ông Tâm lên máy bay cũng là ngày cậu Bằng ra toà. Toà xử cậu ấy mười hai năm vì tội uống rượu, lái xe đụng chết người rồi bỏ chạy luôn. Nhờ cải tạo tốt, cậu ấy được ra sớm.

Phượng Hy kêu lên :

- Trời ơi! Chuyện cứ y như bịa ấy. Thật khó tin. Tại sao Bằng lại nhận

tội thay ông Tâm chứ?

Bà Bê ngậm ngùi :

- Sau này dì mới biết, Bằng làm thế một phần cũng vì gia đình. Lúc đó bà Hai Nữ làm ăn thất bại, ông Tâm đã đưa bà gần hết số đô la và vàng được phép mang theo, để bà làm vốn.

Phượng Hy thần thờ :

- Thì ra là như vậy.

- Ngoài số tiền ấy, ông Tâm còn hứa cho Bằng nhà và đất đai ổng vẫn chưa bán được khi xuất cảnh. Chính vì cái lợi trước mắt bà Hai và cậu Yên vừa thuyết phục, vừa ép buộc Bằng đồng ý. Có lẽ hai người không ai ngờ Bằng bị kêu án những mười mấy năm.

Bà Bê thở dài :

- Tội nghiệp! Bằng tốt bụng lắm. Ngồi tù nhưng cậu ấy nhấn ra bảo tôi phải mang bằng được đưa con của vợ chồng bị nạn về nuôi. Khi ra tù, cậu ấy lo lắng, chăm sóc con bé từng chút, trong khi ông Tâm lại ghét con Xê ra mặt. Ông ta chưa bao giờ hỏi thăm con bé một câu. Dường như nhìn thấy bé Xê, ông ta lại sợ mỗi khi nhớ đến tội lỗi của mình hay sao ấy.

Môi bữu ra khinh bỉ, bà Bê nói tiếp :

- Ông ấy tráo trở ở chỗ nào cháu biết không?

Hy chưa kịp trả lời, bà Bê đã cao giọng :

- Lúc năn nỉ Bằng nhận tội cho mình, ông ta hứa ngon hứa ngọt đủ điều, nhưng khi yên thân ở xứ người rồi, ông ta lại nghĩ khác. Ông ta gọi điện về không cho bán nhà, đất với lý do để khi Bằng ra tù có chỗ ở, có chút ít thu nhập từ vườn. Nói thì nghe tốt lắm, nhưng Bằng vừa mãn hạn tù, ông ta đã vội từ Mỹ bay về. Rồi cũng mồm mép đó, ông Tâm tráo đòi lại những gì trước kia đã năn nỉ Bằng nhận.

Hy ngao ngán :

- Cháu không thể tưởng tượng nổi.

Bà Bê cười nhạt :

- Dì cũng thế. Bởi vậy, Bằng rất phẫn uất. Hai chú cháu không nhìn nhau từ đó. Lần về nước thứ hai, ông Tâm cũng nhắm mục đích đòi lại nhà. Lần này, giữa hai người lại thêm một điểm đối đầu nữa là cháu. Sự việc chưa ngã ngũ tới đâu, cháu đã biến mất.

Phượng Hy hỏi :

- Cuối cùng, Bằng cũng trả lại ông ta ngôi nhà ấy?

Bà Bê chép miệng :

- Ông Tâm mang tới đưa cậu Yên và bà Hai Nữ một số tiền khá lớn, để đổi lại ngôi nhà. Nói là khá lớn nhưng nếu tính trị giá thì chưa được bằng một phần ba giá tiền nhà và đất ấy. Mẹ Bằng đã nhận

tiền, cậu Bằng đành phải rời khỏi ngôi nhà đó.

Hy trầm ngâm :

- Vậy mà Bằng không hề nói với cháu chuyện này.

Bà Bê nói một hơi :

- Tính Bằng là thế. Nói thật, dì rất mừng khi biết cháu đã chọn Bằng làm người bạn đời của mình. Cậu ấy là người tốt, cháu sẽ được hạnh phúc. Thật đó, chỉ tội cho Ánh Vy lấy nhầm người không ra gì. Rồi con bé sẽ Hòn Vọng Phu thời đại mới.

Phượng Hy băng khuâng. Hạnh phúc với người mình yêu, đó là mơ ước đầu của chỉ riêng cô. Hy cười rạng rỡ khi thấy Bằng từ cổng bước vào. Cô đi về phía đó và buông mình vào vòng ôm của anh.

Bằng hôn nhanh lên trán Hy với tất cả triu mến.

Ngồi cùng Hy xuống ghế đá trong sân, Bằng hồ hởi thông báo :

- Anh đã tìm được trại của ba em đang ở. Tuần sau, chúng ta sẽ đi thăm bác ấy.

Mặt đang vui, Phượng Hy bỗng xịu xuống :

- Em sợ gặp ba lắm. Gặp ba nghĩa là đối diện với những chuyện em muốn quên. Từ cái chết của mẹ, đến chuyện ba đành đoạn bán em. Em không muốn, anh hiểu không?

Bằng dịu giọng :

- Anh hiểu. Nhưng từ chối gặp ba, liệu lương tâm em có an ổn không? Em sẽ bỏ mặc ba, khi ông được ra khỏi trại sao?

Hy ôm đầu :

- Đương nhiên em sẽ lo cho ba sau này. Chỉ sợ anh và gia đình anh không chấp nhận ba em.

Bằng lắc đầu :

- Không có chuyện đó đâu. Anh từng ngồi tù những mười năm kia mà.

Phượng Hy nhìn Bằng :

- Anh ở tù vì người khác, anh hoàn toàn khác xa ba em.

Bằng vuốt tóc cô :

- Nhưng dù sao, anh cũng từng ngồi tù, nên hiểu tâm tình của người trong tù ra sao. Chúng ta nên đi thăm ba. Đó cũng là một cách khiến ông phải nghĩ lại kiểu sống của mình trước đây. Em đồng ý chứ?

Phượng Hy chớp mắt :

- Sao anh tốt với em dữ vậy?

Bằng mỉm cười :

- Câu này anh đã trả lời nhiều lần rồi. Nhưng anh không ngại trả lời nữa đâu. Tất cả cũng vì "Anh yêu em". Đơn giản quá phải không?

Phượng Hy thì thầm :

- Đơn giản nhưng vô cùng thiêng liêng với những ai hiểu thế nào là yêu thương chân thật. Cuộc đời mang tới cho em nhiều nỗi buồn, nhưng cuộc đời cũng mang tới cho em nguồn hạnh phúc quý giá nhất là anh.

HẾT

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: TSAH

Thời gian: 23/04/2004 3:07:46 CH